

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ СКЪПА ДЖЕНИ

Част 50 от „Американа“

Превод от английски: Мария Христофорова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

„Моля, затегнете коланите!“ — светна в червено надписът във втора класа на самолета. Дженифър Глен безмълвно се подчини на инструкцията. Отметна назад непокорен кичур от златисточервената, дълга до раменете коса и облегна глава на седалката. Прохладната струя въздух от вентилацията нежно галеше лицето ѝ, но очите ѝ оставаха тъжно замислени.

Трябваше да прибере косата си в стегнат кок. Брад я харесваше така, свободно падаща на леки къдрици. Дженифър също предпочиташе да я носи така, макар че изглеждаше тъй млада и уязвима. В момента обаче се чувстваше остаряла, много по-възрастна от крехката си двадесет и две годишна възраст.

Само преди две години — а сякаш беше вчера — Дженифър бе завършила с отличие училището за секретарки. Изпълнена с жизнерадостна самоувереност, бе целунала родителите си за сбогом и се бе качила на автобуса от Александрия за големия град Минеаполис. В продължение на три седмици бе кръстосвала неспирно офиси и фирми с дипломи и препоръки в ръка. Но резултатът оставаше неизменен. С влизането ѝ в стаята изражението на интервюиращия се променяше от впечатлен интерес през несигурност до явно съмнение. След втората седмица Дженифър почти бе в състояние да предвиди реакциите им, докато те изучаваха нежната като листенцата на роза кожа, блестящите очи, малкото вирнато носле и алените устни, които едва успяваше да разтегне в нервна усмивка. На лицата им се четеше все същият неизречен въпрос: нима наистина си на двадесет, изглеждаш повече като шестнадесетгодишна. Вместо това промърморваха по нещо от рода на липса на професионален опит.

В края на третата седмица, когато паричните ѝ резерви се изчерпваха и за кой ли път я грозеше перспективата да се завърне в „Организацията на младите християнки“ (където бе намерила подслон), без търсенето ѝ на работа да се е увенчало с успех, Дженифър буквално се бе примолила да ѝ дадат шанс да докаже, че е

толкова добра, колкото гласяха документите ѝ за квалификация. С бащинско изражение интервюиращият се бе съгласил да я вземе на работа като машинописка в адвокатската кантора. Добре разбираше, че мъжът веднага съжали за взетото решение, но поне можеше да пише на разтревожените си родители, че най-после е намерила работа.

В продължение на година и половина бе потискала естествено присъщата си общителност и бликащ темперамент, стараейки се да изглежда компетентна и строга, както подобава на една бизнес дама. В адвокатската кантора „Смит, Каценберг, Питърсън и Роух“, която заемаше два етажа от сградата с офиси в центъра на града, не бяха много възможностите да те повишат до длъжността секретарка. Най-после, след месеци, прекарани пред пишещата машина и планини от скучни правни формуляри, шансът на Дженифър бе кацнал на рамото ѝ. Секретарката на господин Брамбли Стивънсън внезапно бе напуснала и някой трябваше да я замести незабавно.

Покрай нея мина стюардесата, която предлагаше списания на пътниците. Когато спря до нейното място, Дженифър учтиво отклони предложеното четиво. Зарей поглед през самолетния прозорец към облаците, в които се бяха гмурнали, а мислите ѝ потънаха отново в спомени, тъй ярки, сякаш всичко това се бе случило вчера, а не преди шест месеца.

От мига, в който бе прекрачила прага на новия офис, Дженифър бе разбрала, че нещата ще се променят. След като многократно я бяха обвинявали в лъжи относно възрастта ѝ, тя бе започнала да носи косата си вдигната на кок. Предварително знаеше какво точно да очаква от Брамбли Стивънсън. Той имаше репутацията на блестящ млад адвокат и бе смятан за един от най-привлекателните ергени във фирмата. Макар че го бе виждала няколко пъти в сградата, тогава всъщност го бе срещнала за първи път.

Когато влезе в офиса му, той отметна непокорния си чернокос перчем и едновременно вдигна поглед от документите. Тъмните му очи се впиха в нея, а на лицето му се появи очарователна усмивка.

— Е, госпожице Глен — каза, — вие определено притежавате впечатляваща биография. Госпожа Джонсън, вашата преподавателка, не пести похвалите си.

След още няколко комплиментата и малко въпроси относно квалификацията ѝ Дженифър вече със сигурност знаеше, че ще получи

работата. Щеше да бъде лична секретарка на този властен и красив адвокат. Фермерската дъщеря от Минесота се бе сдобила с най-жадуваната позиция във фирмата.

С упорита решителност, породена от воля и амбиция, Дженифър се бе заела със задачата да стане незаменима за господин Брадли Стивънсън. В продължение на три месеца жертваше от скъпоценното си време, отредено за обедна почивка, оставаше по-късно от предвиденото, за да напечата някое важно адвокатско досие или да се убеди, че кореспонденцията е надлежно предадена. В началото проявяваше допълнително старание, за да докаже, че е способна, но постепенно усърдието ѝ сякаш се явяваше като отговор на някоя усмивка или кратка похвала от негова страна. Веднъж, когато бе останала до много късно, той бе настоял да я заведе на вечеря въпреки протестите ѝ.

— Аз съм твоят работодател — бяха последните му думи, с които я убеди — и настоявам да ме придружиш на вечеря — със смях бе добавил: — ако да вечеряш с шефа си противоречи на строгия кодекс на професионалната ти етика, престори се, че ще ти диктувам нещо на чаша вино.

— Не говори така — бе отвърнала тя, смутена от ярката руменина, заляла бузите ѝ; перспективата да бъде с него в неофициална обстановка караше сърцето ѝ да бие учестено.

— Ако имаш среща, просто ми кажи. Последното нещо, което бих искал, е да се браня от някой ревнив обожател.

Тъмните му очи следяха всяка нейна реакция.

— О, не ходя сериозно с никого. Не излизам много често — каза. И веднага съжали за думите си. Според нея те бяха прозвучали едва ли не като покана. Побърза да добави шеговито: — Пък и не ми остава много време от работа...

Бе прекарала чудесна вечер в уютното, полуосветено ресторантче. Брад — той бе настоял да го нарича така — с искрен интерес, или поне така ѝ се струваше, я разпитваше за семейството, за мястото, където бе отраснала, за живота ѝ преди. Когато след вечерята я бе откарал до апартамента ѝ, тя му бе благодарила подобаващо, а той бе докоснал ръката ѝ с думите:

— Ако тази вечер наистина ти бе приятно, направи ми една услуга. Утре ела на работа с пусната коса и нека да обядваме заедно.

Тоест, ако нямам други ангажименти. Имам ли?

— Не, нямаш — се бе засмяла, тя, преди да слезе от колата.

Така бе започнало всичко. Случайните обеди и вечери бяха прераснали в танци, театрални представления и мачове по хокей или футбол, докато... Един ден всичко свърши... Струваше ѝ се, че оттогава бе изминала цяла вечност. Но всъщност това се случи преди два дни.

— Никога досега не съм се друсала така в самолет — каза жената, която седеше до Дженифър, докато прибираще плетивото в чантата си. — За две минути изпуснах три бримки.

Дженифър едва сега усети силната турбуленция и промърмори нещо в знак на съгласие. Жената възприе учтивия ѝ коментар като покана да продължи разговора.

— Бях в Солт Лейк Сити при дъщеря си. Тя си има бебе, за първи път ѝ е... Казах на Ричард, на съпруга ми, че не е редно да я оставяме да се справя сама през първите седмици. Пък и това е първото ни внуче, двамата умирахме от нетърпение да я видим. Казва се Ейми, какво мило, старомодно име, не мислите ли?

Дженифър кимна и учтиво се усмихна, като се молеше жената да престане да бърбори, но същевременно ѝ бе благодарна, че отклони мислите и от онази кошмарна нощ.

— На ски ли отивате в Уайоминг? — запита жената. — За тази цел времето наистина е идеално.

— Не, отивам на гости на сестра си. Ще поостана за известно време — отвърна Дженифър.

— О, тя в Джаксън ли живее? Аз самата съм от този край. С какво се занимава мъжът ѝ? Ама че съвпадение, току-виж се оказало, че ги познавам... Наистина познавам доста хора в Джаксън...

— Шийла е управител на мотел в Джаксън, но живее там от две години. Съпругът ѝ загина наскоро. Беше на служба в армията.

— О, това е ужасно! — жената внезапно се обърна към Дженифър. — Синът на семейство Джефрис? — тя кимна. — Познавам родителите му много добре. Какво изпитание беше за тях, когато го обявиха за безследно изчезнал... Толкова се надявах, а накрая се оказа, че е загинал.

— Наистина, преживяха тежък удар. Затова сестра ми се премести в Джаксън. Искаше децата да опознаят баба си и дядо си.

Пък и това щеше да облекчи донякъде скръбта им...

— Казвате, че сестра ви е управител на мотел. Сигурно ще ѝ се струпат доста грижи на главата, щом започне сезонът след няколко седмици. Разбира се, скиорите са нищо в сравнение с тълпата от туристи, която се изсипва в района на Йелоустоун през лятото. Сестра ви ще ви чака ли на летището?

— Да, предполагам — отвърна Дженифър.

— Дано не се притесни особено, когато не пристигнем — каза мрачно жената.

— Какво говорите? — Дженифър изви учудено вежди.

— Времето, мила. Преди да тръгнем от Солт Лейк Сити, чух по радиото, че в района на Джаксън се очакват тежки снеговалежи — жената явно се вживяваше в ролята на пророчица.

— Добър ден, уважаеми пътници. Говори капитанът — от микрофона се разнесе приятен мъжки глас. — Имам добри новини за скиорите. Температурата в Джаксън Хоул е нула градуса. Новата снежна покривка по склоновете е от петнадесет сантиметра и продължава да вали. За съжаление има силен вятър и видимостта на летището е под допустимия минимум. Това означава, че ще се наложи да се приземим в Айдахо Фолз. Самолетната компания ще осигури транспорт на пътниците до Джаксън. Можете да се осведомите на билетното гише, когато пристигнем в Айдахо Фолз. Часът на кацане ще бъде дванадесет и петдесет и пет. Благодаря ви и приятно каране на ски!

Дженифър се облегна на седалката и обърна глава към прозореца, за да скрие влажните си очи от любопитния поглед на жената до нея. С такова нетърпение очакваше да види сестра си, особено след краткия им телефонен разговор от вчера. Въпреки че Шийла бе пет години по-голяма от нея, те винаги се бяха разбирали добре. Постоянният поток от писма бе държал Шийла в течение на връзката между Дженифър и Брад Стивънсън. След онази съдбоносна нощ тя се бе обърнала към сестра си, вместо да обременява родителите си с разкази за разбитото си сърце и преживяното унижение. Реакцията на Шийла относно последната вечер с Брад сега я накара да се усмихне с вече сухи очи.

— Брадли Стивънсън, какво прекрасно, но ужасно животно — Шийла жлъчно, но с искрено съчувствие ѝ бе припомнила играта на

думи, която двете бяха измислили толкова отдавна. — Ти определено не можеш да продължиш да работиш за него. Да се върнеш във фермата при мама и татко, не е добро решение. Трябва ти пълна смяна на обстановката. Ела и постой при мен. По Коледа винаги ми се иска да имам до себе си някой от семейството. Пък и помощта ти ще ми е от полза, когато заприичдат скиорите. Хващай следващия самолет и не приемам отказ, чуваш ли? Ако не видиш планината Тетън през зимата, все едно не си виждала сняг.

Дженифър се бе съгласила.

— Пиши на нашите, че шефът ти е болен или нещо подобно и че ще си вземеш отпуск, за да ми дойдеш на гости. После ще се оправим с тях — се бе разпоредила Шийла.

Какъв късмет да имаш сестра като нея, винаги компетентна и готова да прояви разбиране. Сестра ѝ бе смятана за красавицата в семейството — имаше гарвановочерна коса и невероятно сини очи, подчертани от гъсти тъмни мигли. Дженифър минаваше за „сладка“ с миловидната си детинска физиономия.

— Моля ви да се въздържате и да не пушите. Загасете цигарите — посъветва гласът на стюардесата от високоговорителя. — Приближаваме се към Айдахо Фолз и скоро ще се подготвим за кацане. Останете по местата си, докато самолетът не спре напълно. Пътниците за Джаксън, Уайоминг, трябва да се явят на билетното гише на компанията. Съжаляваме за причиненото неудобство и от името на целия екипаж ви благодарим за това, че избрахте Уестърн Еърлайнз.

Дженифър се загърна плътно в светлобежовото велурено палто и бързо заслиза по стълбите. Около нея танцуваха снежинки, понесени от ледения вятър. Ако всичко се бе развило по план, сега щяха да кацат в Джаксън и тя щеше да се втурне към сестра си. Вместо това я очакваше друго пътуване, този път с автобус, и неизбежните размисли по пътя, с които щеше да запълва времето, самосъжалявайки се.

Повечето от пътниците бяха слезли преди Дженифър. Тя остана назад, решена да се присъедини към другите, когато тълпата оредее. Разсеяно зарови пръсти в бялата пухкава кожа на обърнатата яка на палтото си. Погледът ѝ шареше без интерес из лицата на хората, които нетърпеливо ръкомахаха и заговаряха всевъзможни служители. Изведнъж установи, че очите ѝ са се втренчили в друг чифт кафяви очи, които я оглеждаха с интерес.

Стана ѝ неудобно от преценяващия поглед на мъжа, който сякаш обходи всяка линия на тялото ѝ, при това съвсем открито. Възмутено изправи рамене. На свой ред го изгледа продължително, но въпреки това не откри подлежащи на критика черти във физиката му. Бе над метър и осемдесет, а ширината на раменете му под кафявото кожено яке не можеше да се дължи единствено на подплатата от овча кожа. Бе пъхнал палеца на едната си ръка в колана на кафявите джинси; небрежно разтвореното на гърдите яке показваше бял плетен пуловер. Широкото лице с отсечени скули имаше дяволит израз, подчертан от непокорния перчем на кестенявата коса със златисти оттенъци. Очите му гледаха палаво под гъстите извити мигли и русолявите вежди. Малките бръчици в ъглите на очите напомняха на Дженифър за „линийките на смеха“, както майка ѝ предпочиташе да нарича своите. Носът му бе правилен, добре оформен, а устните... Докато Дженифър ги забележи, те се бяха извили в насмешлива усмивка и на бузата му се бе появила една неустойимо чаровна трапчинка.

Смутена от факта, че бе дръзнала да отвърне на погледа му, Дженифър пропусна да забележи властната брадичка. Заля я вълна от руменина и възмущение, когато в себе си го заклеями като надменен, разюздан донжуан.

Хората, които чакаха багажа си, бяха оредели и Дженифър бързо се отправи натам. Тъкмо посягаше към една от чантите си, когато плътен баритон я стресна: „Мога ли да ви помогна?“ После една ръка се пресегна и пое куфарите ѝ.

Тя се изправи и ядосано се втренчи в очите на непознатия, същите очи, които бе видяла само преди няколко секунди.

— Мога да се справя и сама, благодаря — отвърна с леден глас и се пресегна за чантата си.

— Вие сте Дженифър Глен, нали? — свойски каза той. — Не видях друга червенокоса жена да слиза от самолета.

— Косата ми не е червена, а руса с ягодов оттенък — настоя Дженифър.

— Шийла ми се обади в хотела и ми каза, че самолетът ви ще кацне тук. Това също ли е ваше? — посегна към един син куфар, който явно бе в комплект с този, който държеше в ръката си.

— Да — отвърна тя изненадана. — Кой сте вие?

— Сигурен съм, че Шийла е споменала името ми в писмата си. Казвам се Тейлър, Лоугън Тейлър.

Бе обхванал с ръка лакътя ѝ и я превеждаше през тълпата. Шийла наистина го бе споменавала в писмата си, но Дженифър бе останала с впечатлението, че е много по-възрастен. Май нямаше повече от трийсет и една, трийсет и две години, помисли си, като крадешком огледа лицето му. Притежаваше мотела, чийто управител бе Шийла, както и доста други неща, доколкото бе разбрала от думите на сестра си.

— Помислих, че може би ще искаш чаша кафе, пък и да си починеш малко, преди да тръгнем — каза Лоугън Тейлър и я поведе към кафенето.

— Преди да тръгнем? За къде?

— За Джаксън Хоул, разбира се.

Дръпна един стол за Дженифър, преди да седне.

— Но авиокомпанията...

— Вече им казах, че ще те посрещна. За късмет сестра ти успя да се свърже с мен, преди да тръгна от хотела. Щом като ще останеш известно време при нея, тъкмо ще се опознаем по пътя — за пореден път я изгледа преценяващо. — Какво ще пиеш? Кафе?

— Да, моля. Без мляко за мен, благодаря — поръча, когато сервитьорката се приближи към тяхната маса. Почака, докато момичето се отдалечи, и малко студено отвърна на предишните му думи и на погледа, който ги бе придружил. — Съмнявам се, че ще се опознаем, господин Тейлър. Едва ли ще се виждаме често.

— Казвай ми Лоугън, моля те. А Джаксън Хоул не е толкова голям. Ще се виждаме.

Той се облегна на стола, когато младата сервитьорка им донесе кафето. Усмихна се сърдечно на момичето, но само Дженифър забеляза как то се изчерви под погледа му. Призля ѝ незабавно. Реакцията ѝ очевидно се бе изписала на лицето, понеже Лоугън Тейлър я изгледа с учудено изражение.

— Лоугън! — извика някакъв женски глас. — Лоугън! Значи все пак не си тръгнал!

Дженифър вдигна поглед и видя две ослепителни момичета, които се приближаваха към тяхната маса. Едната бе блондинка,

облечена в кожено палто, което сигурно струваше колкото едногодишната заплата на Дженифър. Блондинката каза:

— Дойдох за Рейчъл, а намирам теб. Ако ми беше казал сутринта, можехме да дойдем заедно — нацупи устни и погледна през рамо към дългокосата брюнетка, която прелъстително фиксираше Лоугън. — Не е ли страхотно, Рейчъл? Тъкмо скърбях, че той си е заминал, и го намирам на летището. Трябваше да се сетя, че ще размислиш — да караш кола в такова време, при това недоспал...

На Дженифър почти ѝ се догади от пошлия начин, по който му се сваляха. А той просто си стоеше и явно го приемаше като нещо, което му се полага по право.

— Кое е това момиченце, Лоугън? — попита дрезгаво Рейчъл, без да сваля очи от него.

— Това е сестрата на Шийла Джефрис — Дженифър. А това са Диди Хънтър и Рейчъл Скот — представи ги Лоугън.

Дженифър почувства как атмосферата около нея се наелектризира.

— Сега сме едва втората седмица на декември. Не знаех, че ваканцията в училище започва толкова рано — каза блондинката Диди.

— Двадесет и две е преклонна възраст за една ученичка — отвърна остро Дженифър.

— Наистина ли си на толкова? Изглеждаш много по-малка — каза недоверчиво Диди, а Дженифър забеляза присмехулното пламъче в кафявите очи на Лоугън. Вниманието на Диди отново се насочи към мъжа до нея. — Довечера ще правим парти по случай завръщането на Рейчъл у дома. Трябва непременно да дойдеш.

— Днес следобед се връщам в Джаксън Хоул — каза тихо Лоугън. С нищо не показва да е забелязал умолителното изражение на блондинката. — Забавих се колкото бе нужно, за да посрещна Дженифър. Тръгваме след няколко минути. Може би следващия път.

„Точно така, дръж ги на въдицата“, помисли си Дженифър с отвращение.

— Но ти не трябва да караш кола в такова време — запротестира Рейчъл. — Защо не изчакаш да спре снегът?

— Не мога, съжалявам — Лоугън бе непреклонен.

— Направо си невъзможен, Лоугън Тейлър — нацупи се Диди. — Гледай поне да не забравиш за резервацията. Ще бъдем осем души,

уикендът след Коледа.

— Няма да забравя — кимна Лоугън.

— Ами ние да потегляме тогава. До скоро, скъпи — усмихна се Диди и се отлепи от лакътя му. Побутна Рейчъл към вратата и му изпрати въздушна целувка. — Беше ми приятно, Джанет.

— На мен също, Ду ду — промърмори Дженифър.

— Какво каза? — попита Лоугън, сядайки обратно на стола до нея.

— Нищо. Слушай, ако имаш планове или нещо такова, не се тревожи за мен. Все още мога да хвана автобуса, осигурен от авиокомпанията — каза тя и отпи от кафето. Отметна зад ухото един кичур от меднорусата си коса.

Той я хвана за брадичката и обърна лицето ѝ към себе си. Тя бързо се отскубна, а сърцето ѝ лудо заби в гърлото.

— Стори ми се, че позеленя от ревност преди малко — вдигна присмехулно чашата кафе към устните си. — Но сега тенът ти е нормален.

Дженифър ядосано скочи на крака.

— Ако си готов, да тръгваме веднага. И да приключваме с това пътуване!

— Уж не си червенокоса, а се палиш доста бързо — засмя се Лоугън.

ВТОРА ГЛАВА

Снежинките се сипеха в плътна пелена и на Дженифър ѝ се струваше, че са потънали в някакъв сиво-бял облак. През предното стъкло почти нищо не се виждаше. Светът сякаш не съществуваше, с изключение на един негов представител; последния човек на Земята, който Дженифър би избрала за свой спътник — мъжа зад волана, Лоугън Тейлър. Вниманието му бе погълнато от няколкометровия участък от пътя пред тях — всичко, което успяваше да види през снежната завеса. Стрелката на контролното табло показваше петдесет километра в час.

— Е, Джени Глен, все така ли ще мълчиш през следващите два часа? — ръката му напрегнато стисна волана, а веждите му се свъсиха.

— Името ми е Дженифър — поправи го тя и сви устни.

— Джени Глен ми харесва повече. Толкова лесничко се произнася, че ти идва да се усмихнеш. Джени Глен — повтори той и я погледна дяволито.

— Мразя това име Джени! — възмути се тя, макар че начинът, по който го произнесе той, всъщност ѝ хареса. — Повече подхожда на магаре или муле!

Погледна я отново. Този път усмивката му бе широка и откровено предизвикателна. Но в очите му се четеше такава топлота, че Дженифър си наложи да извърне поглед, за да не се поддаде на магнетичния му чар. Запита се дали не бе от онези жени, които никога не устояваха на донжуановците.

— Студено ли ти е? Отзад има одеяло, ако искаш да си завиеш краката — предложи Лоугън, забелязал найлоновия чорапогащник изпод маслиненозелената пола.

— Не, добре съм. Просто ме побиха тръпки, нищо ми няма — сви рамене Дженифър. Загледа се в снега навън. — Още много ли остава?

— Около четиридесет километра, предполагам.

— Дано Шийла не се тревожи — замислено каза тя.

— Няма. Нали си с мен — натърти той. Присмехулното пламъче отново заигра в очите му.

— Тогава всичко е наред, така ли? — отвърна саркастично тя.

Лоугън Тейлър не отговори. Намали скоростта и внимателно зави. Вятърът бе започнал да навява сняг по пътя и той бе станал трудно различим сред бялото поле. Проблясването на малките светлоотразителни знаци встрани създаваше илюзия за безопасност. Подрънкването на веригите също действаше успокоително.

— Ти май не ме харесваш много, а? — попита Лоугън, без да откъсва очи от пътя. Силен порив на вятъра връхлетя странично джипа.

— Не ставай смешен. Аз почти не те познавам — излъга Дженифър.

— Не знам кой става смешен. Сякаш вече си ме проучила, анализирала и заклеимила. Не пасвам ли на образа, който си изградила от писмата на Шийла?

Дженифър го изгледа хладно: кестенявата коса, златистите отблясъци по нея, силната, изваяна челюст. Наум ѝ идваха само прилагателни, производни на „мъжествен“: силен, дързък, арогантен и без съмнение много опитен в изкуството на любовта.

— Представях си някой по-възрастен, по-улегнал човек, който цени домашния уют — отвърна искрено, но с лек укор в гласа. — От колко време се познавате с Шийла?

— От доста. Ерик беше най-добрият ми приятел. Между другото запознахме се с Шийла по едно и също време. Сестра ти е много привлекателна жена. И двамата се опитвахме да я спечелим, но Ерик бе този, който успя. Не присъствах на сватбата, иначе може би щяхме да се запознаем. Когато Шийла се премести тук, поисках да я видя заедно с децата. Малкият Ерик е момче с характер, въпреки че е само на седем години. А сестра му Синди се старее да му подражава.

— Сигурно ги виждаш доста често — забеляза Дженифър и се запита дали интересът му бе насочен към децата на най-добрия му приятел или предимно към жената, която навремето го бе отблъснала.

— Да, така е. Независимият дух на сестра ти е за уважение, но е от полза от време на време да имаш мъж до себе си, на когото можеш да разчиташ. Пол и Кейти, родителите на Ерик, обичат да гледат децата, което е съвсем нормално — все пак те са им внучета. Но

понякога ми се налага да се намесвам — един вид изпълнявам ролята на бащата. Така помагам на Шийла, иначе ще започнат да ѝ се качват на главата.

— Значи ти си нещо като батко — коментира язвително Дженифър.

— Какво искаш да кажеш? — тихо каза той, но думите му отекнаха в ушите ѝ.

— Ами нищо! Като се има предвид... въз загрижеността ти към сестра ми и семейството ѝ... Сигурно така те възприемат — ококори очи в престорена невинност тя.

— Кога за последен път ѝ беше на гости? — погледна я и присви очи.

— Видяхме се, когато тя се върна у дома миналата пролет, но ако имаш предвид дали съм идвала тук, не, не съм.

Дженифър отметна от очите си червеникаворусата си коса с дръзко движение.

— Значи не си я виждала, как прекарва следобеда с децата и после работи до късно през нощта, за да свърши нещата, които не е успяла да направи. Или как замислено поглежда тетрадката със скици и вижда идеите си, реализирани върху платното. Не си виждала как Ерик и Синди се съревновават за вниманието ѝ в скъпоценните мигове, които прекарват заедно с нея. Или как се държат като възрастни само за да не са ѝ в тежест. Няма значение дали съм познавал съпруга ѝ или не — пак щях да се стремя да ѝ помогна. А ти, ако искаш, можеш да ми се подиграваш и да ме наричаш „батко“, но това няма да ме спре.

Дженифър се сви като ударена под пронизващия укор в погледа му. Възнамеряваше да го подразни, да изрази неодобрението си към интереса, който явно проявяваше към сестра ѝ. Но под повърхността на закачливия, открит темперамент тлееха опасни възгледи.

— Трябваше да се досетя, че няма друг тъй искрен и всеотдаен човек като Шийла — промълви Лоугън.

Така ми се пада, помисли си Дженифър. Сега поне разбираше, че би могла да бъде наистина от помощ на сестра си, не просто в тежест.

Когато започна да се извинява, джипът леко поднесе. Един поглед към лицето на Лоугън ѝ бе достатъчен да разбере, че сега не е време за приказки. Изведнъж навлязоха в завой.

— Дръж се, Джени. Май няма да мога да завия.

В напрегнатата тишина той сякаш се опитваше да извие джипа със силата на волята си. За момент ѝ се стори, че ще успее, но после на предното стъкло се стовари купчина сняг и те излязоха от пътя. Джипът се разтресе и заподскача, а после спря. Чистачките избутаха снега от стъклото.

— Джени? Джени, добре ли си? — Лоугън отметна с ръка косата от лицето ѝ, а очите му я гледаха изпитателно.

— Д-добре съм — успя да промълви с треперещ глас. — Макар че си изкарах акъла — добави и се засмя нервно.

— И аз също — усмихна се той. — Нямах нищо счупено, нали? Не си се ударила?

— Не — успокои го с усмивка тя. Загриженото му внимание я стопли и успокои. Съжали, когато той се отдръпна.

— Я по-добре да видя къде сме попаднали.

Отвори вратата и в колата нахлу вихрушка сняг и хапещ леден вятър. Фигурата му се очертаваше неестествено тъмна на фона на снега. Първо провери отпред, а после изчезна към багажника на джипа. Когато се върна, косата му бе покрита със снежинки, а дъхът му оставяше тънка димяща диря.

Дръзкото пламъче се върна в погледа му, когато очите му срещнаха сериозното ѝ лице.

— Имам една добра и една лоша новина. Коя предпочиташ за начало?

— Добрата — усмихна се Дженифър.

— Заседнахме.

— За бога, каква тогава, е лошата? — с тревога попита тя.

— Има някаква къща на стотина метра назад по пътя и от комина излиза дим — ухили се Лоугън.

За момент у нея се надигна раздразнение, но после вроденото ѝ чувство за хумор надделя и тя избухна в смях.

— Най-после разбрах, че имаш чувство за хумор — усмихна се със задоволство. — Щеше да е малко неудобно да нахлуем в чужда къща и да сме се хванали за гушата — обутата в ръкавица ръка потупа замислено волана. — Е, по-добре се опаковай, че навън е адски студено.

Дженифър кимна и вдигна качулката на велуреното си палто. Пристегна я около врата си. Сложи ръкавиците, поръбени с мека кожа,

и погледна Лоугън.

— Излез от моята страна — каза той. — Снегът е по-отъпкан.

Краката му потъваха до коленете в снега. Погледна елегантните ѝ ботушки и се засмя.

— Спокойно можеш и да се събуеш. Краката ти едва ли ще се измокрят повече.

— Така е. Ботушите ми стават само за отъпкани пътеки — тъжно се съгласи Дженифър и си представи докъде ще потънат краката ѝ в снега, когато стъпи там, където сега стоеше Лоугън.

Той положи ръка под свитите ѝ колене и каза:

— Прегърни ме през врата. Ще те нося, докато излезем на пътя — с другата си ръка я обхвана през кръста.

За момент Дженифър реши да се възпротиви. Идеята за толкова пряк контакт не ѝ хареса, но протестът ѝ щеше да прозвучи абсурдно и се отказа. Пък и това бе възможно най-практичното решение. Обви ръце около врата му.

Бяха само на шест-седем метра от пътя, но вятърът духаше право срещу тях. Дженифър бе доволна, че може да зарови лице в топлата кожа на якето му не само за да се предпази от ледения вятър, а и да скрие от Лоугън руменината, избила по страните ѝ. Излязоха на пътя и той я пусна леко на земята, като продължаваше да я държи за ръка.

— Да тръгваме — почти крещеше, за да надвика рева на вятъра. — Дръж се за ръката ми, да не те изгубя.

С мъка си проправяха път през виелицата. Краката им затъваха в дълбокия сняг. Напредваха много бавно. После Лоугън спря.

— Трябва да пресечем — каза и посочи смътните очертания на някаква сграда от другата страна на пътя. — Снегът изглежда дълбок. Ще те пренеса.

— Не, недей — запротестира Дженифър. — Твърде далече е. Ако тръгнеш пред мен и проправяш пътя, ще се справя.

Той и се ухили, а трапчинките заиграха на бузите му. Не настоя. Нагази в снега, бавно проправяйки пътина за нея. Вятърът сякаш се мъчеше да я избута встрани от тясната пътечка, а краката ѝ постепенно се вкочаняваха. Почувства се като въжеиграч, който се опитва да запази равновесие.

Стори ѝ се, че са извървели километри. Дженифър се задъхваше и вече не чувстваше краката си. Спъна се и падна на колене.

— Толкова ми е студено — бе останала без дъх, когато Лоугън я изправи на крака и изтупа снега от полата и краката ѝ. — Не мога да си поема въздух.

— Заради височината е — каза Лоугън, а в гласа му звучаха нотки на разкаяние. — Сигурно сме на над две хиляди метра.

Вдигна я на ръце, без да иска позволение. Дженифър нямаше сили да протестира. С благодарност се остави да я носят към къщата.

Когато най-после се приближиха достатъчно, остана разочарована. Не беше къща, а някаква малка хижа от дървени трупи, самотна и изоставена сред гигантските дървета наоколо. Погледна Лоугън, но не прочете нищо по лицето му. Едва бяха стигнали до прага, когато вратата се отвори.

Отвътре се показва възрастен човек, сух и жилав на вид. На лицето му бе набола рядка сива брада, в тон с кичурите коса, които стърчаха изпод шапката му. Носеше червена бархетна риза, а раменете му бяха леко приведени. Когато Лоугън се приближи към него, Дженифър видя как младежкият пламък в очите му се разгоря още по-силно. Старецът очевидно нямаше намерение да грохва. Изражението му беше всичко друго, но не и приветливо.

— Какво, по дяволите, търсите тук? — изрева на Лоугън дядото.

— Джипът ми заседна в снега край пътя — отвърна Лоугън, без да дава вид, че е забелязал враждебността в гласа му. — Видях пушека от комина и си помислих, че можем да получим подслон за през нощта.

— Кой глупак може да тръгне в такова време! — старецът се отдръпна с неохота и ги пропусна вътре. — Я по-добре влизайте, преди момичето да е умряло от студ в тия дрешки!

Лоугън благодари сърдечно и прекрачи прага. Пусна Дженифър на крака. Очите му проблеснаха развеселено, когато забеляза как тя се оглежда притеснено наоколо.

— Не е кой знай к'во, но сте добре дошли — скромното приветствие бе изречено почти с раздражение.

Когато очите на Дженифър свикнаха с мрака на стаята, тя онемя — четири стени и това е всичко, помисли си. После я порази безукорната чистота. Пламъците на горящия в камината огън се отразяваха по излъскания до блясък дървен под, а малката маса в средата на стаята бе покрита с кокетна покривка на червени квадрати. На стената, вдясно от камината, се мъдреше стара, направо допотопна

готварска печка с дърва и въглища. Хромираните ѝ дръжки блестяха, даже почернелите от употреба котлони издаваха редовно почистване, а дървените шкафчета на стената до вратата светеха. Леглото бе покрито с шарена кувертюра в ярки цветове.

— Искаш ли да ти помогна за ботушите, Джени? — гласът на Лоугън отвлече вниманието ѝ от уютната стая.

— Не, благодаря — поклати глава и се наведе, за да се събуе, а Лоугън се обърна към домакина.

— Името ми е Лоугън Тейлър. Притежавам земя в южната част на Грос Вентър Рейндж. Това е Джени Глен. Страшно сме ви благодарни, че ни пуснахте в дома си.

— Тейлър значи. Май познавам твоя старец. Доста си падаше по лова, а? — каза мъжът, като се взираше изучаващо в лицето на Лоугън. — Не съм много по убиването на животни за спорт. Трябва да ядеш това, което си застрелял.

— Баща ми почина преди няколко години, но преди доста често ходеше на лов — съгласи се Лоугън и свали якето си. — Обичаше да казва, че няма нищо по-хубаво от сочна еленска пържола.

— Хм! — смотолеви старецът. — Май това означава да ви поканя да споделите трапезата ми, а? Сядайте до камината, пък аз ще отида да отрежа няколко пържоли. Казвам се Кармайкъл — подаде неохотно ръка на Лоугън. — Тя готви ли? — запита и изгледа Дженифър, като не пропусна да забележи, че на Лоугън му стана много забавно от този въпрос. Дотътри се до закачалката край вратата, където висеше палтото му. — Две неща не мога да понасям — каза. — Жена, която готви, и такава, която не може.

Лоугън се приближи към огъня и протегна ръце. Дженифър се присъедини към него.

— Доста е сприхав, а? Стар мърморко — каза. В косата ѝ играеха медни отблясъци. Тя кимна, а той се обърна отново към огъня. — Трябва да се преоблечеш в нещо по-топло. Ще се върна да ти донеса багажа.

— Няма нужда, наистина — възрази Дженифър. — Ще се оправя и така.

— Глупости — рече Лоугън. Придърпа към камината люлеещ се стол от бамбук, улови Дженифър за ръка и я сложи да седне. — Чакай ме тук. Няма да се бавя.

— Остани поне да се постоплиш още малко.

— Не, вече се стъмва. Ако се забавя, ще се препъвам като слепец.

Дженифър с неохота гледаше как закопчава палтото си, слага ръкавиците и с бодра крачка се отправя към вратата. Махна ѝ весело с ръка и излезе навън.

Държи се ужасно мило, помисли си тя. Облегна се в люлеещия се стол и вдигна крака на камината. Пръстите ѝ постепенно се отпускаха от топлината. Разбира се, това му бе в кръвта, да бъде очарователен. И все пак можеше да бъде много забавен, стига само човек да не го взимаше прекалено на сериозно. Ами Шийла? Вероятно се бе поддала на чара му. Мъжете като него умееха да изглеждат така, както жените най-много желаеха. За неин късмет на това я бе научил Брад Стивънсън. Добре бе усвоила урока си. Сега, когато погледнеше Лоугън, сигналната лампичка веднага светваше в червено.

Една снежна вихрушка възвести завръщането на стареца. Той пристъпи тежко през прага и тръсна донесения вързоп на тезгяха. Изобщо не обърна внимание на Дженифър, която му се усмихна за поздрав.

— Искате ли да ви помогна, с нещо? — предложи тя, когато се засуети около печката.

— Не! Не понасям жени в кухнята.

В този момент се върна и Лоугън.

— Бррр! Положението става все по-лошо! — потрепери и изтръска снега от панталоните и ботушите си. Примъкна се към огъня.

— И още как! — отбеляза старецът. — Едно нещо ще ви кажа за времето в Уайоминг през зимата. Или вали сняг и не спира, докато сте готови да се закълнете, че планината страда от пърхот; или времето е по-студено от краката на жена ви в някоя зимна нощ; или вятърът ще ви брули, докато не ви затракат зъбите така, че да изпаднат от устата ви. Което и да е от трите, може да превърне живота ви в истински ад!

Звучният, гръмогласен смях на Лоугън накара Дженифър да обърне развеселени очи към него.

— Господин Кармайкъл има право. Все едно не си виждал зима, докато не я прекараш в планините Тетън, Джени — топло ѝ се усмихна той. — Има ли къде да се преоблече? — попита.

— Ами... В клозета. Оная врата вляво от камината — кимна старецът в указаната посока. — Обещах на Маргарет преди

четиридесет години да прекарам вода в къщата, но тя взе, че се помина, преди да го сторя. Проклетите тръби замръзват...

„Клозетът“ представляваше една миниатюрна стаичка, в която голямата старовремска вана от ковано желязо заемаше по-голямата част от пода. Дженифър разполагаше с около шейсет сантиметра за маневри. Най-накрая успя да нахлузи тъмнозелените панталони и пуловер, без да се нарани сериозно от някой удар в стената.

По-късно вече разглеждаше богатата колекция от книги в саморъчно скованата библиотека на господин Кармайкъл, докато той нареждаше масата за вечеря под светлината на ветроупорната лампа.

— Никога ли не си мислил да минеш на електричество? — запита го Лоугън. — Кабелът е прекаран точно край къщата, до пътя.

— Скъпо ще ми излезе — изсумтя старецът. — Пък и за какво ми е притрябвало?

— Имате доста богата библиотека — отбеляза Дженифър и взе в ръце екземпляр на „Том Сойер“, доста орфан по краищата. Книгата стоеше между „Ромео и Жулиета“ и Дикенсовия „Оливър Туист“.

— Нима смяташе, че не мога да чета? — изръмжа господин Кармайкъл и се затътри към камината, откъдето изрови печените картофи.

— Изобщо нямах това предвид — извини се бързо Дженифър. — Просто си помислих...

— Знам, че стар мърморко като мен няма да седне да чете такива книги — каза дрезгаво. — Е, някой път чета даже етикетите по консервените кутии. Ела тук и сядай. Вечерята е на масата.

Храната, въпреки простотата си, бе невероятно вкусна. Пържолите бяха крехки и сочни, а господин Кармайкъл поясни на Дженифър, че месото бе от лос, а не еленско. Имаше дебели резени квасен хляб, възкисел на вкус, но тъй добре изпечен, че се топеше в устата; печени картофи; доматен сос с богат аромат на дъхави треви и за завършек чаша от най-черното кафе, което Дженифър бе виждала някога. Сръбна колебливо от горчивата отвара и се учуди, че Лоугън и господин Кармайкъл отпиваха съвсем спокойно.

— Кафето е малко нещо слабичко — измърмори старецът. — Добро е, когато можеш да го режеш с нож — бурно се изсмя, когато забеляза слисаното изражение на Дженифър и хитро намигна на Лоугън. — Това тук е кафе за мъже. От него ти порастват косми на

гърдите. Не е като това подобие на чай, което варят жените — тонът му стана по-сериозен, но очите му горяха като въглени. — Бива си го това женче. Имал съм доста от тях на младини. Тази цял живот ще си остане с лице на момиченце, няма да се сбръчка като печурка — извърна поглед към Дженифър, сякаш да се увери с очите си в правотата на думите си. После отново погледна Лоугън. — Забелязах, че има и здрави бедра. Може да роди една сюррия бебета.

Дженифър зяпна от изненада при последните му думи, но бързо се съвзе, когато срещна присмехулния поглед на Лоугън.

— Ще измия чиниите, господин Кармайкъл — предложи, за да отклони разговора и да скрие червенината на бузите си.

— Няма нужда, сам ще ги измия — отсече той бързо и избута, назад стола си. — Разбира се, ако искаш да свършиш някоя работа, можеш да измъкнеш онези юргани от сандъка и да ги постелеш на пода до камината.

Готова на всичко, само да се измъкне от подигравателния поглед на тези кафяви очи, Дженифър изгледа Лоугън унищожително и стана от масата. Сандъкът беше до леглото, което всъщност бе някаква малка кушетка. Изведнъж се почувства, уморена. Погледна с копнеж топлите завивки. Колко ли беше часът — осем? Определено бе изтощена. Вдигна тежкия капак на сандъка и го подпря на леглото.

Вътре имаше някакъв много дебел юрган, който Дженифър реши да използва за дюшек. Другите два можеха да послужат за завивки. Лека усмивка пробяга по лицето ѝ, когато си представи как Лоугън се пъхва в леглото заедно с посивелия им домакин. След минути импровизираното легло бе приготвено, а краят на всяка завивка бе отметнат подканящо.

— Не намерих възглавници, господин Кармайкъл — каза тя.

Той прибираше последните чинии в бюфета.

Сумтейки с престорено недоволство, той се замъкна до дрешника, отвори едно от долните чекмеджета и извади две квадратни сатенени възглавнички. Върна се при Дженифър и рече:

— Вземи тези.

На едната бе избродирана красива къщичка от дървени трупи. От комина ѝ се виеше дим. Надписът под нея гласеше: „Дом, сладък дом“. Но другата ѝ хареса още повече — на фона на едно голямо червено сърце, обточено с дантела, бе избродирано: „Любов моя“. Чия ли глава

след малко щеше да лежи на нея? Не каза нищо, а просто ги постави една до друга на леглото.

Върна се в люлеещия се стол до камината и се загледа в играта на пламъците. Лоугън се взираше в стареца, който подреждаше измитите чинии.

— Е свършихме с чиниите — обяви Кармайкъл и се затътри към кушетката. — Ако нямате нищо против, ще си лягам. А вие двамата — когато искате.

Дженифър се смрази от ужас и почти не чу гласа на Лоугън, който се намеси бързо.

— Чудех се дали не може Джени да спи в леглото ти тази вечер?

— В моето легло? — възкликна слисано домакинът и сграбчи дюшека, сякаш се боеше, че могат да му го откъснат под носа. — Какво му е на онова легло на пода?

Дженифър се облеци първо към Лоугън, после към господин Кармайкъл, а накрая зяпна завивките на пода. В душата ѝ се надигна пристъп на истерия. Сигурно сънуваше! Това бе някакъв кошмар! Просто не беше истина.

Изведнъж сякаш не стоеше пред старата тухлена камина, а пред новата, направена от бял мрамор, в неговия дом. Юрганите на пода се превърнаха в мека кожена постелка, а тя лежеше в ръцете на Брад Стивънсън. Целуваше го... Не, бореше се с него, опитвайки да се отскубне от прегръдките му, от ръцете, които се мъчеха да се пхнат под пуловера ѝ. Неистово се мятеше и извиваше, докато най-накрая се освободи. Брад ѝ крещеше:

— Не ми се прави на недостъпна! — устните му се свиха ядно. — Много добре знаеше какво ще стане, когато те поканих тук. Не можеш да ме заблудиш с това бебешко изражение на лицето. От седмици ти свалям звезди от небето. Но тази вечер... Ти ще бъдеш моя!

Спомни си как го бе изгледала, изпълнена с отвращение, че е могла да се влюби в този мъж. После бе побягнала.

— Това легло си е мое! — каза домакинът. — Старите ми кокали са свикнали с него. Вие двамата сте млади — няма да се потрошите. Нищо няма да ѝ стане, ако една вечер спи на пода.

— Но вие не разбирате! — прошепна Дженифър напрегнато. — Ние двамата не сме семейство!

— Ще бъдете. Видях какви погледи си хвърляте — усмихна се съзаклятнически на Лоугън и добави войнствено: — Пък и това е моята къща и аз казвам, че ще спя в леглото си!

ТРЕТА ГЛАВА

Лоугън стана от стола и се приближи до камината. Дженифър го погледна умолително. Но той продължаваше да се взира все така сериозно в огъня. Тя докосна леко ръката му.

— Моля те — прошепна, — трябва да направиш нещо.

Той внимателно наблюдаваше тревожното, почти уплашено изражение на лицето ѝ. Озадачено поклати глава.

— Не знам дали можем да направим каквото и да е — стрелна през рамо с поглед мъжа, който седеше на леглото си.

— Но аз просто не мога да спя в едно легло с теб! — лицето ѝ излъчваше неподправен ужас. Разширените ѝ очи се взираха невиждащи в белия пуловер.

— Не се разстройвай — гласът на Лоугън бе тих и успокояващ. Да разсъдим разумно. И двамата сме облечени и нищо не ни пречи да легнем с дрехите. Освен това аз мога да спя от страната на камината и да използвам само горната завивка. Ти ще спиш от другата и ще се завиеш с двата юргана.

Дженифър обви ръце около тялото си. Звучеше логично. А и едва ли имаха друг избор.

— Той е просто един възрастен човек, Джени — продължи Лоугън, — пък и аз няма да ти направя нищо. Нали ще има и свидетел — добави укоряващо, но закачливо.

Тя се взря напрегнато в лицето му. Изглежда, говореше искрено — но тази трапчинка на бузата...

— Добре — предаде се неохотно. — Но престани да ме наричаш Джени. И ако обичаш...

— Не се тревожи — усмихна ѝ се той и вдигна шеговито ръка, сякаш се заклеваше. — С пръст няма да те докосна.

— Внимавай, защото иначе така ще закрепця, че ще предизвикам лавина — натърти тя.

— Хайде, уморена си. Трябва да си починеш — Лоугън леко я побутна към завивките. — Аз ще изпуша една цигара.

Докато се пъхаше под завивките, Дженифър го погледна с недоверие. После забеляза аленочервената възглавница под главата си. Бързичко се пресегна и я смени с другата.

— Лека нощ, Джени Глен — засмя се Лоугън, развеселен от стореното.

— Лека нощ — отвърна Дженифър категорично и решително.

Обърна гръб на огъня и потъна в тъмнината на хижата. Обгърна я тишина, нарушавана само от лекото размърдване на стареца в леглото му, от тихото скърцане на люлеещия се стол и лекото пукане на горящите дърва в камината. Над останалите звуци доминираше воят на вятъра, който сякаш се опитваше да изтръгне вратата от пантите. Дженифър се почувства като едно от трите прасенца, скрило се в колибката, с големия лош вълк отвън, който всеки момент ще нахлуе вътре.

При все че бе смъртно уморена, сънят ѝ убягваше. Дървеният под ѝ убиваше, възглавницата бе на бучки, а тя сякаш очакваше Лоугън да се пъхне под завивките при нея. Мускулите ѝ се напрегнаха, когато го чу да става от стола. Стъпките му отекваха глухо по пода; събу ботушите си и се промъкна тихо към постелята. Тя затвори очи и замря. Той повдигна горната завивка и... Това бе всичко. Само горната завивка, както бе обещал!

Заслуша се в равното му дишане с притаен дъх. Той просто лежеше по гръб.

— Заспивай, Джени — прошепна тихо. — Всичко ще бъде наред.

Сякаш по команда, мускулите ѝ се отпуснаха и тя се унесе, чувствайки се странно защитена и сигурна.

— Тази сутрин определено имаш много свеж и румен тен — отбеляза Лоугън, като изучаваше с интерес светналото ѝ от възбуда лице.

— Направо не мога да повярвам на очите си — толкова е красиво! — възкликна Дженифър. Приказният пейзаж навън напомняше коледна картичка. — Дори не чувствам студ; сякаш всичко е покрито с пудра захар, а не със сняг.

— Няма вятър, затова, не е студено — каза той и взе наръч дърва за огъня.

— Боже, виж дърветата — сякаш са покрити с разбита сметана! А онези храстчета — като пухкав захарен памук! — лицето и гласът ѝ изразяваха неподправен възторг. — Лоугън! Виж снега край бараката! — възкликна весело.

— Бях започнал да си мисля, че не помниш името ми — каза с провокативен тон и се приближи към нея, за да види най-новото ѝ откритие.

— Виж снега, като глазура на торта е! — побърза да скрие смущението си.

Лоугън се усмихна топло, без да сваля очи от лицето ѝ, обрамчено от светлобежовата качулка.

— Или много си падаш по сладките неща, или не си закусвала тази сутрин — каза.

— На кой му е притрябвала овесена каша? — Дженифър приличаше на злоядо момиченце. — Малко свеж сняг с мляко и захар...

— Значи ти се е приискал сняг — дяволито каза Лоугън и пусна цепениците на земята.

— Лоугън Тейлър, да не си посмял! — изпищя Дженифър, когато той се зае с оформянето на първата снежна топка.

Успя да се извърне тъкмо навреме и топката я фрасна по гърба. Не успя да отвърне на нито един удар. Скоро заотстъпва със смях към хижата. Последният бял снаряд я улучи по крака и тя се свлече в една пряспа. С помощта на Лоугън се претърколи по гръб, останала без дъх. Смееше се и плюеше снега, попаднал в устата ѝ, а той изтупваше снега от лицето ѝ. Качулката ѝ се бе смъкнала и златисточервената коса изпъкваше още повече на фона на искрящата белота на снега. Бръчиците около очите му се смееха, а трапчинките на бузите му бяха като две дълбоки ямки.

Изведнъж Дженифър осъзна двусмислената поза на тялото си. Усмивката ѝ се стопи в мига, когато неговото изражение стана сериозно.

— Не — прошепна и се опита да се изправи на крака, но той бързо прикова ръцете ѝ за китките от двете страни на тялото ѝ.

— Очакваше нещо такова от мига, в който се запознахме — каза тихо, с някакъв особен блясък в очите. — Определено не искам да те разочаровам.

Устните му покриха нейните подканящо, но и настойчиво, а тя нямаше желание да отвърне на целувката му. Бореше се с чувствата си, с разгарящата се топлина в тялото си, с бесния ритъм на сърцето си. Не искаше да ѝ харесва властната нежност на целувката му. Той бе досущ като Брад — трябваше да бъде отвратена от неговата прегръдка. Но съпротивата само увеличаваше желанието ѝ да отвърне на изгарящата топлина, с която я заливаше. С ужас установи, че устните ѝ се движат в отговор на изкусния натиск на неговите. Бе се поддала на инстинкта си.

Бързо извърна лице, като се мъчеше да освободи ръцете си.

— Той сериозно те е наранил — Лоугън я погледна мрачно, а тя се отдръпна и понечи да избяга от него.

— За какво говориш? — попита с дрезгав шепот Дженифър.

— За мъжа, от когото избяга.

— Не — отсече тя твърдо, а очите ѝ гневно проблясваха. — Не той ме нарани, а глупостта и наивността ми. Не можах да разпозная хищника, когато бе пред очите ми. Бях твърде заслепена от чара и външността му.

— А сега?

— Сега мога да проникна под всяка маска. Само се надявам и сестра ми да успее — добави саркастично.

Той пристъпи заплашително към нея, но спря, когато някаква камбанка иззвъня в утринния въздух. Лоугън извърна глава и бавно издиша, после я погледна отново. Гледаше го дръзко, застанала нащрек.

— Това сигурно е Кармайкъл. Изкарал е коня си, за да измъкне джипа от снега — каза. — По-добре си събери нещата.

Когато Дженифър се отправи към къщата, добави:

— Не очаквай да ти се извиня. Целувката ти хареса толкова, колкото и на мен, и щеше да го признаеш, ако не бе такава лицемерка.

Тя се втрени в него, а в очите ѝ напиреха сълзи. Защо му бе позволила да разбере, че я привлича? Защо бе тикнала в ръцете му това оръжие?

— Мъже като теб винаги пробуждат най-долните инстинкти! — извика с треперещ глас. — Включително и този за самосъхранение!

Затича бързо към хижата. Не бе готова да продължи словесната схватка с Лоугън Тейлър. Бе доволна да спаси и капчица от гордостта

си.

След като джипът най-накрая бе освободен от снежните окови, краткото разстояние до Джаксън, Уайоминг, бе изминато за по-малко от двадесет минути. През плътните облаци се процеждаха случайни слънчеви лъчи и осветяваха изумителната гледка на планините. Дърветата бяха като черни петънца, нашарили склоновете. Пътят, който се виеше през хълмистата местност, направи един последен завой и те се озоваха пред притихналото градче. Тя се извърна към Лоугън, преизпълнена с въпроси, които искаше да зададе, макар че се боеше да наруши мълчанието.

— Градът е кръстен на някакъв трапер, който се казвал Джаксън — предвидливо я информира Лоугън. — В онези времена наричали всяка долина, заобиколена от планини, „хоул“^[1]. И понеже Дейви Джаксън предпочитал да ловува там, партньорът му нарекъл мястото Джаксън Хоул.

— Ами планините Гранд Тетън? — Дженифър бе твърде заинтересувана от информацията, за да се тревожи за източника. — Това някакво индианско име ли е?

— Всъщност не — отвърна Лоугън и отби от главния път. — Трите най-високи върха от планинската верига били наречени от някакви френскоговорещи ловци на кожи Ле Троя Тетон, или Трите гърди, а най-високият от тях — Лъо Гран Тетон.

— О... — притеснено измърмори Дженифър.

— Ще те закарам до къщата на Шийла. Може би тя е в мотела, но поне ще оставим багажа ти — завиха след ъгъла и колата намали скоростта. Озоваха се пред живописна къща от борови трупи. — Колата ѝ е тук — кимна Лоугън към малкия автомобил, паркиран точно пред тях. — Май имаш късмет.

Едно огромно куче, порода санбернар, изскочи иззад къщата и се втурна с размахана опашка и с гръмогласен лай към тях.

— Това е първият член на комитета по посрещането ти — усмихна се Лоугън и отвори вратата на джипа. Усмивката му я остави неподвижна за момент просто не можеше да помръдне под въздействието на мъжественото му излъчване. — Стига, Паре, престани! — извика той и това ѝ помогна да дойде на себе си. Излезе от колата и отиде при Лоугън.

Там, откъдето бе дотърчало кучето, което ближеше с възторг лицето на Лоугън, се появиха две малки фигурки. Едната от тях бе в синьо, а другата — в червено.

— Чичо Лоугън, чичо Лоугън! — пищеше синята фигурка. Тичаше по-бързо и първа се озова в ръцете му. — Толкова се тревожехме!

Дженифър ги гледаше, смаяна и недоумяваща, а Лоугън вдигна на ръце и другото вързопче и засмяно се прехласна по румените личица.

— Мама каза, че ще се вълнеш снощи — каза червената фигурка и Дженифър се усмихна — момиченцето, което още не можеше да казва „р“, бе Синди.

— С леля ви Джени закъсахме в снега — обясни Лоугън и погледна Дженифър с онова шеговито пламъче, което винаги се появяваше, когато искаше да я подразни. — Трябваше да чакаме до сутринта, преди да успеят да ни изтеглят. А къде е майка ви?

— В къщи е — каза Ерик, а Лоугън пусна двете деца на земята. — Цяла нощ ли стояхте в снега?

— Не, пренощувахме в една къща наблизо — търпеливо обясни Лоугън и потупа момиченцето по червената качулка. — Я по-добре кажете „здраси“ на леля си, преди да е решила, че изобщо не се радвате да я видите.

Децата прилежно измърмориха няколко думи за поздрав. Е, не можеше да се очаква повече, помисли си Дженифър. Бяха се срещали само няколко пъти, откакто Шийла се премести да живее тук. Нима можеха да си спомнят как ги бе държала с часове, докато бяха съвсем малки? Тогава Шийла живееше у тях, а Ерик бе извън страната. Проследи с тъга в очите двете фигурки, които отново се втурнаха към къщата, последвани от тромавия санбернар. Усети погледа на Лоугън върху гърба си и се обърна.

— Моето посрещане те изненада, нали? — каза с насмешка той.

— Защо пък трябва да се изненадвам? — сви рамене тя.

— Казват, че кучетата и децата инстинктивно разбират с какви хора си имат работа.

Дженифър сподави язвителната забележка, когато зърна сестра си. На Лоугън му стана забавно как гневът ѝ веднага се изпари, щом се хвърли в прегръдките на Шийла. Беше ѝ благодарна, че пое разговора

в свои ръце, като задаваше въпроси толкова често, че Дженифър не смогваше да отговори с нещо различно от „да“ или „не“. Имаше доста време да се успокои, да сподави раздражението си. Предпочете да не обръща внимание на насмешливото му полуиронично изражение. Скоро дружно се отправиха към къщата и стовариха безцеремонно багажа по средата на малката всекидневна.

— В кухнята има кафе и кифлички — обяви Шийла.

— Мисля, че ще е добре да се подкрепите, докато стане време за обяда.

— Ще трябва да го отложим за друг път, Шийла — отвърна Лоугън. — Майка ми сигурно се е притеснила. Ще мина да я видя на път за ранчото.

— Защо не ѝ се обадиш по телефона? — предложи Шийла, а в погледа ѝ се четеше молба.

— Както би казала тя, да чуеш някого по телефона и да го видиш на живо не е едно и също — засмя се Лоугън. — Освен това сигурно двете с Джени искате да си поприказвате, преди да отидеш в мотела.

— Двете с Джени? — избухна в смях Шийла при споменаването на новото умалително име. — Сигурно вече си много скъп на сърцето ѝ.

— Джени Глен и аз — каза Лоугън многозначително — произведохме доста силно впечатление един на друг. Не бих заменил това пътуване за нищо на света — ъгълчетата на устата му се свиха присмехулно. — А сега, Шийла, наистина трябва да тръгвам.

— Не си тръгвай, чичо Лоугън — примоли се Ерик. — Син и аз искахме да ни построиш замък от сняг...

— Може би някой друг път — отговори твърдо, но кимна в знак на обещание.

— Щом наистина трябва да тръгваш — въздъхна Шийла и пое ръцете му в своите, — нека ти благодаря за това, че доведе Дженифър.

Със свито сърце видя как сестра ѝ се повдигна на пръсти и леко го целуна по бузите. Почувства, че най-лошите ѝ опасения са основателни. Сестра ѝ бе емоционално обвързана с този мъж. Прииска ѝ се да му издере очите, когато най-накрая дойде и нейният ред да си вземе довиждане с него.

— Хайде, Джени Глен, довиждане. Ще се видим скоро — обеща той.

— Джени Глен... — повтори развеселено сестра ѝ, когато вратата се затвори след него.

— Не започвай и ти — каза с гримаса Дженифър.

— Харесва ми. Толкова е звучно — подразни я Шийла. — Чудно как не сме се сетили да те наричаме така.

— Може би защото мама мрази умалителните имена и аз напълно съм съгласна с нея — една бръчка прорязва гладкото ѝ чело и тя извърна глава. Изглежда, сестра ѝ бе склонна да приеме с одобрение всичко, казано или направено от Лоугън, независимо какво бе то.

— Лельо Джени, искаш ли да видиш стаята ми? — попита Синди. — Имам много иглачки и длуги неща.

— После, миличко — възпря я Шийла. — Тичайте навън да си играете. И, за бога, вземете кучето.

За секунди избута тримата през вратата и се обърна към Дженифър.

— Хайде, ела. Да отидем в кухнята и да си налеем кафе. После ще ми разкажеш всичко.

Шийла хвана съчувствено Дженифър под ръка и я поведе през всекидневната.

Дженифър не ѝ разказа всичко. Определено не спомена за опасенията си относно Лоугън Тейлър, нито за конфузната ситуация от миналата вечер, да не говорим за последвалата случка сутринта. Шийла явно имаше високо мнение за него, а Дженифър не искаше да го променя засега. Възможно най-бързо насочи разговора към сестра си и децата и към мотела, където работеше.

Шийла ѝ бе споменала за това, че се чувства неудобно да оставя децата на родителите на Ерик. Постоянно ѝ се налагаше да прибегва до помощта им — през уикендите или по време на ваканцията. Родителите му бяха доста възрастни и не им бе лесно да се справят с двете палави внучета. Ето защо Дженифър с готовност бе предложила да се грижи за тях и да замества Шийла в мотела от време на време. Така сестра ѝ щеше да разполага с повече свободни часове, които да прекарва с децата си.

Ежедневието на последвалите дни сближи не само Дженифър и Шийла. И хлапетата бързо се привързаха към леля си. Беше ѝ забавно

да се мотае из кухнята, да приготвя храна за цялото семейство, да върши всички онези малки домакински задължения, които се бяха превърнали в тежест за Шийла. Колкото до Брад Стивънсън, той скоро се превърна в жива илюстрация на поговорката „Далеч от очите, далеч от сърцето“. Виж, Лоугън Тейлър бе нещо друго. Ако не бяха децата с тяхното „чичо Лоугън това“ и „чичо Лоугън онова“, то бе Шийла с нейното „Лоугън предложи“ или „Лоугън каза“. Името Лоугън витаеше във въздуха. Но през осемте дни, откакто пристигна в Джаксън, не се бе наложило да понася нежеланото му присъствие. Реши, че трябва да му бъде благодарна за това. Поне не бе нужно да търпи самодоволната му усмивка и погледа на всезнайко, макар че неговият образ я преследваше постоянно.

Сестра ѝ бе свободна този следобед и бе настояла Дженифър да разполага с тези няколко часа за себе си. С неохота бе приела, защото още не бе приключила с покупките за Коледа. На децата лесно се избираха подаръци, но тя искаше да отдели малко повече време за подаръка на Шийла. Досега бе ходила по магазините заедно с Ерик и Синди, ала те не бяха особено ентузиазирани от продължителното обикаляне. Оказа се, че трябваше да посети три магазина, преди накрая да успее да избере подходящ подарък — син пуловер и спортен панталон, който чудесно се допълваше с него. Сигурна беше, че ще ѝ стоят великолепно.

С красиво опакования пакет под ръка Дженифър се затича през улицата към градския площад. Поспря се в началото на алеята за пешеходци, чийто вход бе украсен с оригинална арка от еленови рога. Досега я бе виждала няколко пъти, но за Синди и Ерик тя беше просто част от пейзажа, с който бяха свикнали, и не можеше да ги заинтересува дотолкова, че да отпуснат на Дженифър специално време да я разгледа.

Остана изумена от невероятната изработка — рогата бяха преплетени така изкусно, че образуваха свод. Скоро след пристигането си в Джаксън бе разбрала, че еленовите рога и други ловни трофеи са често срещана украса тук. Даже и в мотела, където работеше Шийла, не липсваха няколко големи препарирани глави на северноамериканска дива овца с огромни извити рога. Определено бяха подходяща украса за фойето на крайпътния хотел, чието име бе Биг Хорн Лодж. Но тази арка бе наистина впечатляваща.

— Не се опитвай да ги преброиш, твърде много са — каза зад нея някакъв глас.

Дженифър се обърна. Лоугън Тейлър я гледаше така, сякаш се опитваше да отгатне мислите ѝ.

— Не ги броях — рязко отвърна тя.

— Значи просто се любуваш на скромната ни туристическа атракция? — каза с едва доловим сарказъм в гласа.

— Да, ако наистина искаш да знаеш. Смятам, че е очарователна — надяваше се отговорът ѝ да прозвучи унищожително студено.

— Повечето хора смятат така. Това са рога на лос между другото.

— Откъде ли са взели толкова много? — замисли се Дженифър.

— Не е трудно да се намерят. На север от града е зимното убежище на лосовете или „уапити“, както ги наричат индианците. Всички мъжкарци сменят рогата си веднъж годишно като елените — обясни Лоугън.

Под погледа му кожата ѝ настръхваше.

— Бях чула някой да споменава за убежището на лосовете, но не обърнах внимание. По колко лоса се събират там? — в гласа ѝ се прокраднаха нервни нотки.

— От шест до осем хиляди.

— Толкова много?! — възкликна Дженифър. — Какво правят с всичките тези рога?

— Само мъжките имат рога — засмя се Лоугън. — Всяка пролет скаутите ги събират и провеждат търг на градския площад, а средствата се използват за нуждите на скаутските отряди. — Когато тя извърна лице към него, внезапно прекъсна разказа си. Дженифър се скова под изпитателния му поглед. — Тук е доста студено и става течение — проговори накрая. — Какво ще кажеш да изпием по чаша горещ шоколад?

— Аз... — тя колебливо поклати глава. Не искаше да бъде близо до него.

— Боиш ли се?

— Разбира се, че не! — ето че гласът ѝ, който сякаш я бе изоставил, се възвърна.

— Ще отидем в обществения ресторант надолу по улицата — предложи Лоугън, като наблегна с укор на думата „обществения“. — Можеш да видиш как скиорите се спускат от планината Сноу Кинг.

— Добре — с неохота се съгласи Дженифър, като не можа да измисли основателно извинение. Тайничко искаше да отиде с него. Самата идея за това ѝ се стори възмутителна.

Ръката му леко и естествено я обгърна през кръста. Въпреки дебелилото палто, чувстваше допира на дланта му.

— Виждам, че още носиш тези смешни ботушки — усмихна ѝ се с палаво изражение.

— Всички улици са почистени от снега и нямаше нужда да обувам новите — каза с равен глас Дженифър.

— Значи все пак си се снабдила с истински ботуши — усмихна се мъжът.

— Толкова са тежки и груби, че с тях се чувствам като дървар — отвърна на усмивката му тя.

— А веднъж обвини мен, че съм суетен, Джени Глен — подразни я Лоугън и лекичко я побутна към вратата на ресторанта.

— Престани да ме наричаш така! — отвърна рязко с нисък глас, ядосана на себе си, че се бе поддавала на непринудения му чар и на ласкавото звучене на умалителното име. — Арогантен е по-подходяща дума за теб, отколкото суетен.

— А пък аз си мислех, че си смекчила отношението си — каза с престолено съжаление и издърпа стол с изглед към прозореца за нея. Избра маса близо до вратата. — Казват, че разстоянието увеличавало взаимното привличане...

— Изобщо не може да се каже, че си бил далеч — отвърна студено, когато Лоугън седна срещу нея. Той въпросително повдигна вежди и Дженифър трябваше да поясни: — Ако Шийла не говори за многобройните ти достойнства, децата едно през друго споменават „чичо Лоугън“. Защо ти викат „чичо“? Чия беше идеята?

В този момент се приближи сервитьорката и попречи на Лоугън да отговори. Поръча за двамата.

— Идеята беше на децата. Нито Шийла, нито аз видяхме нещо нередно в това — гледаше я със сериозно изражение, повдигнал гордо брадичка. — Предполагам, че по този начин ме превърнаха в почетен член на семейството. Приемат този факт съвсем сериозно, както и аз.

Сервитьорката се върна с по чаша горещ шоколад и разбита сметана. Дженифър безмълвно се съсредоточи върху своя, чувствайки се порицана от думите му. Погледна го бегло — светлокафяв пуловер с

бяло около врата, лице, което често се озаряваше от широка усмивка, кестенява коса... Но в усмивката му се усещаше някаква твърдост, решителност да успее. Брад също бе амбициозен, но в амбицията му имаше и доза лукавство, която липсваше у Лоугън. Дженифър едва сега си даде сметка за това.

— Ти толкова се стараеш да ме проумееш, Джени. Защо просто не приемеш това, което виждаш? — попита меко Лоугън.

— Парен каша духа — каза бодро тя и се опита да се надсмее над предпазливостта, която я обземаше при всеки контакт с него.

— Да, но ти едва ли можеш да смяташ, че ще се опариш с мен — отвърна той. Дженифър се опита да определи къде паднаше ударението в думите му — върху „ти“ или върху „мен“. Нещо ѝ подсказваше, че Лоугън бе наблегнал върху първото.

— Нима намекваш, че един светски мъж като теб не се опитва да сваля всяка срещната жена? — усмивката целеше да прикрие остротата на думите ѝ.

— За жените изобщо ли говориш, или за русите с ягодов оттенък? — думите му попаднаха точно в целта. — Не се чувствай като лека жена заради онази целувка в снега. Това беше само една целувка, нищо повече.

Копнееше да се пресегне над малката масичка и да изтрие с една плесница присмехулната усмивка от лицето му.

— Горката Джени Глен — поде Лоугън с развеселени пламъчета в очите, — толкова преизпълнена със заслужено възмущение! Имаш невинно лице на ангел, но в душата ти горят адски огньовете. Истината е, че просто се забавлявам да изтривам това пуританско изражение от лицето ти.

— Тогава нека ти предложи да намериш някой друг, с когото да се забавляваш, защото на мен ни най-малко не ми е забавно! — взе чантата и ръкавиците си и се приготви за тръгване.

— Допий си горещия шоколад, Дженифър — изражението на Лоугън остана същото, но твърдостта в погледа му за момент я възпря. Той повдигна вежди в отговор на нерешителността ѝ. Сигурно щеше да му стане адски забавно, ако на момента бях изхвърчала навън, помисли си Дженифър. С преднамерено овладени движения остави чантата и ръкавиците си обратно на масата. Насочи вниманието си към

прозореца, откъдето се виждаха като малки черни точки скиорите, които се спускаха от върха.

— Караш ли ски? — попита я Лоугън.

— Да — отвърна спокойно Дженифър.

— Добре ли караш?

— Аз съм един опитен любител.

— Ще трябва да се погрижим да покараш, докато си тук — гласът на Лоугън бе приятелски, но Дженифър нямаше намерение да се остави да я залъгват.

— Нямам нужда, от придружител, за да отида на ски — хвърли му един хладно презрителен поглед.

Той остави развеселено чашата върху чинийката ѝ.

— Това, което всъщност искаше да кажеш, е, че нямаш нужда от мен, Джени Глен. Но не отивай сама първия път. Вземи някой със себе си — въпреки загрижеността на думите му, гласът му звучеше напълно безразлично. — Ако си готова, да тръгваме. Колата ми е навън, а исках да поговоря с Шийла. Бъди спокойна — това е единствената причина да предложи да те закарам.

Това, че отношението му изведнъж стана съвсем нехайно, подразни Дженифър. Лоугън Тейлър, изглежда, се опитваше да ѝ покаже съвсем ясно, че тя слабо го интересува. Бузите ѝ пламнаха от яд и смущение, когато станаха да си вървят. Тя също можеше да се държи незаинтересовано и небрежно като него.

[1] Дупка (англ). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ето я колата — каза Лоугън и леко я хвана за лакътя, когато слязоха от тротоара на покритата със сняг улица.

Тя вдигна поглед от земята и видя луксозната бяла лимузина, паркирана до тях. Очакваше да зърне джипа и очевидно изненадата се изписа на лицето ѝ.

— Не я карам много през зимата. Само от време на време, за да поддържам мотора във форма. Пък и се губи в снега, каквато е бяла — пошегува се, докато отваряше вратата на Дженифър.

Ниските седалки бяха покрити с черна кожа. Ръката ѝ погали леко плюшената възглавничка. Лоугън заобиколи и седна зад волана. Дженифър бързо върна ръка в скута си и застана чинно. Знаеше, че очаква реакцията ѝ. Очевидно предполагаше, че ще се впечатли.

— Не знам как би могъл да имаш трудности с намирането ѝ в снега — усмихна се Дженифър, — трябва само да погледнеш вътре и да видиш, че е черна като помислите ти.

Звучният смях изпълни лимузината.

— Знаех си, че няма да сдържиш дълго това езиче зад зъбите.

Следите от веселите бръчици още не бяха изчезнали от лицето му, когато потеглиха. Дженифър погледна през прозореца и се прокле наум. Трябваше да предположи, че изобщо не му пукаше дали се впечатлява от колата му или не.

След минути пристигнаха и Лоугън ѝ помогна за пакетите. Децата веднага се втурнаха към него.

— Носиш ли ни вече подаръци за Коледа? — попита Ерик, а очите му се ококориха при вида на увитите в шарена хартия покупки.

— Не. Това са подаръците, които е купила Джени. Просто ѝ помагам да ги донесе — отвърна Лоугън и разроши тъмнокосия перчем на хлапето.

— Взехме си елха, чичо Лоугън — весело изчурулика Синди. — В банята е. Мама каза, че тлябва да се лазмлази. Ела да я видиш, моля те.

— И ти ела, лельо Джени — замоли я Ерик и я дръпна за ръката.

— Лельо Дженифър — поправи го тя с нотка на раздражение в гласа, провокирано от желанието на децата да подражават на Лоугън във всичко.

— Да, лельо Джени, ела и ти — заприглася Синди.

— После — обеща тя. Последното нещо, което искаше, бе да се озове в тясното помещение редом с Лоугън.

— Лоугън! — дойде изненаданият глас на Шийла от коридора. Гарвановочерната ѝ коса бе скрита под хавлиена кърпа, от която се подаваха няколко мокри кичура. — Не очаквах да те видя днес следобед.

— Има нещо, което исках да ти кажа — изражението му беше сериозно, съвсем различно от обичайния присмех, с който се обръщаше към Дженифър. — Но първо отивам да видя елхата.

— Май ще се наложи — промърмори Шийла към Дженифър, когато децата забутаха Лоугън към вратата. Погледна я с кротка усмивка. — Трябва да видиш това дърво! Децата го избраха. От едната му страна има дупка от петдесетина сантиметра в диаметър, където изобщо липсват клони. А останалата част изглежда така, сякаш страда от недохранване. Синди каза, че никой няма да го купи и че ще бъде много самотно на Коледа, ако не го вземем ние. Взехме го, естествено.

— Естествено — засмя се Дженифър, трогната от безкористния жест на детето.

— Свърши ли с покупките? — попита сестра ѝ, докато прибираше разпилените наоколо играчки. — Не предполагам, че ще доведеш Лоугън, иначе щях да почакам с миенето на косата.

— Случайно го срещнах в града — побърза да обясни Дженифър, да не би сестра ѝ да помисли, че е възнамерявала да се види с него. — Настоя да ме докара.

— Колко мило от негова страна.

— Да — съгласи се Дженифър с явна липса на ентузиазъм.

Сестра ѝ се загледа разсеяно по посока на банята. Дженифър пъхна златисто рижата си коса зад ушите и влезе в малката кухничка.

— Знаеш ли, понякога се чувствам виновна за това, че децата изискват от Лоугън толкова много внимание — Шийла разсъждаваше на глас. — Но той толкова им се радва — внезапно се обърна към Дженифър: — Помниш ли играта, на която си играехме? Взимаш

първата буква от нечие име и измисляш две прилагателни, които го характеризират най-добре. Всеки път, когато мисля за Лоугън, се сещам за „любящ“ и „лоялен“. Толкова много е направил за мен и децата!

Епитетите на Дженифър бяха толкова различни, че заседнах в гърлото ѝ: лъстив и лъжовен.

— Искаш ли да ти наля чаша кафе? — побърза да попита сестра си, преди да е подела отново темата.

— Да, половин чаша — каза Лоугън, току-що спрял пред вратата на кухнята.

— Какво ще кажеш за нашето образцово коледно дръвче? — засмя се Шийла и седна на малката дървена масичка.

— Синди ме увери, че ще стане много красиво — отвърна той и поклати със съмнение глава. — Страхувам се обаче, че някои от клончетата му са твърде слаби и няма да издържат играчките.

Седна и разпери крака пред себе си. Дженифър трябваше да го прекрачи, за да остави кафето на масата. Ръката ѝ потреперя, но тя не вдигна поглед към лицето му. При последните му думи влязоха децата.

— Ще можем да го укласим и ще стане много класиво — настоя Синди и побърза да отиде при Лоугън.

— Но ако клоните му се счупят, когато сложим лампичките — добави плахо Ерик, — как ще го украсим?

— Можем да нанижем пуканки и сушени плодове и да направим гирлянди от хартия — побърза да каже Дженифър, когато устните на Синди затрепериха.

— Само гледай Паре да не изяде пуканките — подразни я Лоугън.

— Паре още не е видял елхата — изпищя възбудено Синди. — Хайде да му я покажем!

Когато децата изхвърчаха навън да намерят санбернара, в стаята се възцари тишина. Лоугън седеше, облегал лакти на масата, и държеше с две ръце кафената чашка. Дженифър забеляза замисления поглед, който отправи към сестра ѝ. Отпи голяма глътка от горещото питие; после плътният му глас наруши тишината.

— Тази сутрин се отбих в мотела — Лоугън погледна Шийла с крайчеца на окото си. — Никога няма да познаеш кой се нанасяше — Дърк Хамилтън.

Лицето на Шийла стана по-бяло от хавлиената кърпа около главата ѝ. Ръката ѝ потрепери, когато вдигна кафето към устните си. Опитваше да изглежда незаинтересована.

— Така ли? — продума тихо. — Какво ли прави тук по това време на годината?

— Каза, че искал да направи няколко зимни пейзажа в планините Тетън — Дженифър остана поразена от загрижеността, изписана на лицето му, докато наблюдаваше реакцията на Шийла. — Слушай — каза, когато тя стана от масата и се приближи до мивката, — ако искаш, мога да му кажа да се пренесе другаде.

— Не ставай смешен, Лоугън — додаде Шийла. Твърде бързо и преднамерено нехайно, помисли си Дженифър. — Защо да плаща в друг мотел, когато може да плати на нас? Пък и това вече няма значение. Между другото смятах да взема Дженифър утре в мотела и да я въведа в обстановката, така да се каже. Децата отдавна не са били при родителите на Ерик. Дженифър би могла да поеме част от задълженията на рецепцията.

Дженифър внезапно почувства погледа на Лоугън върху себе си. Гледаше я строго и изпитателно. Осъзна, че буквално бе останала със зяпнала уста от думите на Шийла. Бяха се разбрали да помага, ако някоя от камериерките се разболееше или нещо такова. Но сега ѝ се предлагаше не почасова, а постоянна работа. И кой, за бога, беше Дърк Хамилтън? Сестра ѝ я гледаше почти умоляващо. Лоугън също не сваляше очи от нея в очакване на отговора.

— Ами... Защо не, всъщност... — Шийла въздъхна с облекчение. Лоугън не изглеждаше особено убеден в ентузиазма ѝ. — Тъкмо започваше да ми се иска да се захвана с нещо, така или иначе... Похарчих ужасно много пари за образованието си. Би било жалко, ако са отишли на вятъра.

— Така ли смяташ да постъпиш, Шийла? — попита тихо Лоугън, но думите му сякаш я пронизаха.

Дженифър с тревога забеляза как думите му заседнаха в гърлото на сестра ѝ.

— Тя го каза просто така, Лоугън — побърза да добави Дженифър, преди сестра ѝ окончателно да изгуби самообладание.

Устните на Лоугън се свиха в тънка линия, което подчерта волевата брадичка. Кожата на бронзовите му скули се изпъна.

— Мисля, че правиш грешка, Шийла — гласеше лаконичният му коментар. Стана от стола. — Сега нямам време да обсъждам това.

Съзнанието на Дженифър регистрира движението на Лоугън към вратата, успя дори да формулира няколко думи в знак на благодарност за това, че я докара вкъщи, но вниманието ѝ беше насочено изцяло към сестра ѝ, която очевидно преживяваше бурна емоционална криза. Когато шумът от затворилата се след Лоугън врата отекна в кухнята, Шийла се раздвижи, нервно и забързано.

— По-добре да си наглася косата, преди да е изсъхнала — каза и попипа с трепереща ръка хавлията.

— Кой е Дърк Хамилтън, Шийла?

— Един художник — отвърна тя съвсем нехайно. — Беше тук миналото лято и рисуваше.

В този миг децата влетяха в кухнята, последвани от кучето.

— Колко пъти съм ви казвала да не го пускате вътре, когато е потънало в кал! — необичайно резкият глас на майка им ги закова на място. — Не ме ли чухте? Изведете го веднага отгук! — добави по-овладяно.

Децата бързо се подчиниха. Но сърцето на Дженифър се сви при вида на помръкналите им личица. Един поглед към Шийла ѝ бе достатъчен да разбере, че сестра ѝ съжаляваше за нервния изблик.

— Шийла? — отмахна един златисточервен кичур от очите си.

— Виж сега, той просто се интересуваше от някои мои портрети, това е — рязко отвърна Шийла, а в гласа ѝ се прокрадна горчивина. — Никога не съм те питала за Брад, така че, ако обичаш... Не ми се говори за това.

За първи път помежду им застана напрегната тишина.

Задълженията, които ѝ възложиха на рецепцията следващата сутрин, не бяха тежки, но скиорите постоянно ѝ създаваха работа. Не успя да потисне любопитството си към госта от стая 228, Дърк Хамилтън, но до този момент той не се бе появил във фойето. Използваше моментното затишие, за да си побъбри с Керъл, телефонистката, чийто апарат също бе престанал с постоянното си звънене. Изведнъж някакъв шум откъм рецепцията привлече вниманието ѝ.

Един набит, среден на ръст мъж с гъста черна коса я гледаше изучаващо. Очите му бяха проникателни, почти черни на цвят. Приблужи се към него и му се усмихна учтиво. В този момент Лоугън се появи на входа. Огледа набързо фойайето и погледът му се закова върху мъжа пред нея. Веднага се насочи към тях. Порази я гъвкавата му походка — движеше се с грацията на пантера.

— Добро утро, Дърк! — учтиво протегна ръка за поздрав към мъжа.

Значи това е Дърк Хамилтън, помисли си Дженифър, стъписана от изненада. Въпреки че Лоугън бе няколко сантиметра по-висок от него, ръката на другия мъж бе голяма почти колкото неговата и изобщо не приличаше на ръка на художник. Когато погледите им се срещнаха, в тях се четеше открито предизвикателство. Дженифър остана поразена от начина, по който Лоугън измери с очи мъжа — самоуверено, нито прекалено свойски, нито враждебно — просто като човек, който преценява добрите и слабите страни на евентуален противник.

— Реших да намина и да видя кога смяташ да организираш пътуването си до планините Тетън — подхвърли небрежно Лоугън.

— Когато е удобно — в отговора му звучеше безразличието, изписано и на лицето му. Извърна очи към притихналата Дженифър. Обходи с поглед лицето и косата ѝ отново; гледаше я безстрастно, без явен интерес към нея като представителка на противоположния пол. — Ти си Дженифър.

— Д-да — успя да каже тя, учудена, че можеше отнякъде да знае коя е.

— Видях един твой портрет. Шийла не е успяла да предаде цвета на косата ти — златен като слънцето, с отблясъци от огнен залез. Медночервеното е твърде ярко и крещящо. Твоят цвят е много по-блед, по-пастелен, както подобава на нежните ти ангелски черти.

Дженифър се изчерви от оценката на Дърк, но хвърли предупредителен поглед към Лоугън, който я гледаше присмехулно.

— Чертите може и да са ангелски, Дърк — каза провлачено, — но момичето не е ангел. Може би кръстоска между ангел и елф би било по-подходящо описание.

— Аз съм Дърк Хамилтън. Може би Шийла ти е говорила за мен? — във въпроса му се четеше нещо повече от просто

любопитство. Художникът протегна ръка към Дженифър с навъсено лице.

— Съжалявам, не — отвърна учтиво на поздрава. Изведнъж изражението му стана почти болезнено. — Тоест спомена, че сте се интересували от някои нейни портрети. Тогава ли видяхте моя? — побърза да добави.

— Да. Тогава косата ти беше на опашки, много по-дълга, отколкото е сега. Усмехнатото ти лице изразяваше споделена радост. Това беше очарователно — каза. Още изучаваше чертите на лицето ѝ. Може би я сравняваше с портрета.

— А, да, Шийла ми направи онзи портрет преди няколко години — усмихна се широко тя. Сега беше неин ред да разгледа лицето му. То не беше красиво, но излъчваше сила и присъствие, макар че му липсваше магнетизмът, който струеше от Лоугън. Той изглеждаше — Дженифър се поколеба — като човек, на когото може да се разчита. Да, внушаваше доверие.

— Виждам, че Шийла вече не работи на рецепцията — Дърк хвърли на Лоугън скептичен поглед.

— Предпочете да отстъпи поста си на Джени — отвърна Лоугън. — Поне за известно време.

Нито Дърк, нито Дженифър пропуснаха да забележат нехайното подчертаване на последната фраза, с което очевидно намекуваше, че художникът бе причината за тази промяна.

Дърк отново прехвърли погледа си върху Дженифър. Този път вложи малко повече лично отношение в инспекцията, като не пропусна да огледа и лявата ръка, върху която нямаше пръстен.

— Какво е мнението ти за художниците, Дженифър? — попита Дърк.

— По-скоро положително — побърза да се застрахова тя. Подразни се от явно неодобрителното изражение на Лоугън. От вчерашния му разговор с Шийла ѝ бе станало ясно, че и двамата са притеснени от внезапното пристигане на Дърк в мотела. Но тя бе достатъчно голяма, за да има собствено мнение за хората. Този мъж ѝ беше доста симпатичен. — Нали и сестра ми е художник — добави, преди паузата да е станала твърде продължителна.

— Нима? — отвърна саркастично Дърк. — Бях останал с впечатлението, че е хотелиерка и млада вдовица, която се бори за

прехраната на двете си дечица. Доколкото разбирам, рисуването за нея е едно фриволно занимание, на което се отдава, когато няма нищо друго за правене.

— Дърк, защо не отидем в кафенето да обсъдим: твоето пътуване? — побърза да се намеси Лоугън, преди Дженифър да изрече язвителната забележка, която вече бе на езика ѝ. — Тъкмо ще получа представа за някои от местата, които искаш да посетиш.

Дърк измъкна цигара от джоба си, потупа я по плота на рецепцията и я захапа.

— Да, защо пък не? След това ще можеш да се възползваш от пространните си организаторски способности и дарбата да убеждаваш, а аз току-виж съм си събрал багажа и съм се запилял нанякъде, нали?

Злъчните думи на Дърк накараха Лоугън да се разсмее. Като човек, който се забавлява от нечие безобидно подмятане.

— Дърк, не смяташ ли, че малко прекаляваш със сарказма? — отстъпи, за да му направи път. Отправиха се заедно към кафенето.

В сърцето на Дженифър нахлу вълна от съжаление към художника, чийто опонент се бе оказал тъй неравностоен. Съчувстваше му въпреки злостната критика по адрес на сестра ѝ.

През следващата седмица Дженифър остана изненадана от невероятните усилия на Шийла да избягва Дърк Хамилтън. Реши, че просто притежава някакво шесто чувство по отношение на този мъж, защото успяваше да изчезне само миг преди набитата му фигура да се появи в стаята. Що се отнася до Дърк, името Шийла явно не фигурираше в неговия речник. Но той винаги се спираше и разменяше по няколко думи с Дженифър — нищо лично, просто неангажиращ разговор, за да убие времето.

Малкото информация, с която Дженифър се бе сдобила, идваше от Керъл, телефонистката. Тя бе горе-долу на годините на Дженифър, със светлокестенява коса и леко закръглена фигура. Когато, по обяд или привечер, се случваше да нямат много работа, съвсем естествено двете повеждаха разговор. Един следобед Дърк Хамилтън бе оставил ключа си на рецепцията и Керъл бе попитала Дженифър дали Шийла се радва, че господин Хамилтън се е върнал.

Дженифър бе принудена да отговори, че наистина няма представа. Попита Керъл защо смяташе, че трябва да се радва.

— Ами защото ми се струва, че миналото лято си прекарваха доста добре заедно. Искам да кажа, че понякога обядваха двамата или пиеха кафе през деня, а вечер тя обикновено го придружаваше до дома му. За известно време някои от нас смятаха, че между тях има нещо — отвърна колебливо Керъл. — Не че ги обсъждахме или нещо такова. Просто сестра ти е толкова мила и с нея се работи лесно... Нали разбираш, тъжно е, като си помисли човек... Вдовица, с две малки деца — би било добре да си намери някого.

Дженифър се бе съгласила и после небрежно бе попитала за развързката.

— Ами предполагам, че нямаше как да последва развързка. Един ден той просто се изнесе и това беше всичко. Разбира се, Лоугън... Искам да кажа, господин Тейлър — изчерви се силно момичето заради допуснатата грешка, — отсъстваше през по-голямата част от времето, докато господин Хамилтън беше тук.

— Какво общо има това? — попита Дженифър, целяща да узнае повече за връзката на сестра ѝ с този мъж.

— Може би е чисто съвпадение — сви леко рамене Керъл, а после се облегна назад и въздъхна. — Но господин Тейлър... Не мога да виня сестра ти, ако си е загубила ума по него. Така се случва практически с всяка жена в радиус от сто километра в един или друг момент, независимо дали си го признава или не. Той притежава чар! Искам да кажа, че всяко момиче би се пробвало да възбуди симпатия у него, ако му се удаде, разбира се.

— И ако му се удаде? — Дженифър не успя да скрие сарказма в думите си.

— Следва бурна поредица от срещи, а щастливката става мишена на онези негови интимни усмивки и погледи, които те карат да се чувстваш така, сякаш в стаята няма друг човек — Керъл се загледа унесено в апарата, а Дженифър потрепери, припомняйки си своята реакция. — Напоследък — тръсна глава Керъл, като отпъди завладялото я видение, — откакто сестра ти пое управлението на мотела, момичетата се разрешиха и намаляха. Не че някой ѝ е признал победата, нали разбираш...

— Аха, разбирам — бе отвърнала Дженифър, благодарна, че апаратът завъня отново и сложи край на разговора им.

Тя задърпа ожесточено косата си и я раздели на път през средата, като уви по едно ластиче около късите опашчици. Погледна към пода, където шареният санбернар се бе проснал в цял ръст точно на вратата. Той повдигна клепачи и я изгледа сънено.

— Няма нужда да ми казваш колко малка изглеждам с коса на опашки, Паре — тросна му се тя и внимателно го прекрачи. — Трябва да изпера тези пуловери, а косата ми пада в очите.

Влезе в кухнята, където дрехите за пране бяха струпани до мивката. Кучето се вдигна летаргично, дотътри се в кухнята и се плъосна на пода в краката ѝ.

— Значи реши да ми правиш компания.

Изгледа печалното му изражение и наклони глава на една страна. Въздъхна и се обърна към мивката. Потопи маслиненозеления пуловер в сапунената вода.

— Какъв забавен начин да прекараш почивния си ден — затънал до уши в пране, говорейки на едно куче, което е отегчено до сълзи! Благодаря ти за проявения интерес, Паре! — кучето махна два пъти с опашка и отново затвори очи.

Бе средата на работната седмица, време за кратък отдих, преди туристите да обсадят мотела през почивните дни, за да карат ски. Беше решила да се заеме с всичко, което изискваше време и което бе отлагала досега. Домашните задължения ѝ се струваха толкова досадни и тривиални.

Някъде отвън се чу приглушеният звън на камбанки. Стори ѝ се невероятно да е дошла Коледа. Не че Синди и Ерик не ѝ напомняха за нея достатъчно често и не защото нямаше сняг. Просто у нея липсваше всякакво коледно настроение. Чувстваше в себе си пустота, която копнееше да запълни. Веселият звън на камбанки върна в спомените ѝ носталгични картини от детството, когато се возеше на шейна, теглена от двете кончета на баща ѝ — Блинкън и Нод. За първи път щеше да прекара Коледа далеч от родителите си и това бе причината за тази празнота, реши Дженифър.

С твърдо намерение да не се поддава на меланхолични настроения запя коледна песничка. Опитваше да звучи колкото се може по-бодро. Някой почука на входната врата и пеенето ѝ премина в тихичко тананикане. Набързо избърса ръце и последва Паре към вратата.

Отвори и тананикането ѝ секна. До тротоара бе паркирана блестяща черна шейна. Впрегнатият в нея ръждивокафяв кон с бяло петно на челото нервно тръскаше глава. Мъжът на прага се бе подпрял небрежно с ръка. Кафявите му очи я гледаха с мързеливо изражение. Снежинките бавно се стелеха между тях, а Дженифър продължаваше да гледа слисано Лоугън Тейлър. Светлокафявата му коса бе разрошена от вятъра и тя изпита необяснимо желание да посегне с ръка и да я приглади. Но начинът, по който я гледаха очите му изпод златистите мигли, бързо прогони тази мисъл от главата ѝ.

— Е? — промълви Дженифър, като се опитваше да излъчва ледено безразличие. Не постигна нищо повече от умерена сърдечност.

— Ушите ти ли са нащрек, или е заради опашките? — подразни я с дяволит поглед. Тя бързо вдигна ръка към косата си.

— Предполагам, че е заради опашките — отвърна и почувства как се изчервява от смущение. Погледна към шейната. — Твоя ли е?

— Взех я назаем от един приятел — отвърна Лоугън. Очите му заблестяха весело заради моментно обзелата я стеснителност. Помислих, че ще е забавно да отидем до убежището на лосовете.

— Да, но децата още не са се върнали от училище. Ще си дойдат след няколко часа. Ваканцията им започва другата седмица.

— Знам.

— Тогава защо... — започна Дженифър и млъкна, когато той се разсмя. — Не виждам какво толкова смешно има.

— Знам, че съм добричък, мил, любящ — каза шеговито Лоугън — и прекрасен пример за децата. Но този следобед реших да вляза в ролята, в която ти ме предпочиташ — лошия вълк от „Червената шапчица“. — Дръпна закачливо червеникавата ѝ опашчица.

Дженифър се поколеба. Гледаше като омагьосана коня и шейната и се опитваше да си представи една разходка в снега. Да, но с Лоугън? Нима не си търсеше белята?

— Е, Джени Глен? Доли започва, да губи търпение. Ще дойдеш ли с мен? — магията на плътния му глас си каза думата.

— Да — побърза да отвърне, преди да е променила решението си.

— Тогава побързай. Вземи си палтото. Ще те чакам при шейната — нахлупи плътно шапка и отстъпи крачка назад.

С бързина, която я учуди, Дженифър грабна дългото си синьо палто от гардероба, бутна чифт ръкавици в джоба, нахлузи ботушите за сняг и избута Паре навън. Лоугън, който я чакаше до шейната, ѝ подаде ръка и ѝ помогна да се качи. Тъкмо си слагаше ръкавиците, когато той се настани до нея от другата страна. Пресегна се и извади изпод седалката едно дебело одеяло от конски косъм. Разгъна го и Дженифър се скова, когато ръката му леко я докосна. Седалката не бе много широка. С едва прикрита усмивка той ѝ подаде единия край на одеялото и обхвана с поглед притесненото изражение на лицето ѝ.

— Ето, завий това около краката си — инструктира я той. — Ще ти пази топло.

Тя направи това, което ѝ бе казано, а той взе другия край на одеялото, зави се и на свой ред го подпъхна под краката си. После хвана юздите и подвикна на коня. Първите неколкостотин метра Дженифър изпитваше неудобство от мъжа до нея, от допира на краката и ръцете му, но постепенно се отпусна от бодрия звън на камбанките, закачени за хамута на коня. Едрите като отронени цветчета снежинки сякаш увисваха във въздуха и се губеха в белите облаци на дъха им. Скоро излязоха извън града, а плъзгачите на шейната се носеха без усилие по снежния път.

ПЕТА ГЛАВА

Бялата магия на снега, който се стелеше беззвучно, изпълни Дженифър с едно мистично чувство на връщане назад във времето. Върховете на околните планини бяха забулени от ниски, плътни облаци. Не бе нужно да затваря очи, за да си представи, че се намира в отдавна отминали дни.

— Не ти ли се струва, че сякаш сме се върнали години назад във времето? — прошепна тихо тя, като че ли се боеше да не развали магията. — Преди колите, цивилизацията и всичко останало?

— Майката Земя — додаде замислено Лоугън. — С цялата неопетнена прелест на девствено момиче... Не те ли обзема възторгът на пионера?

— Може би, ако бях мъж — игриво му намигна тя.

— Значи ли това, че си свободомислеща жена?

— Ти да не би да имаш нещо против? — очите ѝ блестяха развеселено. — Нима долавям някакъв мъжки шовинизъм?

— Хей, внимавай какво говориш, момиче. В Уайоминг това си е живо богохулство — престори се на смаян Лоугън. — Не са ли ви учили в училище, че Уайоминг е „щатът на равенството“? Тук за първи път в Съединените щати жените получават политическа, гражданска и икономическа равнопоставеност с мъжете. И това е станало още докато сме били територия, преди да получим статут на щат. Както ще се убедиш сама, мъжете в Уайоминг умеят да ценят жената не само като домакиня и майка, но и като личност, която да стои до тях и да ги подкрепя.

Дженифър мълчеше, останала без думи от тази неочаквана апология на женския пол.

— Какво ти става, Джени Глен! Не очакваше ли да чуеш тези думи от устата на един женкар? — прозорливото му наблюдение я накара да се изчерви. — Въпреки че най-арогантно претендираме за обратното, ние, мъжете, се нуждаем от жена, която да отговаря на

духовните ни потребности, а не само да задоволява плътските ни страсти.

При тези думи Дженифър почувства как по гърба ѝ полазиха тръпки. Способен ли бе той на такова отношение, помисли си тя. Погледна го с крайчеца на окото. Профилът му се очертаваше рязко на фона на снега. Очите му бяха някак тъжни, когато се обърна към нея, почувствал погледа ѝ; сякаш бяха по-тъмни от обикновено и гледаха нейните с пленяваща сила. Тъглчетата на устните му се извиха в невероятно нежна усмивка, а нейният пулс се ускори лудо. Побърза да извърне лицето си, преди да е разкрила обзелите я чувства.

— Това звучи като доста добро описание на любовта, Лоугън — каза бодро, с неимоверно усилие да успокои бесните удари на сърцето си. — Нима си на „ти“ с тази емоция?

Той се разсмя — кратко, но развеселено.

— Ще се понрави ли на донкихотовския ти идеализъм, ако ти кажа, че очаквам да си отиде призракът на една любов, преди да открия сърцето си пред своята избраница? Не, по смаяното ти изражение си личи, че няма да ми повярваш. Макар че сигурно би ти харесало да ме видиш на колене пред някоя жена — Лоугън дръпна юздите на коня и шейната спря. Обърна се настрани към Дженифър и сложи ръка зад гърба ѝ. Две самодоволни трапчинки се появиха на бузите му и закачливо ѝ намигнаха. — Майка ми казва, че вкусвам от плодовете на младостта си, за да мога в зрелостта да избира най-сочния от тях.

— Това е най-помпозното и абсурдно изявление, което съм чувала — отвърна тя. Но не ѝ убягна споменаването на призрака на някаква любов. Възможно ли беше да има предвид покойния съпруг на Шийла?

— О, я стига, моля те. Нима всички тези словесни, атаки и дълбокомъдрени слова не са това? Те служат, за да се провери дали между двама души има нещо повече от чиста химия и физическо привличане. Вземи за пример нас двамата. От взаимодействието ни се раждат искри, понякога огън и жулел. Мисля, че веднъж го нарече „събуждане на най-долните инстинкти“ — Лоугън намекваше за словесната им схватка след онази целувка в снега. Дженифър пламна от яд и вдигна гордо брадичката си. — Може би трябва да те попитам дали някога си била влюбена. Или онзи мъж в Минеаполис е бил

просто един експеримент, целящ да установи дълбочината на чувствата, ти към него?

— Това изобщо не те засяга!

— Не ще да е било любов, щом виждам само гняв в очите ти — нейният изблик на чувства отново го развесели. — Явно раната не е била дълбока.

— Как си позволява Шийла да ти разказва за това?! — възмутено избухна Дженифър.

— Повярвай ми, получих само най-бегла представа, и то само защото се случих близо до телефона, когато се обади.

Хвърли му скептичен поглед и въпреки подчертано невинния му вид, бе склонна да му повярва. Най-вече, защото не можеше да приеме, че сестра ѝ бе дотолкова безсърдечна, та да разкаже на един напълно непознат човек цялата история.

— Какво си правил при Шийла по онова време на денонощието? Вкусвал си от плодовете на младостта си? — всяка нейна дума бе наситена със сарказъм.

— Скъпа Джени — въздъхна Лоугън, — подобно твърдение оклеветява повече репутацията на сестра ти, отколкото моята.

— Каза, че в Уайоминг няма двойни стандарти за жените — забеляза Дженифър с убийствена ирония в гласа. В себе си съжали за подмятането за сестра ѝ, но външно не устоя на изкушението да подразни още малко мъжкото му его.

— Признаваме равенството, но ценим почтеността — развеселеното изражение на Лоугън проявяваше първите следи на раздражение, макар и внимателно овладяно. — Предполагам, това също е един остатък от морала на първите заселници, които са смятали кавалерството достойно за уважение и са почитали нежния пол.

Кобилата запристъпва неспокойно, изгубила търпение да стои неподвижно в снега. Лоугън леко я плесна с юздите и тя се понесе в бавен тръс. Шейната премина покрай няколко хранилки със сено, преди Дженифър да успее да преглътне гордостта си и да проговори.

— Искам да ти се извиня. Думите ми прехвърлиха някои граници. Просто искам да знаеш, че съм ти благодарна за всичко, което правиш за Шийла и децата.

— Аз също се извинявам, че те подразних — насочи към нея цялото очарование на усмивката си. Ръката му, която бе облепната на

седалката зад гърба ѝ, се пресегна и я дръпна за косата. — Но ти взе да ставаш мъничко нахална — постави за момент ръка на раменете ѝ, от което я побиха тръпки на възбуда и дъхът ѝ спря. После ръката му се върна при другата и двете заедно дръпнаха юздите на Доли, която премина в нормален ход. Лоугън гледаше право напред. — Пристигнахме, Джени. Ето ги лосовете.

Дотолкова бе потънала в разговора, че вниманието ѝ бе обсебено изцяло от мъжа до нея. Не забелязваше нищо около себе си. Погледна напред и видя едно голямо кафяво петно в далечината. По-близо до тях се намираше още една хранилка, имаше и някаква по-малка постройка, до която стояха две товарни каруци с конски впрягове.

— От резервата и службата за защита на дивите животни са организирали разходка с шейна до убежището на лосовете — обясни Лоугън, когато тя го погледна въпросително.

От малката постройка излезе мъж, който приветливо им махна с ръка. Лоугън дръпна юздите на коня и почака, докато човекът се приближи към тях.

— Здравсти, Франк — усмихна се Лоугън. — Мислех да заведе госпожица Глен да огледа по-отблизо стадото.

— Чудесно, чудесно — кимна мъжът. — Но може да не ви допуснат много близо. Малко са плашливи, особено когато видят непознатата шейна.

— Благодаря, ще внимаваме — каза Лоугън и подвикна на коня.

Когато се приближиха, Дженифър успя да различи отделни животни сред кафявото море. Някои от тях лежаха, други стояха на крака, трети се хранеха, а имаше и такива, които ги наблюдаваха предпазливо. Дженифър ги гледаше мълчаливо, с благоговение — едри сиво-кафяви тела, ръждиви гриви, сламеножълти към опашката. Две женски се изправиха на задните крака, размахаха копита и заспориха за правото на притежание над един блок каменна сол. Един едър мъжкар с огромни рога ги изгледа надменно.

— В Европа също има лосове, но те не приличат много на северноамериканските. Тукашните достигат на височина до метър и петдесет при раменете и тежат около четиристотин и петдесет килограма. Става въпрос за мъжките, разбира се. Женските са по-дребни. Младите мъжки с остри и неразклонени рога обикновено са по

на година-две. По-възрастните мъжкарци имат по пет-шест разклонения на всеки рог — Лоугън й говореше тихо, почти на ухо.

— Откъде идват всичките тези лосове? — щеше й се да не я смуцава обезпокоителната му близост.

— Предимно от националните паркове Йелоустоун и Гранд Тетън, които се намират на север оттук. Мигрират с падането на първия по-обилен сняг.

— Винаги ли са идвали тук?

— Не, преди са стигали още по на юг, до равнините около Рок Спрингс. Когато през осемдесетте години на деветнадесети век започнало усвояването на тези земи, през зимата оставали практически без храна. Буквално измирали от глад. Казват, че една пролет човек можел да върви с километри върху трупове на мъртвите лосове. Освен това трябвало да се борят за оцеляването си с ловци, които ги избивали заради зъбите. Те били особено ценени от членовете на Ложата на лосовете. През 1913 година организацията била обявена извън закона, а Конгресът постановил създаването на убежище за лосове.

Откъм хълма до тях достигна зловец вой, към който скоро се присъединиха и други, все така печални и страховити гласове. Ревът, който напомняше ранено животно, накара Дженифър да почувства как я побиват тръпки. Погледна тревожно към Лоугън.

— Не ти ли харесва серенадата? Това са койотите. Те са санитарите на гората — отговарят за трупове на мъртвия дивеч.

— Не нападат ли животните от стадото?

— Няма нужда да го правят. След ловния сезон винаги има ранени и осакатени лосове, които успяват да стигнат до убежището. Някои преживяват зимата, но други са твърде немощни, за да оцелеят. Има и такива, които просто умират от старост. Койотите и други мършояди като гарваните си живеят охолно.

— Какъв ужас! — видимо потрепери Дженифър.

— Естественият кръговрат в природата — отбеляза Лоугън, но й се усмихна съчувствено. — Погледни натам, към билото на хълма — протегна ръка, за да й покаже мястото, и почти я прегърна. Отново потрепери, но този път причината не бяха койотите. — Виждаш ли нашия призрачен хор край онези борове?

Тя се подчини и проследи с поглед ръката му. Знаеше, че бе усетил треперенето на тялото ѝ даже през палтото.

— Студено ли ти е, Джени?

Ръката му обгърна по-плътно раменете ѝ. Тя почувства как ѝ премалява. Седеше сковано на седалката, но той я притегли към себе си и енергично разтри гърба ѝ, за да я стопли.

— По-добре да се прибираме и да те настаним до огъня — каза с равен глас, сякаш не бе забелязал моментната ѝ съпротива — или пък не искаше да го покаже. Подкара кобилата в тръс. — В убежището много рядко могат да се видят други животни — продължи разказа си Лоугън. — Елените обикновено си намират храна в резервата или мигрират на юг. Понякога в околните езера могат да се срещнат представители на един рядък вид северноамерикански диви лебеди. Те прекарват цялата година тук. Има и един рибарник, но ще го разгледаме друг път.

Дженифър мълчаливо кимна в знак на съгласие, но се зарече никога повече да не се подлага на изтезанието на подобен род интимни екскурзии. Физическото му излъчване бе твърде силно за душевното ѝ равновесие.

Заобиколиха в мълчание малката сграда, където се помещаваха организаторите на разходката с шейни, и помахаха за довиждане на мъжа на име Франк. Звънецът на камбанките в студения зимен следобед бе единственият звук, който нарушаваше тишината. Лъскавата черна шейна с извити краища сякаш бе приласкала в скута си двамата пътници. Дженифър се настрои романтично и си представи как обляга глава на рамото на Лоугън, който нежно я прегръща. Обвини за тези фантазии сантименталната старовремска обстановка. Именно тя я бе навела на такива мисли.

Ръката на Лоугън се премести към врата ѝ и нежно я погали.

— Ако искаш, облегни се на рамото ми — предложи той.

Дженифър го погледна гневно. Как можа да прочете мислите ѝ точно сега?

— Добре съм, но благодаря! — отдръпна се в другия край на седалката, но не много далеч от него.

— Какво има? Да не мислиш, че кроях коварни планове да застраша моминската ти добродетел? — гледаше я изкусително, с което направо побърка сърдечния ѝ ритъм.

— Не, просто исках да те уверя, че ми е достатъчно топло и достатъчно удобно, за да се налага да се възползвам от... от...

— От рамото ми? — омагьосващият му поглед секна усилията ѝ да се държи хладнокръвно.

— Да, точно това исках да кажа, благодаря! — възмутено отвърна тя. Не можеше да бъде по-сигурна в това, че той напълно съзнава ефекта, който произвежда върху сетивата ѝ. Остатъкът от пътуването изминаха в мълчание.

— Ето че пристигнахме, Джени Глен, живи и здрави — пошегува се Лоугън не особено деликатно и дръпна юздите на коня. Спряха пред къщата на Шийла.

Той скочи от шейната, заобиколи от другата страна и здраво я хвана за кръста, преди да я свали на земята. Тя хвърли ядосан поглед към лицето му, на което се бе изписало смаяно изражение — ръцете му още я държаха през кръста. Видя как погледът му се спря върху устните ѝ и остана без дъх. За миг си помисли с ужас, че ще я целуне. Устните му се приближиха подканящо към нейните, напомняйки ѝ колко уязвима и покорна бе последният път.

— Прекарах чудесно, Лоугън — каза и се втурна към къщата. Знаеше, че обзелият я смут кара думите ѝ да звучат неискрено и сковано.

— Доколкото си позволи — засмя се Лоугън. Погледна я нехайно и развеселено.

— Предпазливостта никога не е излишна — отвърна иронично и побърза да се отдалечи, преди той да реши, че я е пуснал прекалено лесно.

— Кажи на Шийла, че ще бъда извън града за ден-два — каза без следа от лоши чувства в гласа. — Когато се върна, сигурно ще остана за няколко дни в ранчото. Освен ако нещо не се промени, с майка ми ще дойдем към седем за Бъдни вечер.

— Бъдни вечер? Значи ще идвате?

— Аз и майка ми обикновено минаваме за час на Бъдни вечер. Това е нещо като традиция за нашето семейство още откакто Ерик и аз бяхме ученици — намръщи се той.

— Не знаех — прошепна Дженифър тихо с нотка на извинение в гласа. Стресна се от неодобрителното изражение в очите му. Не бе свикнала с очарователната страна на характера му. — В такъв случай,

ще ви чакаме с нетърпение да дойдете на Бъдни вечер — спокойно и с достойнство каза тя.

— До тогава — взе си довиждане Лоугън с учтива полуусмивка.

Вечерта Дженифър предаде на Шийла съобщението на Лоугън. Сестра ѝ потвърди небрежно, че всяка година правеха така, и думите ѝ доказваха твърдението на Лоугън.

— Аз и децата винаги им правим подарък за Коледа, нищо прекалено скъпо, но... Ако искаш, можем да прибавим и твоето име към картичката — предложи Шийла.

— Не, няма нужда — поколеба се Дженифър, но в главата ѝ вече се оформяше коварен план. — Предпочитам сама да избира подарък за Лоугън.

— Що се отнася до Манди, майката на Лоугън, винаги можеш да заложиш на сигурното и да ѝ купиш последния бестселър.

— О, благодаря ти — разсеяно отвърна Дженифър, като вече предвкушаваше удоволствието от зародилия се в ума ѝ план.

Едва след три дни успя да си вземе свободен следобед. Нямахше никакви затруднения с избора за подарък за госпожа Тейлър. По съвет на Шийла бе отишла в близката книжарница и го бе открила, докато разопаковаха най-новите бестселъри. Избра биографична книга. Хареса и една много нежна, украсена с филигран, метална пластинка, която служеше за отбелязване при четене. Купи и нея. Когато остави зад гърба си по-лесната част от задачата, се впусна в търсене на подарък за Лоугън. След като обиколи няколко магазина, най-после попадна на това, което търсеше. Едва се съдържа да не избухне в смях, докато гледаше как скептично настроеният продавач го опакова в красив пакет.

На излизане от магазина погледна часовника си. Шийла трябваше да я вземе след по-малко от час. Имаше достатъчно време да изпие на спокойствие чаша кафе.

Избра малкото кафене, където я бе завел Лоугън, не за друго, каза си, а защото беше наблизко. Пълно бе със скиори. Откри само една малка свободна масичка за двама души в ъгъла. Бе изпила наполовина кафето, когато забеляза Дърк Хамилтън. Тъкмо влизаше. Погледите им се срещнаха. Той се огледа наоколо, видя, че всички маси са заети, после погледна отново към нея и се поколеба, преди да се насочи към масата ѝ.

— Имаш ли нещо против да седна при теб, Джени? — попита я учтиво и се напрегна, сякаш очакваше евентуален отказ.

— Не, разбира се — усмихна се тя.

Той настани набитото си тяло на стола срещу нея. Поради някаква неизвестна причина, когато Дърк я наричаше Джени, това не я караше да настръхва. Начинът, по който го произнасяше Лоугън, го правеше да звучи като заместител на „скъпа“.

— Нямах нищо против да те наричам Джени, нали? — запита я, след като си поръча чаша кафе. — Името Дженифър ми звучи някак помпозно, а ти си толкова естествена.

— Ще приема това като комплимент, благодаря — засмя се Дженифър. — Интересно, че едва откакто дойдох в Джаксън, хората започнаха да съкращават името ми. В началото това много ме дразнеше.

— Забелязах, че Лоугън Тейлър те нарича Джени. Името ли те дразнеше или човекът, който го използваше? — устните му се изкривиха в горчива усмивка.

— Понеже той заема такава важна роля в живота на сестра ми, ще пропусна да отговоря на въпроса ти.

— Не ми звучиш особено благосклонно настроена към неустрашимия господин Тейлър — Дърк я изгледа с любопитство. — Чарът му не е ли омагьосал и теб?

— Просто чарът му не може да ме заблуди — отвърна Дженифър. Вродената ѝ искреност не ѝ позволяваше да излъже относно физическото привличане, което възбуждаше у нея. — Виж Шийла е нещо друго.

— Шийла е заслепена от неговата стабилност. Материална стабилност — въздъхна Дърк. В думите му се долавяше раздражение и отчаяние.

— Да си самотна майка на две деца, обикновено те принуждава да гледаш на живота откъм финансовата му страна — каза твърдо Дженифър. Не ѝ хареса образът, който обрисова Дърк — на някаква безсърдечна материалистка.

— А един художник не може да предложи много в тази насока, нали? — въпросът му увисна реторично в последвалата тишина. Дърк замислено се загледа в масата. Най-накрая, когато сервитьорката се върна с кафето му, той вдигна поглед към Дженифър. Имаше доста

решителен вид, подчертан от квадратната му челюст. — Когато за първи път започнах да се занимавам с рисуване, трябваше да правя много компромиси в работата си, за да оцелея. Сега съм на тридесет и пет. Между изложби и комерсиални поръчки, вече съм преминал през този ранен етап на борба за оцеляване. Печеля задоволително, бих казал добре — удари с едрия си юмрук по масата, за да подчертае думите си. После се огледа смутено около себе си. Прокара ръка през гъстата си коса. — Но заради сестра ти съм изпаднал в положението на някакво пале, което скимти и се върти в кръг да гони опашката си — мрачно заключи Дърк. — Нямам специално предпочитание към това място, що се отнася до картините ми. Това е просто предлог. Доколкото разбирам, тя изобщо не ти говори за мен.

Дженифър поклати отрицателно златночервената си глава.

— Влюбих се в нея миналото лято и мислех, че тя също ме обича. Говоря за онази любов, когато приемаш човека с всичките му недостатъци. Но изведнъж тя започна да ме убеждава да си намеря работа и да започна да рисувам между другото. Финансовото бъдеще за един художник ѝ се струвало пълно с неизвестни. Искаше да знае, че в семейния бюджет ще има постъпления всяка седмица, без това да зависи от капризите на купувача. Не я интересуваше това, че рисуването бе моят живот, моето бъдеще. Всички онези идилични дни бяха пометени от ожесточени спорове. Трябваше да съм доволен, че си тръгвам от нея и от материалния ѝ свят. Казах си още, че ще е пощастлива с Лоугън и че с времето ще преболедам увлечението си по нея.

— Но не успя да убедиш сам себе си — тихо каза Дженифър.

— Не — съгласи се примирено Дърк. — Трябваше да дойда още веднъж. За последно. Но досега не съм я зърнал нито за секунда. Господи! — внезапно възкликна той. — За какъв дявол те товаря с всичко това?

— Защото съм добър слушател — усмихна се съчувствено тя. — Освен това къде ще намериш по-добър съзаклятник от сестрата на жертвата?

— Не мога да го допусна — искрицата надежда, която бе светнала в очите му, угасна. — Не искам да те поставям в положението да бъдеш нелоялна към семейството си.

— И как бих била? — остроумно забеляза тя. — Мисълта, че Лоугън може да се ожени за Шийла, ме кара да потръпвам. Ако помогна за това в живота ѝ да се върне някой, който смятам по-подходящ за нея, просто ще се грижа за интересите ѝ.

— Нагърбваш се с доста амбициозна задача. Тя съвсем ясно показва, че дори не желае да ме види — Дърк поклати тъжно глава, но постепенно, въпреки съмненията си, се остави да бъде привлечен от плана на Дженифър.

— Няма как да ми забрани да виждам приятелите си у дома, освен ако не ме изрита от къщи, в което се съмнявам. И ако случайно се окаже у дома, когато дойдеш ти, тогава?... — не довърши Дженифър, а в очите ѝ се разгоряха палави пламъчета.

— Ти си една малка изобретателна вещица — шеговито отбеляза Дърк, но усмивката му бе толкова широка, а промяната в посърналото му лице толкова изумителна, че Дженифър се изкиска доволно.

— Намерих я, мамо — извика едно детско гласче и две момичешки ръчички се обвиха около врата ѝ.

— Синди, как ме стресна само! — възкликна с изненада Дженифър.

— Навсякъде те търсихме — порица я Синди.

Шийла и Ерик си проправяха път към масата. Очевидно тя още не бе забелязала събеседника на Дженифър.

— Здравей, Синди — тихо каза Дърк.

Детето го изгледа учудено с ококорените си сини очи, после се ухили широко и се втурна към него.

— О, Дърк, толкова ми липсваше! — гласчето ѝ трепереше от вълнение. — Мама каза, че никога няма да се вълнеш.

— Нали те научих да казваш „р“? — запита с престорен укор той, а тъмните му очи заблестяха топло.

— Р-р-р — послушно издекламира Синди. На лицето ѝ се изписа тъжно, почти самотно изражение. — Когато си тръгна, не ми се струваше толкова важно да казвам „р“.

Дърк не успя да ѝ отговори. Вдигна очи върху бялото като платно лице на Шийла. Дженифър остана изумена от напълно безизразния му глас и вид, когато я поздрави тихо.

— Здравей, Шийла. Как си?

Шийла сковано изгледа сестра си, преди да промълви, че е добре. Ерик го наблюдаваше с кисело изражение.

— А как е моето момче?

— Не съм твоето момче! — остро каза детето и се отдръпна от протегнатата към него ръка.

— Не се ли радваш, че Дърк се върна, мамо? — извика Синди и после развълнувана се обърна пак към Дърк. — Трябва да видиш Паре! Толкова е голям и дебел! Знаеш ли какво сме му купили за Коледа? Пържола играчка! Не е ли стлахотно?!

— Мълчи, Синди! — когато Шийла срещна погледа на Дърк, лицето ѝ бе поруменяло до неузнаваемост. — Сигурна съм, че господин Хамилтън не се интересува от това.

— Лазбила се, че се интелесува, нали, Дърк? — настоя Синди.

— Разбира се — спокойно отвърна той и вдигна вежда по посока на Шийла.

Синди хвърли на майка си поглед, който гласеше: „нали ти казах“, и продължи:

— Трябва да видиш какво съм купила на Ерик. Ще отворим подаръците на Бъдни вечер. О, ще ми се и ти да дойдеш! Елхата ни е толкова красива!

— Колко странно, че и ти го казваш, Синди. Тъкмо питах Дърк какви са плановете му за Бъдни вечер — вметна набързо Дженифър. — Каза, че не е предвидил нищо определено. Щял да бъде съвсем сам.

Знаеше, че е малко непочтено да използва детето като инструмент, чрез който да осъществи плановете си, но също така бе готова на всичко, за да изтръгне сестра си от ноктите на Лоугън Тейлър.

— Дженифър! — възкликна ужасено Шийла.

— Моля те, ела, Дърк. Моля те! — замоли Синди.

— Разбира се, че ще дойда — каза Дърк и погледна към Дженифър. — Ако си сигурна, че е удобно...

— Точно в седем, с най-добрия празничен костюм!

— Значи се разбрахме — усмихна се Дърк.

— Да, чудесно. Е, предполагам, че сме готови да тръгваме — каза Дженифър на Шийла. — Може би ще се видим утре, Дърк.

Тишината, която запазиха Шийла и Ерик, бе замаскирана от веселия хор на Синди, Дженифър и Дърк. Вече бяха на улицата, когато

Шийла успя да вметне ядосано: „Как можа!“, но Дженифър безцеремонно го пренебрегна. В края на краищата бе поканила Дърк за доброто на сестра си. Присъствието му нямаше нищо общо с някаква нейна нужда да се изолира от Лоугън Тейлър. Или имаше?

ШЕСТА ГЛАВА

В нощта преди Бъдни вечер Дженифър бе завила Ерик и Синди в креватчетата им. Шийла още бе в мотела, работеше. Шийла... Ако преди седмица някой бе казал на Дженифър, че сега помежду им ще тегне такава напрегната тишина, тя би се изсмяла. Очакваше сестра ѝ да избухне след отправената покана към Дърк, като по този начин ѝ позволи да представи своите добре обмислени аргументи. Но чернокосата млада жена бе открила по-добро оръжие за отмъщението си. Мълчанието ѝ бе много по-красноречиво обвинение в предателство и не оставяше на Дженифър възможност за дискусия.

С раздразнение затвори книгата, която не бе успяла да погълне вниманието ѝ. Загледа се в мигащите лампички на коледната елха. Добре се бяха справили с украсата на раздърпаното дръвче. Часове наред бяха нанизвали пуканки, за да приготвят достатъчно гирлянди, с които да увият елхичката. Както бе предсказал Лоугън, много от играчките се бяха оказали твърде тежки, но няколко рисувани снежинки бяха допълнили сполучливо премяната на дръвчето. С повечко фантазия и малко изкуствен сняг успяха да скрият най-оголените места на короната. А сега, с примигващите светлилки, елхата изглеждаше подобаващо празнична.

Ерик неспокойно се размърда в стаята си и това върна мислите ѝ отново към Шийла и Дърк. Не ѝ трябваше много време, за да разбере, че резервираното отношение на момченцето го превръщаше във втори противник на идеята да събере сестра си и художника отново заедно. Но неговата неохота да приеме Дърк бе още по-необяснима в сравнение с искрения ентузиазъм на Синди.

Стана от креслото и се отправи на пръсти към стаята му, за да го нагледа. Когато сянката ѝ застана на вратата, Ерик извърна глава и я загледа с широко отворени очи, в които се четеше ням въпрос.

— Не можеш да заспиш? — тихо го попита тя, за да не събудят Синди в съседната стая. — Нещо да не те тревожи, Ерик? — детето

отново запази мълчание. — Понякога, когато споделиш проблема, той вече не изглежда толкова страшен.

Приблужи се до него и седна на крайчеца на леглото му. Ерик се обърна с лице към нея и тя можа да прочете по очите му, че размишлява върху думите ѝ.

— Ще се радвам да те изслушам.

Той я погледна сериозно.

— Бог наистина ли чува молитвите на всички хора? Даже на малките деца?

— Особено на малките деца — увери го с усмивка Дженифър.

— Винаги ли им отговаря.

— О, да, винаги. Само че понякога, Ерик, отговорът му е „не“ — каза. При тези думи раменцата му увиснаха, а брадичката му се отпусна на гърдите. — За какво беше твоята молитва?

Две много тъжни сини очи вдигнаха поглед към нея, а в зениците му бушуваше скрито недоволство.

— Молех се Лоугън да се ожени за мама — каза дръзко. — Дърк да си замине и никога повече да не се върне.

Дженифър успя да сподави възклицанието си.

— Това не е особено честно към сестра ти. Тя харесва Дърк, нали знаеш?

— Тя е просто едно бебе — брадичката на Ерик затрепери от усилието му да възпре сълзите, които напиреха в очите му. — Харесва го само защото ни даде Паре. А той беше едно куче, което никой не искаше.

— Това вече не е така. Паре намери своя дом при вас. Знам, че Синди много го обича, а мисля, че ти също го обичаш.

— Не е вярно! Той е грозен, тромав и е пъзльо! Искам да си имам куче като онова, което Лоугън гледа в ранчото. То си има много важни задължения. Чичо Лоугън казва, че никога нямаше да може да се справя с толкова много крави, ако не беше Рейнджър.

„Отново Лоугън“, помисли си и направи гримаса.

— Санбернарите са много смели кучета, Ерик. В Европа ги използват от години за спасяването на хора, пострадали от лавини и снежни бури. Трябва да се гордееш с Паре, защото предците му са спасили живота на много хора.

— Мисля, че харесвам Паре — призна с неохота той, но искрата интерес, която думите ѝ запалиха, угасна бързо. Изражението му отново стана кисело. — Но изобщо не харесвам Дърк.

— Защо? — възкликна озадачено Дженифър.

— Защото миналия път, когато бе тук, накара мама да плаче! А аз не искам тя да плаче повече! — захлипа детето.

— О, Ерик! — прошепна тя и протегна ръце към него. Момченцето се сгуши в прегръдката ѝ, а тя го притисна към гърдите си. Телцето му се тресеше от ридания. Дженифър се запита как ли би могла да обясни на невръстния си племенник, че Лоугън беше способен да разплаче майка му в бъдеще. Когато плачът му постепенно утихна, тя приглади рошавата косица на детето и се зае да му обяснява: — Хората плачат за най-различни неща. Защото са тъжни или самотни, а понякога и когато са щастливи. Не трябва да се сърдиш толкова много на Дърк. Може и да е разплакал майка ти, но също така е способен да я направи много щастлива. А ти искаш това, нали? — тъмната му главица бавно кимна, а ръчичката посегна да изтрие сълзите. — Защо просто не изчакаме да видим какво ще стане, а?

— Добре, лельо Джени — тихо се съгласи детето и се отдръпна от ръцете ѝ. Легна си обратно в креватчето.

— Мислиш ли, че сега ще можеш да заспиш?

— Да — отвърна и се сгуши в завивките. — Вече се чувствам по-добре.

— Радвам се — усмихна се Дженифър и ѝ се прииска да можеше и тя да се почувства така. — Лека нощ тогава. Да спиш в кош и да сънуваш разкош — пошегува се и леко го целуна по челцето.

— Лека нощ!

На вратата се почука и Дженифър свали престилката с волани от тънък муселин, която носеше върху дългата си зелена рокля от кадифе. Дрехата подчертаваше нежните извивки на тялото ѝ, а дълбокото остро деколте откриваше шията и. Тесните ръкави, които се разширяваха при китките, придаваха на роклята ренесансова елегантност. Бе вдигнала косата си, навита на едри къдрици, и това подсилваше ефекта на изтънчена грациозност.

Отвори вратата и пропусна Дърк, чиито ръце бяха пълни с весело опаковани коледни подаръци.

— Честит празник! — широко се усмихна той.

— Ти трябва да си Дядо Коледа — пошегува се Дженифър, а той прехвърли няколко пакета в ръцете ѝ. — Ерик, ела тук! Ето още подаръци, които трябва да сложим около елхата.

Благополучно разпредели пакетите между Ерик и Синди и помогна на Дърк да си свали палтото.

— Очаквах цял следобед да се обадиш и да ми кажеш да не идвам — подхвана притеснено Дърк и надникна в хола, където двете деца бяха ангажирали баба си и дядо си в подреждането на подаръците около елхата. — Къде е Шийла?

— В кухнята. И мълчи като мумия — вдигна многозначително вежди и сви рамене. В този момент на вратата се почука.

— Това сигурно е Лоугън — каза Дърк. — Видях колата, когато почуках.

Дженифър неохотно отвори вратата и размени поздравления с Лоугън и невероятно чаровната му майка. После извика сестра си.

— Шийла, Лоугън и госпожа Тейлър са тук!

Последва бърз тропот от детски крачета и Ерик и Синди се хвърлиха към новодошлите, като начаса ги освободиха от тежестта на подаръците. Междувременно Дженифър разполагаше с няколко секунди да огледа госпожа Тейлър. Очакваше едва ли не да види властна майка, която трепери над синчето си. Но мнението ѝ бързо се промени, когато погледна в засмените кафяви очи и забеляза чаровните трапчинки на бузите ѝ.

Наблюденията ѝ бяха прекъснати от Дърк, който шумно си пое дъх при появата на сестра ѝ. Плътно прилепналият по тялото ѝ трикотажен костюм с панталони, чиито крачоли се разширяваха елегантно при глезените, бе един тон по-светъл от цвета на очите ѝ, които искряха в лазурносини отблясъци. Косата ѝ падаше на гъсти вълни около раменете и изглеждаше синьо-черна. Дженифър не можа да се стърпи да не погледне Лоугън и да види дали реакцията му не бе тъй подчертана като тази на Дърк. Но той гледаше нея. Неволно пристъпи към Дърк, сякаш за да се защити. Като в мъгла чу думите му, с които я представяше на майка си.

— Джени Глен...

— Какво необичайно и поетично име! — гласът на госпожа Тейлър я върна към реалността.

— И толкова ти подхожда! За мен сестра ти е като осиновена дъщеря, което те прави част от семейството. Моля те, наричай ме Манди.

За Дженифър бе невъзможно да не се почувства незабавно привлечена от тази жена. По свой начин тя бе толкова чаровна, колкото сина си, но Дженифър инстинктивно чувстваше, че е напълно искрена, докато по отношение на него хранише дълбоки съмнения.

Пое обточеното с кожа палто на госпожа Тейлър и го прибави към това на Дърк, което висеше на ръката ѝ. Поведе всички към всекидневната. Почти бе стигнала до вратата на спалнята, където държаха връхните дрехи на гостите, когато забеляза как Ерик настоятелно дърпаше Лоугън за ръката. Интуитивно усети, че потайният шепот на малчугана нямаше нищо общо с обичайната детска бърливост. Проследи ръката на момчето, което сочеше към Шийла. Два чифта очи — тези на Лоугън и нейните — се спряха върху клончето от хмел, което весело се люлееше, окачено на една връвчица точно над главата на сестра ѝ. Дженифър сви устни. Племенникът ѝ току-що се бе проявил като достоен противник, с който трябваше да се съобразява.

— Синът ти е доста романтично настроен и явно вярва в спазването на коледните традиции — заключи Лоугън, след като се приближи до Шийла, потупа я по рамото и посочи над главата ѝ. — А аз никога не подминавам една покана да целуна хубава жена.

В краткия момент, когато Лоугън нежно пое устните на Шийла в своите, Дженифър бе разтърсена от непознат досега прилив на ревност. Сред бурните аплодисменти, които отбелязаха края на целувката, очите на Лоугън срещнаха нейните. Съзнавайки, че емоциите са изписани на лицето ѝ, Дженифър бързо се обърна и излезе в коридора. Когато стигна до спалнята, хвърли палтата на леглото и стисна таблата, търсейки опора. Коленете ѝ се подкосяваха.

Беше недопустимо, крещеше съзнанието ѝ, да ревнува Лоугън за това, че е целунал сестра ѝ. Не можеше да повярва на самата себе си. Мразеше този мъж, мразеше го и го презираше! Сигурно бе изпитала гняв. Да, точно така, гняв, предизвикан от детинските манипулации на

Ерик и присъщата на Лоугън донжуановска природа. Боже мой, нека да е било гняв, примоли се в себе си.

— Тук ли се оставят палтата?

С ръце, вкопчени в таблата на леглото, Дженифър се завъртя и се озова лице в лице с Лоугън. Погледът му се прехвърли от нея към леглото.

— Явно тук — отвърна с полуусмивка на собствения си въпрос той. Приблужи се, а тя го наблюдаваше подозрително. Хвърли палтото си край нея. Тя отчаяно се мъчеше да устои на погледа му. — Преди няколко минути ми се стори, че ти иде да издереш очите на някого. Моите или тези на Шийла?

— Не си ли въобразяваш прекалено много? — отвърна. Стори й се, че трябва да се бори за всяка глътка въздух.

— Може би — извърна глава настрани, но очите му не се откъсваха от преbledнялото й лице и треперещите устни. — Реших, че си прекалено срамежлива да споделиш невинното удоволствие от една целувка под клончето хмел в стая, пълна с хора — каза и побърза да добави: — Но отхвърлих тази идея като твърде невероятна, когато става дума за такава непристъпна девойка като теб. Знаеш ли, че точно този отгънък на зеленото прави косата ти да изглежда по-скоро червена, отколкото златиста?

— Съжалявам, че не ти харесва — саркастично отвърна Дженифър. Отиваше твърде далеч и тя не можеше да се мери с него. Обърна му гръб.

— Харесва ми — в ниския му глас прозвучаха нотки на съблазън. Внезапно ръката му започна да гали тила й. — Чувал съм, че в основата на врата се намира едно уязвимо място... Погалено, то разпалвало желанията на жената... Вярно ли е?

Врѳхчетата на прѳстите му сякаш я изгаряха и топлината бързо се разнесе из цялото й тяло.

— Престани! — извърна се, преди да е загубила контрол над себе си. Рѳката му остана на рамото й, близо до врата.

— Пулсът ти се ускори — каза провлачено той с дразнеща невѳзмутимост.

Гледаше присмехулните му кафяви очи и се вбесяваше от факта, че той знае точно какво й причиняваше.

— Презирам те! — изхлипа и отблъсна ръката му. — Ти си... всичко онова, което мразя у мъжете. Всяка жена, която срещнеш, трябва да се превърне в трофей за егото ти!

— Много е забавно как можеш да си толкова сигурна в думите си и същевременно да те привличам — продължаваше да я гледа очаровано.

— Да ме привличаш! — извика Дженифър. — Да ме отблъскваш е по-точно казано!

— Виждам, че отношенията ни ще бъдат доста бурни — засмя се Лоугън.

Тя го изгледа така, сякаш е готова да го заплюе, а после ядосано изхвъркна от стаята. Докато стигне до всекидневната, бе възстановила контрола над себе си и само ръцете ѝ, свити в юмруци, издаваха напрежението ѝ. Тихо и незабелязано премести Синди от мястото ѝ на дивана до Дърк, като я сложи да седне в скута ѝ. Отбягна насмешливия поглед на Лоугън, който я последва в стаята след дискретна пауза. Успокояващото въздействие на коледните песни, които Шийла бе пуснала по грамофона, скоро възвърна равновесието ѝ до такава степен, че съумя да се присъедини към другите с подобаващо празнично настроение. Шийла и Дърк, макар че бяха седнали възможно най-далеч един от друг, също си говореха.

„Спокойствие“ и „мир“ бяха акцентите на коледните празници по принцип, помисли си Дженифър и хвърли изпълнен с благодарност поглед към тях, между които нямаше и следа от враждебност. Лоугън слушаше с внимание разказа на господин Джефрис, свекъра на Шийла. Така и не успя да почувства някакъв коледен „прилив на добра воля“ към мъжете като цяло. Не и тази вечер.

— Стана ли вече влеме за подальците? — попита Синди за шести пореден път.

— Съгласна съм със Синди — каза госпожа Тейлър. Седеше на стол отдясно на Дженифър. — Да сложим най-последно край на напрежението.

— Добре, добре — засмя се Шийла, обсадена едновременно от двете хлапета. — Дядо Пол, ще ни окажеш ли честта да раздадеш подаръците?

Докато се разпределяха шарените пакети, стаята заприлича на ателието на художник апликатор — разноцветни хартии, пъстри

панделки; весел смях и радостни възклицания отекваха във въздуха. Ръката на Дженифър се склочи около квадратния пакет, който съдържаше подаръка от Лоугън. Сподави моментното си любопитство и го пхна под подаръка от Шийла.

— О, Джени, толкова ти благодаря! — жизнерадостно възкликна госпожа Тейлър, а пръстите ѝ нежно погалиха корицата на книгата. — Някой сигурно ти е казал за страстта ми към четенето.

— Да, така е — призна Дженифър.

Изведнъж вниманието ѝ бе привлечено от развълнувания възглас на сестра ѝ, която държеше в ръка прекрасен сребърен медальон с тюркоазен камък.

— Много е красив, Лоугън — каза меко тя и побърза да го закопчае около врата си.

Лоугън я гледаше нежно, с неприкрито възхищение.

— Индианците навахо вярват, че тюркоазът носи щастие и добър късмет. Надявам се да го носиш като символ на всичко онова, което ти желая.

Стана ѝ неловко да бъде неволен слушател на изявлението му. Дженифър се обърна разочаровано към майка му, като се надяваше да се отърси от болката в гърдите. Госпожа Тейлър гледаше сина си с почуда и вълнение. Бързо хвърли поглед към Дженифър, в който се четеше някакво абсурдно задоволство. Устните ѝ се разтегнаха в колеблива усмивка. Дженифър изведнъж осъзна, че полученото от Шийла бижу носеше някакъв скрит смисъл. Многозначителната усмивка на лицето на госпожа Тейлър нямаше нищо общо с обичайната размяна на коледни подаръци.

Внезапно се почувства объркана и безпомощна. Нещата се развиваха прекалено бързо, за да може да реагира адекватно и да разчита на собствените си планове. Обърна се към Дърк, чиито устни бяха свити в мрачно изражение. Той стана от мястото си на дивана и се запъти към Синди, за да ѝ помогне да сглоби някаква играчка. Явно значението на случилото се не му бе убягнало. Какво ще правя сега, помисли си тя. Пръстите ѝ разсеяно подръпнаха хартията на някакъв подарък.

Лоугън се настани тихомълком до нея, на мястото, освободено от Дърк. В ръцете му бе нейният подарък, все още неразопакован.

— Толкова е голям и тежък, че ме е страх да го отворя — пошегува се.

Цялото дяволито удоволствие, което бе изпитала, докато избираше подаръка му, се бе изпарило. Готова беше да даде всичко на света, само и само да може да го изтръгне от ръцете му. Но ето че той усърдно разопаковаше пакета. След няколко секунди съдържанието му щеше да се разкрие пред него. Дженифър се сви в очакване на реакцията му. Не чувстваше и капка от сладкото отмъщение, което бе предвкусвала. Няколко секунди Лоугън гледаше подаръка, сякаш не можеше да повярва на очите си. После отметна глава и избухна в гръмогласен смях. Привлече вниманието на всички присъстващи, а Дженифър силно се изчерви.

Разкъса останалата част от хартията, за да покаже на всички кошницата с плодове. Понеже никой друг, освен тях двамата не бе взел участие в разговора им на шейната, хората не схванаха хумора и озадачено се втренчиха в Лоугън.

— Само ти можеш да измислиш такова нещо, Джени Глен — думите му бяха наситени с умиление и бурна веселост. Премести поглед от нея към майка си. — Веднъж казах на Джени за навика си да вкусвам от „плодовете“ на живота — обясни той. — И ето тук има всичко — от портокали до прословутите ябълки на изкушението.

Вниманието на всички се върна към собствените им подаръци, а лицето на Дженифър възвърна нормалния си цвят. След като разопакова подаръка от Дърк и вдъхна дълбоко от скъпия парфюм, остана ѝ само един неотворен пакет. Този от Лоугън. Нямаше желание да го отвори, докато той седеше до нея. В този момент Шийла помоли за помощта му в кухнята, а тя се освободи от смущаващото я присъствие.

От частично развитата хартия блесна черна правоъгълна кутийка за бижута. Отвори я внимателно и едва сподави възклицанието си на изненада и удоволствие при вида на съдържанието ѝ. Върху бялата кадифена възглавничка бе положено възхитително бижу от нефрит, украсен с филигран от мънички диамантчета. Красивата скъпоценност висеше на нежна златна верижка. Не разбираше много от бижута, но това очевидно бе скъпо украшение. Бързо затвори кутийката. Трябваше да го върне, но много ѝ се искаше да го види на шията си.

— Джени, ще ми помогнеш ли с яйчния коктейл? — попита Шийла, докато подаваше таблата на госпожа Тейлър. Изобщо не бе забелязала безмълвното вцепенение на сестра си.

— Разбира се — Дженифър с готовност прие и остави подаръка на Лоугън. Ръката ѝ сякаш изгаряше при самия допир с него.

Буквално побягна към кухнята. Постара се да избегне погледа на Лоугън, когато мина край него. Но той се появи само след минута.

— Шийла прави дяволски добър яйчен коктейл — отбеляза и се приближи до нея.

Дженифър тъкмо щеше да напълни още една чаша, но ръката ѝ се закова на място. Направи усилие да възстанови дишането си и дори се опита да се усмихне в знак на съгласие.

— Не си си сложила колието — забеляза Лоугън небрежно. — Мислех, че ще отива на роклята ти.

Дженифър остави черпака в купата и го погледна право в очите.

— Много е красиво — каза съвсем искрено. — Но просто не мога да го приема.

Той повдигна учудено вежди, а леката усмивка на устните му угасна.

— Защо не?

— Прекалено скъп е — каза. Не можа да намери подобри думи, с които да му обясни защо отказваше да вземе подаръка. — Няма да е редно.

— Едва ли можем да се смятаме за непознати хора. В края на краищата прекарахме една нощ в едно и също легло. Не смятам, че един обикновен аксесоар е неприемливо скъп подарък след такова преживяване.

— Обикновен аксесоар? — прошепна слисано Дженифър. — Мислех, че това е нефрит.

— Местен нефрит от Уайоминг — информира я Лоугън, а трапчинката на бузата му закачливо ѝ намигна.

— О! — успя да промълви тя. Колко унизително — да си помисли, че ѝ прави скъп подарък... А то някакъв полускъпоценен местен минерал... — Е, в такъв случай не виждам нищо лошо в това да го приема.

— Радвам се. Нали и аз приех подаръка ти по начина, по който се очакваше — шеговитият му тон я принуди отново да се изчерви. Но

руменината ѝ отстъпи скоро на неестествена бледност, когато чу да казва: — Разбрах от Шийла, че ти си поканила Дърк на гости тази вечер.

— Да, така е.

— Нямах представа, че за една седмица с него сте станали толкова добри приятели.

— Не сме чак толкова добри приятели — отвърна му нехайно Дженифър, но в очите ѝ проблесна дръзко пламъче. — И двамата изпитваме дълбока привързаност към сестра ми. Смятам, че от Дърк би станал прекрасен съпруг и баща.

— Нима? Значи си поела нещата в свои ръце и вече решаваш кое е най-добро за сестра ти и за бъдещото ѝ щастие? — отново бе сложил на лицето си маската на развеселено безразличие, която толкова я дразнеше. — Само се надявам да не прибегнеш до директния подход. Установил съм от личен опит, че деликатността при нея действа най-добре. Но за едно нещо съм съгласен с теб — време ѝ е да се омъжи повторно...

Думите му увиснаха във въздуха, сякаш не довърши мисълта си. Тя го стори наум вместо него: „Но не и за Дърк.“ А за кого ли? За Лоугън ли?

— Нима ще се опиташ да ни спреш — Дърк и мен? — вирна брадичка и го изгледа хладно.

— Никога не бих поперчил на щастието на Шийла. Но то зависи от самата нея, не от теб или от мен, Джени Глен — думите на Лоугън прозвучаха с невероятна убеденост, а една трапчинка бегло се появи на бузата му. Пресегна се край нея и взе в ръце една табла с чаши, пълни с яйчен коктейл. — Ще ги занеса, преди да са изпратили по следите ни разузнавателен отряд.

Дженифър го изпрати с невиждащ поглед, докато той излизаше от кухнята. Някаква потиснатост присви стомаха ѝ. Сигурна бе, че Дърк безкрайно много обича сестра ѝ. Но нима бе възможно любовта на Лоугън да бъде дори още по-силна, след като той буквално бе заявил готовността си да се оттегли, ако от това зависи щастието на Шийла? При самата мисъл за това сърцето ѝ се свиваше болезнено. Вдигна ръка към гърлото си и пръстите ѝ конвулсивно се свиха около зеления плат на роклята. Едно видение се мярна пред очите ѝ — Шийла и Лоугън, прегърнати. Почувства как ѝ се завива свят.

Дженифър осъзна с голямо закъснение истинската причина да измени на сестра си, когато застана на страната на Дърк. Беше се влюбила в Лоугън Тейлър... Вече изпитваше нещо много по-силно от обикновеното физическо привличане, за което веднъж бе намекнал Лоугън. Не, не и когато се разкъсваше до мозъка на костите си от ревност към собствената си сестра и от болка, когато установи, че Лоугън обичаше Шийла до такава степен, че да пожертва собственото си щастие в името на нейното. Тя можеше ли да бъде толкова благородна, колкото него? Зачуди се и преглътна с усилие сълзите си, които заплашваха да прелеят от очите ѝ. Едно нещо бе сигурно — никога не трябваше да показва нито пред Шийла, нито пред Лоугън истинските си чувства.

Оставащата част от вечерта щеше да бъде първото ѝ изпитание. Почерпи от почти изтощения запас от воля, който ѝ оставаше, закачи усмивка на лицето си и пое по дългия път към всекидневната, твърдо решена никой да не узнае тайната на душата ѝ.

СЕДМА ГЛАВА

Дженифър успя да преживее Бъдни вечер, Коледа и последвалите четири дни, но петата сутрин ѝ донесе предчувствие за всички онези дни, които предстояха.

Коледните празници означаваха още повече туристи, които се възползваха от свободното време, за да се насладят на снежните писти. Лоугън присъстваше постоянно в мотела; никога не узурпираше мениджърския пост на Шийла, но винаги бе готов да ѝ помогне и да облекчи многобройните ѝ задължения. Дженифър бе взела предпазни мерки и се стараше да го избягва по възможност. Когато Дърк бе наблизил, се криеше в сянката му. Опитваше се всячески да изгради защитна стена между себе си и магнетизма на Лоугън. Но не можеше да се пребори с разтуптяването на сърцето си всеки път, когато погледът му се спреше върху нея, както и с горчивата ревност, когато ги видеше двамата с Шийла.

О, тя бе издигнала добра фасада от нехайна веселост около себе си, но знаеше колко лесно можеше да се пропука или направо да се срути като кула от картон. Основите ѝ доста се разклатиха, когато сутринта пристигна Диди Хънтър, платиненорусата блондинка, с която Лоугън я бе запознал на летището. При самата гледка на Диди, която невинно флиртуваше с Лоугън, сърцето ѝ се изпълни със смесица от ревност и завист. Де да можеше така спокойно като Диди да посреща погледа му и да чувства топлината на мъжественото му излъчване! Но не можеше. Дженифър бе твърде горда, за да увисва на ръката му като другите, благодарна за трохичките внимание, милостиво подхвърлени от него. Нито пък можеше да си съперничи със собствената си сестра, изпитала толкова много мъка в младия си живот.

Най-после смяната ѝ на рецепцията свърши и тя бе свободна да се прибере у дома. Метна велуреното си палто и се отправи към изхода. Изведнъж дочу познатия кикот на Диди Хънтър, който звънливо огласяше фойето. Някакво шесто чувство ѝ подсказваше, че по всяка вероятност Лоугън беше с нея. Прекоси забързано фойето и

със свито сърце забеляза лимузината на летището, паркирана пред входната врата. От нея слизаха някакви хора. Погледна през рамо и видя как Лоугън, Диди и още двама от нейната група спряха пред рецепцията. Изчака да поздрави: новодошлите на вратата, потропвайки нетърпеливо с крак, докато кимаше и се усмихваше любезно. Изведнъж един от тях се спря пред нея. Познатото лице измести от съзнанието ѝ другите новодошли.

— Дженифър?

Взря се слисано в чифт тъмни очи, които примигваха от изненада насреща ѝ. После две ръце я стиснаха за раменете, а един черен перчем падна върху лицето на мъжа срещу нея.

— Дженифър! Не мога да повярвам, че те виждам!

— Брад — прошепна най-накрая тя, — какво правиш тук?

— А ти какво правиш тук? — каза през смях. За момент стисна раменете ѝ още по-силно, сякаш се канеше да я притегли в прегръдката си, но после изражението му стана сериозно. — Не знаеш какво преживях, докато се чудех къде си и дали си добре. А сега изникваш пред очите ми като по чудо!

— Откъде разбра, че съм тук? — тя сви устни и го погледна ядосано при спомена за унижението, което ѝ бе причинил.

— Изобщо не предполагах. Искях просто да се махна, някак импулсивно решение в последния момент... Естествено не можех да направя резервация за никъде в Колорадо и ето ме тук — каза с познатия угоднически тон. — Не ме гледай така, Дженифър. Знаем, че това, което стана, е направо непростимо.

— Не искам да говоря за това — Дженифър се отскубна от ръцете му и намръщено вдигна очи. Тъкмо навреме, за да забележи Лоугън, който се приближаваше към тях.

— Грещиш. Има много неща, за които трябва да поговорим — отвърна твърдо Брад.

— Извинете — каза учтиво Лоугън, преди да се обърне към Дженифър. — Сестра ти се питаше дали не би могла да прибереш децата вместо нея. В момента има доста работа.

— Разбира се — кимна тя. Почувства как кръвта се отдръпва от страните ѝ под изпитателния му поглед.

Лоугън погледна с очакване Брад, после отново Дженифър, като явно очакваше да ги запознаят. Не ѝ се искаше да го стори, но един

поглед към решителното му изражение я убеди, че ако не побърза, ще се представи сам.

— Брад, това е господин Тейлър, собственик на хотела — едва успя да потисне раздражението в гласа си. — Брадли Стивънсън, приятел от Минеаполис.

Брад се здрависа с Лоугън, като прикри нетърпението си под маската на професионална любезност.

— Радвам се, че един от приятелите на Дженифър е отседнал при нас — каза Лоугън с равен глас. — Колко дълго възнамерявате да останете?

— Само три дни. Ще трябва да си замина с полета в неделя. Но докато съм тук, надявам се да прекарам колкото може повече време в компанията на Дженифър.

— Като неин настоящ работодател бих желал да знаете, че ще направя всичко възможно да я убедя да се върне на старата си работа.

Дженифър погледна тревожно Брад, а същевременно Лоугън изви глас в престорено любопитство:

— На старата си работа?

— Да, Дженифър беше моя секретарка — каза и направи преднамерена пауза, докато очите му я гледаха топло. — И не само това.

Лоугън присви очи, а Дженифър сведе поглед. Страните ѝ поруменяха.

— Колко жалко, че Джени не ме предупреди за вашето пристигане! — не се постара да прикрие иронията и арогантността в гласа си. — Щях да се погрижа да има повече свободно време. Но сега сме в разгара на сезона и не бих могъл да се лиша от нея.

— Разбирам — каза провлачено Брад и посрещна предизвикателния поглед на Лоугън с обичайната си самоувереност. Хвана Дженифър за лакътя и със собственически жест я придърпа към себе си. — А сега, ако ни извините...

Лоугън кимна мълчаливо в знак на съгласие и проницателният му поглед за миг се спря върху Дженифър. После се отдалечи.

— Да отидем някъде, където можем да поговорим — предложи Брад веднага щом Лоугън се отдалечи достатъчно, за да не може да ги чуе.

— Н-не мога. Трябва да прибера децата — дръпна се Дженифър.
— А Шийла ще се върне късно вечерта, така че ще им бъда бавачка.

— Тогава ще мина у вас.

— Не! — светкавично го срязва гласът ѝ. — С две деца наоколо едва ли ще можем да поговорим насаме — добави по-меко.

— Утре тогава.

— Утре съм на работа.

— Дженифър, ще поговоря насаме с теб, каквото ще да става. Недей да си търсиш извинения и да ме избягваш, докато съм тук. Дай ми възможност да ти обясня — настоя Брад. — После, ако не искаш да ме виждаш повече, няма да те притеснявам с присъствието си.

— Добре — въздъхна Дженифър. Кой би си помислил само преди месец, че би могла да се отнася към него с такова безразличие? В момента въобще не я бе грижа дали някога ще го види отново. — Утре в хотела ще има новогодишно тържество. Като част от екипа и сестра на Шийла ще трябва да присъствам. Но мисля, че по-късно вечерта ще мога да ти отделя известно време.

— Няма да съжالياваш — погледна я Брад с онази негова усмивка, която навремето така я очароваше.

— Трябва да тръгвам — отвърна, абсолютно нехаеща за чара му.

— До утре — съгласи се тихо той и се наведе над нея, а устните му леко докоснаха челото ѝ. Сториха ѝ се студени и тя едва успя да прикрие отвращението си. Забързана, излезе от мотела.

— На обяд ли отиваш, Джени? — попита я пълничката телефонистка.

— Аха — отвърна тя и се наведе да вземе чантата си от едно чекмедже; дискретно сложи малко червило на устните си. — Ще хапна набързо. Няма да се бавя.

— Да бе, сигурно — изкикоти се Керъл.

— Какво пък означава това? — Дженифър изгледа с любопитство самодоволното изражение на лицето на колежката си.

— Извинявай, но ако аз обядвах с онзи мъж мечта, щеше да ми отнеме най-малко час само да си изям салатата!

— За какво говориш? Нищо не разбирам.

— Днес сутринта, преди да дойдеш на работа, този мъжага спря на рецепцията и ме попита кога ходиш на обяд. Казах му — отвърна Керъл. Дженифър продължаваше да я гледа неразбиращо. — Видях го

вчера, когато пристигна от летището. Предположих, че ще обядваш с него. Или се лъжа?

— Няма нищо такова — отговори Дженифър и озадачено поклати глава. Брад не ѝ бе казал нищо.

— Може би просто не знаеше — пошегува се момичето. — Страшна късметлийка си, да завъртиш главата на такъв мъж...

— Не се заблуждавай, Керъл. Понякога видът лъже.

— Ако си имах някого като него, щях да му позволявам да ме използва по всяко време както пожелае — декларира Керъл и примигна изразително.

— Ела и ми го кажи, когато някой се опита наистина да те използва — отвърна Дженифър.

— Та, като говорим за господин Аполон... — Керъл направи красноречив жест с ръка по посока на мъжа, който се приближаваше към рецепцията.

— Здравсти, Дженифър. Какво ще кажеш да обядваме заедно, преди да атакувам ски пистата? — предложи весело Брад. Погледът му с възхищение премина по плисираната ѝ пола в сиво и черно, комбинирана с черно сако.

— Брад, аз...

— Съжалявам, Джени няма да може — намеси се Лоугън. Изобщо не бе чула кога се е приближил, с тази негова котешка походка.

— А защо не? — на лицето на Брад се изписа изненада.

— Според политиката на хотела гостите и служителите не общуват през работно време — постанови твърдо Лоугън. — Ако желаете, можете да се срещнете с нея, след като си тръгне от работа.

— Какво лошо има в това двама души да хапнат по един сандвич заедно? — аргументира се Брад. — Предполагам, че можете да направите изключение. Пътувах без почивка чак от Минеаполис и си тръгвам след два дни!

— В ресторанта разполагаме с маса, резервирана специално за персонала. Така се гарантира бързо обслужване и се избягва проблемът със закъсненията. Що се отнася до това да направя изключение — Лоугън цинично изгледа нарастващото раздразнение, изписано на лицето на Дженифър, преди да се усмихне извинително на Брад, — не

виждам как бих могъл. При всеки подобен случай всеки би настоявал да направя изключение, убеден, че го заслужава.

— И решението е окончателно? — попита Брад и скри в джоба на скиорския си екип ръка, свита в юмрук.

— Да. А сега, ако ме извините, имам малко работа.

Лоугън кимна снизходително и се върна към офисите зад рецепцията. Дженифър се спогледа изумено с Керъл, преди да се обърне към Брад. Беше ядосана и объркана.

— Това е един от най-надутите и властни... — не довърши Брад, чиито тъмни очи мрачно блестяха.

— Съгласна съм с теб — прекъсна го Дженифър, — но политиката на компанията наистина е такава. И без това нямах време и щях да хапна само набързо. Ще се видим довечера, Брад.

— Точно така. И този път, без да ни дава инструкции! — мъжът напусна фойето с гневен вид.

— За какво беше всичко това? — тихо прошепна Керъл и хвърли уплашен поглед по посока на офисите, сякаш очакваше Лоугън да изскочи внезапно оттам. — Никога преди не съм чувала възражения към това някой от персонала да се храни с гост на хотела. Обикновено каним гостите на масата си.

— Знам — Дженифър болезнено стисна устни. — Мисля, че току-що направиха прецедент с мен и бих искала да знам защо!

— Нима ще го попиташ? — Керъл притаи дъх.

Дженифър се поколеба. Нямаше никакво намерение да се вижда с Лоугън насаме, но все пак...

— Когато ми се удаде случай — отвърна. — Но първо ще обядвам.

Дженифър се огледа сред тълпата от туристи. Някои от тях бяха сложили смешни шапки, украсени с гирлянди в чест на празненството. Малка уредба в ъгъла разнасяше звуците на популярна мелодия, а двойките се тълпяха на импровизирания дансинг, като се смееха и говореха високо. Никой не обръщаше особено внимание на музиката — стигаше им това, че ритъмът съответстваше на приповдигнатото настроение. Събирането бе неофициално: облеклото варираше от ски екипи до вечерни рокли и тъмни костюми с вратовръзки. Нейната

рокля бе някъде по средата — от бял шифон, с тясно бюстие и пола тип солей, чиито краища се извиваха при подгъва и ѝ придаваха ефирно невинен вид. Нефритовото колие на врата ѝ се открояваше на белия фон на роклята.

Подрънкването на кубчета лед върна вниманието ѝ обратно към тъмнокосия мъж, който ѝ подаваше чаша. Усмихна се за благодарност на Брад и пое питието. Той се бе държал като възплъщение на учтивостта и топлата загриженост, разпръсквайки щедро елегантния си чар. През цялата вечер почти не се отделяше от нея, макар че тя се забавляваше да наблюдава погледите, които хвърляше крадешком към по-младите привлекателни дами наоколо. На няколко пъти им се удаваше възможност да се измъкнат незабелязано, но Дженифър бе благодарна на Брад, че не се възползва. Имаше нужда да се потопи в шумното веселие, да избяга от себе си сред празничната суматоха. Огледа тълпата с търсец поглед. Лоугън бе сред приятелите на Диди. Слушаше с внимание искрящата блондинка и все пак странеше от тях. „Понася вниманието им с онзи негов надменен израз“, цинично си каза Дженифър. После се укори, че забележката ѝ бе напълно нечестна. Как очакваше да реагира?

Очите ѝ помръкнаха болезнено, когато сестра ѝ се приближи до Лоугън, докосна го за лакътя и привлече цялото му внимание със загриженост. Шийла бе ослепително красива тази вечер в роклята си от виненочервено кадифе и изисканите къдрици на гарвановочерната си коса. Разговорът им бе кратък, после Шийла кимна в знак на съгласие с нещо, което Лоугън бе казал, и се отдалечи. Сърцето на Дженифър се сви, щом забеляза погледа, с който Лоугън проследи отдалечаващата се фигура на сестра ѝ.

Брад я докосна за лакътя и предложи да танцуват. Остави се вълните на музиката да удавят мислите ѝ.

Когато прозвучаха лиричните нотки на една балада, тя се притисна плътно към него. Затвори очи, без да осъзнава как е вкопчила пръсти: в рамото му, а главата си скланя на гърдите му. Изведнъж Брад се закова на място, а Дженифър се озова лице в лице с Лоугън, който ги гледаше саркастично.

— Нямате нищо против един работодател да отнеме дамата за малко, нали? — вдигна иронично вежди.

Брад мрачно отстъпи встрани от слисаната си партньорка. Тялото на Дженифър се скова, когато Лоугън я обхвана през кръста. Стараеше се да пази дистанция, докато той здраво я придържаше. Краката ѝ пристъпваха непохватно, сякаш не можеше да следва простите му стъпки. Установи, че може да гледа навсякъде, освен в лицето му.

— Ако не можеш да се отпуснеш, бихме могли да пропуснем този танц — каза Лоугън рязко.

— Танците по задължение никога не са били моята специалност — успя да отвърне саркастично Дженифър, съзнавайки, че бузите ѝ са поруменели, а пулсът ѝ бе ускорен и неравен.

— Вече започвам да се чудя каква точно е твоята „специалност“ — ръката на Лоугън решително стисна лакътя ѝ и той я поведе през танцуващите двойки към едно по-спокойно, неосветено кътче на дансинга.

— А ти какво що кажеш за моралния си код по отношение на гостите и персонала? — каза злъчно, но в себе си знаеше, че острите ѝ думи нямаше да му причинят никога такава болка, каквато изпитваше тя.

— Бях останал с впечатлението, че не би желала присъствието на мъжа, за който твърдеше, че се е опитал да се домогне до теб против волята ти. Както изглежда, вече си му простила — Дженифър се изненада, че лицето на Лоугън може да излъчва такава безжалостна строгост.

— Простих му — прошепна тя. Беше му простила, защото вече не я интересуваше. Не значеше нищо за нея, но как можеше да каже това на Лоугън?

— Колко благородно от твоя страна! — Лоугън измъкна една цигара от джоба на сакото си и ядно щракна златната запалка. — Това означава ли, че си заминаваш в неделя?

— Не, не означава — рязко каза Дженифър.

— Това не би ли направило одобряването по-пълно?

— Още няма никакво одобряване. Ако стане... — Дженифър млъкна. Умът ѝ препускаше трескаво, обмисляйки евентуалната възможност. Можеше ли да се залъгва с мисълта за някаква вероятна връзка с Брад? Това щеше ли да бъде добър параван и защита от Лоугън? Едно нещо бе сигурно — ако си оставеше вратичка, поне за пред хората, щеше да има перфектно алиби, за да си тръгне, когато

дойдеше време за това. — Ако това стане, няма да си тръгна веднага. Не искам емоциите да управляват живота ми. Ще ми е нужно време, за да помисля. Освен това не искам да причиня неприятности на Шийла със заминаването си.

— Просто е невероятно колко аналитично и хладнокръвно може да подходи една жена към толкова силна емоция като любовта. Не изкушаваш ли съдбата, като се отказваш така лекомислено от пая си? — очите му сякаш я разсъбличаха с поглед и изпрацаха вълни от руменина по лицето ѝ. — Ами ако той си намери някоя друга, която не е толкова разсъдлива като теб?

— Ще рискувам — отвърна с равен глас.

— Не може да си влюбена в него! Ако беше, нямаше да има какво да обмисляш. Ти дори не знаеш какво представлява любовта! — дъхът ѝ секна, а сърцето ѝ сякаш спря ударите си, когато Лоугън я стисна за брадичката. Извърна лицето си настрани. Очите му я гледаха с неприкрита ярост. — Можеш да се наслаждаваш на победата си, на това, че си го поставила на колене, но няма да се омъжиш за него!

— Ах, ти, надут, самомнителен... Аз не съм Шийла, Лоугън Тейлър! И няма да ти позволя да ръководиш живота ми! — възкликна ядосано Дженифър, макар че дълбоко в себе си знаеше, че без него за нея нямаше живот.

— Няма да се омъжиш за него! — каза Лоугън твърдо, спокойно и хладно.

— Не е твоя работа какво ще правя — даже в собствените ѝ уши тези думи прозвучаха слабо и без никакъв ефект, но това нямаше значение. Лоугън го нямаше там, за да ги чуе.

Гледаше го безмълвно, а очите ѝ пареха от непроляти сълзи. Видя как спря до Шийла, обхвана я през кръста и я завъртя на дансинга, а на лицето му грееше топла усмивка. Дженифър почувства, че губи почва под краката си.

— Поканих я да танцува с мен три пъти, а тя не прие дори веднъж — прозвуча гласът на Дърк, който бе застанал до нея.

Дженифър, която вярваше, че е единствената страдаща душа сред морето от веселяци, обърна учудено очи към него. Унилото му изражение бе точно копие на нейното.

— Не мога даже да я питам „Как си?“, без да ме погледне с онзи леден израз на лицето, който сякаш цели да ме превърне в снежен

човек — потиснато измърмори Дърк.

— Според мен единственият изход е да не я питаш — въздъхна Дженифър. Погледна го с тъга. Твърде много пъти ги бе виждала застанали един до друг и Дърк винаги губеше от неизбежното сравнение. Съчувстваше му за безсмисленото съревнование с Лоугън Тейлър. — Защо просто не ги прекъснеш и не поискаш да танцуваш с нея? — предложи с тих глас. — Шийла едва ли ще направи сцена пред всички на дансинга.

За Дърк това щеше да бъде една малка победа, помисли си Дженифър, но накрая, когато Шийла се отправеше към Лоугън след танца, той щеше да плати същата цена като нея.

Дженифър проследи с очи как Лоугън предаде партньорката си на Дърк, в чийто поглед блесна триумфална надежда, успя да се обърне, преди търсещите очи на Лоугън да срещнат нейните. Брад вече сигурно се питаше къде е. Тази мисъл ѝ се стори успокоителна. Без него едва ли щеше да издържи на изкушението да подвие опашка и да побегне. Бавно си проправи път през тълпата, докато го открие.

— Дженифър — протегна ръка и я притегли към себе си. Зарови за миг лице в златисточервената ѝ коса и се извини пред останалите. — Вече е почти полунощ. Да посрещнем Нова година насаме?

Защо не, каза си тя. Смахът, музиката и шумната глъч допълнително я изнервяха. Не се възпротиви, когато Брад я изведе от залата и тръгнаха по пустия коридор.

— Имаш ли представа колко исках да останем сами? — промърмори Брад и я притисна до стената.

— Моля те, Брад, недей — възпротиви се Дженифър, когато той се опита да я вземе в прегръдките си.

— Не те обвинявам, че ме отблъскваш — ръката на Брад леко погали бузата ѝ. — Това, което направих онази нощ, бе непростимо. Съзнавам го. Но не можеш ли да ми дадеш шанс да се реванширам? — Дженифър извърна лицето си, борейки се с гадното чувство, предизвикано от спомена и от миризмата на алкохол в дъха му. Той отдръпна ръката си от бузата ѝ, а умоляващите му очи я гледаха настойчиво. — Онази вечер бях пиан и ядосан. Признавам, че за мен ти не бе нищо повече от някакво си момиче. Казах си, че трябва да се радвам, че си си отишла, че на твое място ще дойдат куп други жени.

А после ти сякаш ме обсеби. Независимо какво правех и къде отивах, не можех да се освободя от спомена за теб. Върни се при мен.

— Брад, всичко свърши, край — въздъхна Дженифър. — Няма връщане назад.

— Не разбираш ли, Дженифър? Твоята невинност и чистота така ме привличат — каза с дрезгав глас.

Къде ли съм чувала това преди, помисли си, сразена.

— Желаех те тогава и — бог да ми е на помощ — още те желая.

— Ти не ме обичаш, Брад — каза спокойно тя. — Възбудих желанието ти, но не докоснах сърцето ти. Бъди честен пред себе си. Ако случайно не бе попаднал на мен тук, след месец щеше да си ме забравил напълно.

— Не е вярно — прошепна Брад и я притисна в гърдите си. — Ще ти докажа, че не е вярно.

Устните му страстно се впиха в нейните. Безразличието ѝ щеше по-ефикасно да възпре възбудата му, така че Дженифър остана безжизнена в ръцете му. Устните ѝ бяха хладни и неподвижни. Някъде далеч дочу хоровото отброяване на последните секунди от старата година, а после празнуващите избухнаха в бурни аплодисменти и приветствия. Стисна плътно очите си, за да попречи на сълзите да се затъркалят по страните ѝ. Беше безразлична към целувките на Брад, които се спускаха към шията ѝ.

Нима това бе някакво предзнаменование за идната година, зачуди се тя. Да я посрещне в обятията на един мъж, който не означава нищо за нея?

През мъглата на сълзите си отвори очи. В коридора забеляза някаква фигура. Лоугън. За секунда очите им се гледаха неподвижно. После той се обърна и сковано се отдалечи.

ОСМА ГЛАВА

Измина месец без три дни, откакто Брад си замина за Минеаполис. Бе проумял, че Дженифър не се интересува вече от него. Прекараха още няколко часа заедно на следващия ден — вечеря и танци, през което време той настоятелно я убеждаваше да промени решението си.

Дженифър не разказа на никого. Даже на Шийла, която бе твърдо решена да разбере резултата. Просто им даде възможност да си мислят, че обмисля предложението му. Както можа да установи, това се оказа доста лесно, при условие че всички смятаха идването на Брад от толкова далеч за сигурно доказателство, че я обича. Един несъществуващ обожател от далечен град бе спасителен за гордостта ѝ, която я укоряваше, че се е влюбила тъй безвъзвратно в Лоугън Тейлър.

Отчаяно се бе опитвала да замени чувствата си с омраза и отвращение, но бе успяла да генерира само няколко случайни искри на безсилна ярост. Той, изглежда, я отбягваше, както и тя него. Отчасти имаше основателна причина за това. Зимните виелици в планината през последните няколко седмици затрудниха много от местните животновъди. Присъствието му в ранчото бе наложително през по-голямата част от времето.

Ваканционният сезон премина и скиорите пристигаха само за уикенда. Керъл съвсем спокойно се справяше с телефонните линии, със задълженията на рецепцията и организирането на групови посещения, а при нужда Шийла ѝ помагаше. Дженифър отново прекарваше работните дни от седмицата у дома и помагаше в мотела през уикендите.

Дърк още трошеше главата си в каменната стена, която Шийла бе издигнала пред него. Макар понякога да се появяваше по някоя пукнатина, Шийла бързо я прикриваше.

Дженифър знаеше, че Дърк бе причината, поради която още не бе напуснала Джаксън. Ако по някакво невъобразимо стечение на

обстоятелствата той успееше да спечели благоразположението на Шийла, Лоугън щеше да бъде свободен. Искаше да му помогне, но сестра й умело го държеше на разстояние.

Няма смисъл да се надявам, помисли си Дженифър, докато разглеждаше магазините. Предвиденият обяд със сестра й поне щеше да позволи да не сподели с никого това, което занимаваше съзнанието й. Щом отвори входната врата на мотела, закачи бодра усмивка на лицето си и поздрави Керъл.

— Шийла свободна ли е?

— Предполагам — кимна Керъл. — Сигурно си е в офиса. Иди да видиш.

Дженифър мина зад рецепцията и продължи по малкия коридор към личните офиси. Почука леко на вратата на Шийла и я откряна. Подаде глава в стаята, като очакваше да види чернокосата си сестра наведена над бюрото й. В стаята нямаше никой. Понечи да се върне на рецепцията, когато дочу гласа на Шийла. Идваше откъм един свободен офис.

— Защо постоянно го намесваш в разговорите ни?

— Защото ти така упорито го избягваш — това бе гласът на Лоугън. Дженифър не знаеше, че се е върнал в града.

— Казах ти вече, че Дърк не значи нищо за мен! — пламенно рече Шийла.

— Тогава защо не можеш да говориш спокойно за него, без да изпадаш в истерична паника? Струва ми се, че прекалено упорито отричаш.

— Не ставай смешен!

— Не аз съм този, който става смешен — Дженифър чу как някой стана от стола си. — Искам да си уверена, Шийла, напълно сигурна. Не го превръщай в някакво привидение, което ще витае в душата ти, докато си жива, и ще те кара да се питаш какво би могло да се случи.

— Не можеш ли да повярваш, че той не означава нищо за мен? — гласът на Шийла бе напрегнат, сякаш сдържаше сълзите си.

— Не мога — мрачно каза Лоугън. — Ще трябва да ми го докажеш.

— Какво да направя?

— Престани да го избягваш. Ако онова, което някога изпитваше, си е отишло безвъзвратно, той вече не би трябвало да ти влияе.

— Не мога да го направя.

— Заради мен, Шийла...

— Лоугън, аз...

Каквото и да се канеше да каже Шийла, думите ѝ бяха заглушени. Дженифър инстинктивно разбра, че Лоугън я е взел в прегръдките си. Успя да се върне на пръсти на рецепцията, а сълзите, които преглъщаше, раздираха гърлото ѝ. Съумя да каже на Керъл, че Шийла е заета и тя ще се прибира вкъщи. Навън сълзите ѝ рукохна неударимо. Плачеше не само за себе си, но също и за Лоугън. Той хвърляше жената, която обича, в ръцете на друг, за да може, когато тя се върне при него, призрактът на отминалата любов да не витае над двамата.

— Дженифър! Дженифър! — извика я познат глас. — Хей, за какво е всичко това? — Дърк избърса една бисерна капчица от бузата ѝ.

Дженифър сви рамене и стисна устни в усилие да се пребори с болката, която стягаше гърдите ѝ. Пое въздух и вдигна глава. На лицето ѝ се изписа треперлива усмивка.

— Глупава женска слабост, предполагам, да плачеш без особена причина...

— Виждал съм този нещастен израз и преди — сухо каза той. — Когато си мислеше, че никой не те гледа и маската падаше от лицето ти. — Ръката му обхвана раменете ѝ и я притегли лекичко до себе си. — Защо не разкажеш всичко на чичо Дърк?

— Няма нищо за разказване — щеше ѝ се да вярва, че гласът ѝ звучи убедително.

— Хайде сега — шеговито стисна раменете ѝ. — Изглеждаш депресирана, откакто твоят хубавец от Минеаполис си замина.

— Може и да си прав.

— Отивах до хотела да изям един сандвич с малко супа. Ако не си гладна, можеш да ми правиш компания с чаша кафе — твърдо настоя Дърк.

Дженифър погледна с неохота към мотела. Какво толкова, помисли, напук на самата себе си. Нима щеше да позволи на Лоугън да управлява живота ѝ?

— Звучи чудесно — съгласи се набързо.

Не ѝ остави време да промени решението си. Поръча за себе си и нареди на сервитьорката да донесе малка купичка с лютива супа от червени чушлета за Дженифър. „За да ѝ разпали апетита“, прошепна крадешком на момичето. Оттам насетне пое разговора в свои ръце. Постепенно закачливият, лишен от сериозни теми диалог успокои напрегнатите нерви на Дженифър и тя охотно се разприказва. Отдавна не бе изпадала в такова добро настроение.

Тъкмо се смееше на анекдота за една изложба на модерно изкуство, когато забеляза Лоугън Тейлър. Гледаше ги от входа на кафенето. Смехът ѝ заседна в гърлото. Премести отново погледа си към Дърк, а очите ѝ блестяха. Съзнаваше, че с всяка крачка Лоугън се приближава все повече към тяхната маса.

Размениха си учтиви поздрави. Лоугън отклони любезната покана на Дърк да се присъедини към тях.

— Какво съвпадение да срещна и двама ви тук — усмихна се Лоугън, но това не изглади остротата в погледа му. — Шийла и аз тъкмо си говорехме, че Джени още не е имала възможност да разгледа планините Гранд Тетън. Предложих ѝ четиримата да направим една екскурзия другата седмица.

На лицата на Дърк и Дженифър се изписа скептично изражение, но Дърк побърза да приеме предложението. Дженифър гледаше безизразно масата.

— Какво ще кажеш, Джени? — настоя Лоугън.

Копнееше за възможността да отговори, че последното нещо което желае, е да бъде излишният четвърти човек. Но още преди да кимне в знак на съгласие, знаеше, че никога не би го казала. Като жертвено агне, което повеждат на заколение, сведе глава пред участта си.

— Ще проверя в метеорологичната станция кой ден се очаква да бъде ясен и ще те уведомя — иронично се усмихна на безразличието, с което тя прие поканата му.

— Не изглеждаш преизпълнена с щастие от направеното предложение — загрижено отбеляза Дърк.

Какво можеше да отговори — че не ѝ е приятно да я използват като пешка за хитрите маневри на Лоугън да спечели царицата? Не

можеше да разкрие пред Дърк истинския мотив зад поканата на Лоугън. Знаеше, че сърцето му е подскочило от вълнение при мисълта да прекара един ден в компанията на Шийла.

— Може би защото най-арогантно демонстрира убедеността си, че ще приемем.

— Което и направихме — замисли се той, изучавайки гордо вдигнатата ѝ брадичка и странно контрастиращите тъжни очи. — Чудя се дали ти се съгласи поради същата причина като мен.

Тя не отговори. Знаеше, че Дърк прозорливо би усетил лъжата в думите ѝ.

— Сигурна съм, че ще си прекараме добре — въздъхна, вместо да отговори на въпроса му. Прекрасно съзнаваше, че горчивината и самосъжалението ѝ са си проличали.

Яркото сутрешно слънце подсилваше искрящата белота на снега. Четиримата бавно влязоха през отрупания със сняг сводест вход, който водеше към малкия параклис от дървени трупи. На покрива се белееше дървен кръст.

Аскетичната простота на църквата подсилваше усещането за святост, което изпита Дженифър при вида на малкия молитвен дом, заобиколен от огромните катедрали на планинските върхове.

Лоугън отвори вратата на параклиса, докато влязат. Непретенциозният дървен под, стените от трупи и простите дъсчени пейки им устройха скромно посрещане. Нямахше нужда някой да им напомня, че това бе място за молитва и преклонение — очите на всички се насочиха към олтара.

Ясното напомняне за божественото всемогъщество извика сълзи в очите на Дженифър. Светостта на простия параклис изведнъж затъмни грандиозните църкви и великолепни катедрали, чието божествено предназначение ѝ се стори богохулно преувеличено. Пищността на онези сгради никога не би могла да съперничи на духовния мир и покой, който изпълваше скромната дървена църквица, нито на величавата гледка на божествените планини зад обикновения кръст от дърво и олтара.

След няколко минути, без нито веднъж да нарушат святата тишина, Лоугън, Шийла, Дженифър и Дърк излязоха на пръсти от

църквата.

— Параклисът „Свето Преображение“ — прошепна благоговейно Дженифър вече навън. — Помислих си, че името е толкова особено... Но сега... — незавършеното изречение не се нуждаеше от обяснение. — Толкова е свършена! — безуспешно търсеше подходящите думи. Обърна се към Лоугън. — Кой и кога?...

— Едно семейство от Калифорния, което прекарало няколко лета тук, организирано събирането на средства за построяването ѝ — усмихна се с разбиране на Дженифър, онемяла от възторг. — Издигнали я през 1925 година, епископална църква, но с отворени врати към всички вероизповедания. Едва сме навлезли в пределите на националния парк, но не можах да измисля по-добро начало за обиколката ни.

— И аз не бих могла! — съгласи се Дженифър. Краткият им разговор ги бе отделил от Шийла и Дърк, които вече бяха стигнали до джипа. Сякаш няколкото мига, прекарани в параклиса, бяха помирили враждуващите страни. Всеки един от тях бе постигнал състояние на вътрешен покой.

— Онова там е хижата Мод Ноубъл — Лоугън махна с ръка към сградата срещу малкия параклис. — В нея се провело събранието, довело до създаването на националния парк Гранд Тетън. На север е хижа Бил Менър. Така се казвал първият заселник на запад от река Снейк Ривър и държал ферибот в продължение на повече от двадесет и пет години. Само ще се докоснем до парка. Пътищата са затворени през зимата, с изключение на магистралата, която минава през парка. Ще те запозная с основните неща, докато се движим по нея.

— Нямам нищо против. Може би ще има и друг път — някаква тъга проникна в думите ѝ, породена от съзнанието, че няма да остане достатъчно дълго, за да види планините в лятната им премяна.

— Ще има, Джени!

Гласът му прозвуча толкова убедено, че тя вдигна глава да го погледне, но вече бяха стигнали до джипа и Лоугън държеше задната врата отворена за нея. Погледът му излъчваше някаква мекота, когато за момент я погледна в лицето, но нищо не подсказваше, че в думите му се съдържа скрит смисъл.

Отново се събраха четиримата, Шийла на безопасно място отпред до Лоугън, Дженифър и Дърк отзад. Но напрежението, което

витаеше във въздуха, се бе изпарило и Дженифър знаеше, че ще прекарат остатъка от пътуването в атмосфера на споделено удоволствие.

Поеха по магистралата и Лоугън им посочи гористото плато, кръстено на черноопашатите елени, които преди изобилствали наоколо. Движеха се бавно, като спираха от време на време, за да наблюдават някой лос, който пасеше сред храсталака край реката. Суровото величие на пременените в зимни одежди планини разкриваше нови и нови впечатляващи гледки. Снежни воали танцуваха по склоновете и замираха, когато вятърът утихнеше; канадските тополи и трепетликите изпъстриха склоновете, покрити с фина ледена глазура; боровете се кичеха с гирлянди от сняг. Тези гледки понякога бяха ефирни, понякога импозантни, но очите на Дженифър винаги се насочваха към извисяващите се в небето върхове.

Най-накрая Лоугън спря край пътя и изгаси двигателя.

— Изглед от Снейк Ривър! — обяви той и погледна назад към Дженифър, преди да излезе от колата и да отвори вратата ѝ.

Тя стоеше тихо край него и чакаше Шийла и Дърк да се присъединят към тях. Но Лоугън я хвана за лакътя и я поведе към другата страна на шосето, без да чака останалите. За момент се почувства неловко, като си припомни истинската причина за това пътуване — Шийла да остане насаме с Дърк. Побърза да прогони тази мисъл от съзнанието си. Денят бе прекалено хубав и тя нямаше намерение да позволи на нищо да го развали. Но не успя да се сдържи да не погледне назад към сестра си, която изглеждаше като модел в черния си скиорски костюм, поръбен с бяла кожа. Бялата качулка прекрасно подчертаваше гарвановочерната ѝ коса. Въздъхна дълбоко при мисълта, че нейният собствен тоалет в кафяво и златисто никога не би могъл да ѝ придаде онази изисканост, която излъчваше Шийла. Не и когато вирнатото носле се загубеше между кафявите ѝ очи.

— Ето ги планините Гранд Тетън — каза Лоугън тихо, а ръката му се разтвори в широк жест пред тях.

Не бе престанала нито за миг да забелязва красивите очертания на планините, но сега те я изпълниха наново с възхитено страхопочитание.

— Високият назъбен връх, който се извисява над останалите, е самият Гранд Тетън, 4590 метра над морското равнище. Онзи на север,

плоският връх, е Маунт Моран. Под нас е реката Снейк Ривър. Сега изглежда спокойна, но под малките вълнички дремят железни мускули. Извира от планините Тетън, криволичи през Йелоустоунския национален парк, после пак минава през Гранд Тетън, преди да набере сили и мощ за страховитото препускане през Адския каньон в Айдахо. Спечелила си е прозвището „реката, от която няма връщане“ — очите ѝ проследиха трескаво онова, което сочеше ръката му; облада я силно желание да се слее с неземната красота наоколо. — Впечатлена ли си от американския вариант на Швейцарските Алпи, Джени? Не вярвам на Земята да има място, което да надмине суровата красота на Гранд Тетън и планинската верига Уинд Ривър. Тази девствена прелест може да бъде достигната, но не и надмината.

Тя кимна, останала без дъх, и вдигна поглед към Лоугън срамежливо. Той бе погълнат от изучаването на реакциите ѝ. Ъгълчетата на устата му се извиха в онази негова характерна усмивка.

— Знаеш ли, че тук има едно езеро, кръстено на теб? — каза с шеговит глас.

— На мен ли?

— Езерото Джени. Всъщност било е кръстено на една индианка от племето шушони.

— Разкажи ми за това — подкани го.

— Тя е била съпруга на един от най-колоритните образи в историята на планините Гранд Тетън — Ричард Лей, по-известен с прозвището Дик Бобъра. Роден е в Англия, но се е бил във войната между САЩ и Мексико, водена през четиридесетте години на деветнайсети век. Заселил се е в Скалистите планини, а по-късно ръководил организирана от правителството експедиция от геолози през каньона на река Снейк Ривър. Тогава кръстили едно езеро на неговото име, Лей, и едно на жена му — Джени.

— Какво станало после? — почувства, че историята му не е свършила. — Какво се е случило с жена му Джени?

— Една зима снегът ги затрупал в тясната им хижа. Всички се заразили от едра шарка. Без познания, без никакви лекарства Лей, който сам бил болен, се опитвал с всички сили да ги спаси. Но за четири дни загубил жена си и всичките шест деца. По-късно се оженил повторно и създал друго семейство, но дори след години мястото, пълно със спомени за Джени и децата, извиквало сълзи в очите му.

Дженифър притихна. Продължаваше да гледа планинската верига, която никога не се променяше, никога не разкриваше дори частица от нещата, на които е била свидетел.

— Искаш ли малко какао? — предложи ѝ Лоугън и отвори термоса.

Дженифър кимна и се огледа наоколо. Потърси с поглед Шийла и Дърк. Стояха на известно разстояние, а Дърк посочваше някакво особено красиво място. Очите на Лоугън проследиха тези на Дженифър. Когато го погледна отново, лицето ѝ пребледня, макар че изражението му не показва с нищо ревността, която тя знаеше, че изпитва при вида на Шийла до Дърк.

— Сигурно обсъждат какъв е точният цвят на боровете при тази светлина — каза Лоугън, а очите му отново се насочиха към Дженифър.

— Сигурно — съгласи се тя, докато го наблюдаваше как налива димящото какао и ѝ подава чашата.

— Реши ли вече какво ще правиш?

В небрежния му въпрос се прокрадваха нотки на острога. Ръката на Дженифър потрепери за миг.

— Искаш да кажеш — за Минеаполис? — много добре знаеше какво точно иска да каже, но се нуждаеше от време да обмисли отговора си.

— Да, и за твоя господин Стивънсън.

— Едва ли можеш да го наречеш „моя“ господин Стивънсън — засмя се прекалено нервно, за да прозвучи искрено.

— Бях останал с друго впечатление. Но ти определено не бързаш с взимането на решение дали да приемеш предложението му за брак.

— Не мисля, че бракът бе част от това, което ми предложи — сви рамене Дженифър, а устните ѝ се извиха иронично.

Погледът на Лоугън бе зареян в планините, сякаш несъщественният им разговор изобщо не го засягаше, но при иронично шеговитото ѝ изказване я изгледа пронизващо.

— Малка връзка, а? — каза саркастично. — И ти изчакваш венчална халка?

— Може би — отвърна тя. Загледа се в застаналата на разстояние двойка, която бе толкова погълната от разговора, че не забелязваше

никого. — Може би просто изчаквам сестра ми да се омъжи, преди... — гласът ѝ замлъкна.

— Да не би да искаш да кажеш, че когато Шийла се омъжи, възнамеряваш сериозно да се върнеш отново при онзи мъж? — лицето и гласът на Лоугън излъчваха неприкрит гняв. Той пристъпи към нея почти заплашително.

Той бе казал „когато“, а не „ако“ по повод женитбата на Шийла.

— Недей да ме сочиш с пръст, Лоугън — надсмя му се тя и дръзко вирна брадичка. — И тебе те бива да тичаш след фустии! Спомням си, че десет минути след като целуна сестра ми под клончето от хмел, вече се опитваше да ми се натрапиш!

— Иде ми така да те раздрусам, че да ти затракат зъбите!

Стисна я за раменете, а чашата ѝ с какао с трясък падна на земята. Едва сподави вика, когато я притисна до гърдите си. Уплашените ѝ очи погледнаха неговите. Погледът му се плъзна по поруменелите бузи и се спря на полуотворените ѝ устни. Сърцето лудо заби в гърдите ѝ.

— Току-що доказа твърдението ми — успя да каже, гласът ѝ потрепери.

Очите му отново срещнаха нейните, леко озадачени, а гневът в тях си беше отишъл.

— Ти също доказа нещо, Джени Глен. Че не си напълно безразлична към мен.

— Пусни ме! — промълви ядосано тя и извърна поглед, преди той да прочете в него повече, отколкото възнамеряваше да му разкрие. — Не искам да ме докосваш!

— Не искаш ли?

— Не! Ах, ти, презрян, арогантен плейбой, мразя те! Никога не би могъл да бъдеш верен на нищо друго, освен на собствените си похотливи желания! — страхът от чувствата, които изпитваше, почти я разплака. — Като се замисля само как Шийла трепери над всяка твоя дума...

— Не ме познаваш особено добре, нито пък сестра си — очите на Лоугън я гледаха присмехулно, когато я пусна. — Но вярвам, че с времето ще промениш мнението си.

— Ти си мислиш така! — опита да прозвучи колкото се може по-презрително и надменно, но смехът на Лоугън я накара да се почувства

детински опърничава. — Аз... Аз никога няма да ти се покорявам така, както Шийла.

Не, каза си, гордостта щеше да ѝ попречи да покаже любовта си и щеше да отклони шока от унижението и смутеността, които я издаваха.

За миг в очите на Лоугън припламна гневна искра.

— Някой ден ще отидеш твърде далеч с хапливите си думички и ще съжаляваш за това. Но накрая, Джени Глен, ще отстъпиш... — спря напред изречението си и се усмихна през рамото на Дженифър на приближаващата се двойка. — Готови ли сте за малко сандвичи и какао?

— Добра идея — усмихна се Дърк и погледна нежно Шийла.

Тя сведе очи и промърмори нещо в знак на съгласие.

Пресякоха шосето заедно. Дженифър никога нямаше да разбере как точно Лоугън се озова отзад до нея. Отвори кошницата за пикник с храната и раздаде на всички сандвичи, а после, когато се нахраниха, прибра остатъците обратно. Небрежно подхвърли ключовете на Дърк и му предложи той да кара през останалата част от пътя.

Въпреки невероятните гледки, от които ѝ секваше дъхът, в остатъка от следобеда Дженифър се чувстваше нещастна. Всичко опъваше напрегнатите ѝ нерви — интимните погледи на Лоугън, начинът, по който я докосваше по ръката, когато искаше да привлече вниманието ѝ... Знаеше, че просто я използва, за да отвлече вниманието си от Шийла и Дърк, но не можеше да влезе в тон с небрежния му маниер на лек и неангажиращ флирт. Чувствата ѝ бяха твърде сериозни.

Когато Дърк най-после паркира джипа пред дома на Шийла, едва се въздържа да не изскочи навън. Учтиво изчака Лоугън да ѝ отвори вратата и изрази своята благодарност за пътуването. Но по блестящите му очи разбра, че прекрасно съзнава с какво нетърпение чакаше да се прибере в къщата. Измърмори нещо за довиждане към Дърк и побърза да се спаси от присмехулния поглед на Лоугън.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Добро утро, Джени! — напевно каза Шийла, а гласът ѝ прозвуча необичайно весело. Дългият пеньоар в синьо и виолетово създаваше впечатлението, че се носи във въздуха, а не върви.

— Добро утро! — въздъхна Дженифър при вида на собствената си домашна дреха от избелял бледозелен сатен, която не покриваше дори коленете ѝ. В най-добрия случай ѝ придаваше момичешки вид, реши тя. Едва ли можеше да се мери с елегантността на Шийла.

— Струва ми се, че днес ще бъде великолепен ден! — възкликна сестра ѝ. Буквално искреше от щастие, дори повече, отколкото през изминалата седмица.

— Можеш ли да си представиш колко отдавна не съм карала ски? Май ходих веднъж миналата година — Шийла наля кафе и седна на масата при Дженифър. — Наистина ще ти хареса много, Джени.

— Моля те, престани да ме наричаш Джени! Казвам се Дженифър!

— Аз... Не предполагах, че още си толкова докачлива — извини се Шийла, като за момент се стресна от неочакваното избухване на сестра си.

— Всъщност нямам нищо против — Дженифър веднага се разкая за думите си. — Просто тази сутрин ми е криво.

— Не само тази сутрин. Скъпа, какво те притеснява напоследък? Определено не си на себе си, откакто Брад си замина, но пък тази седмица — още повече. На моменти сякаш се затваряш в себе си. Защо не споделиш с мен? — приласка я Шийла. — Снощи те чух как се мяташе в леглото, а днес под очите ти има сенки. Преди си споделяхме всичко, макар че, признавам, откакто дойде, не намерих време да си поговорим по-дълго. Но днес... Днес имам на разположение цял ден или поне по-голямата част от него.

— Шийла, ти си най-милата сестра на света — Дженифър се пресегна и любвеобилно стисна ръката на сестра си. — Не бих те

заменила с никого друг. Просто имам някои проблеми, които трябва да разреши сама.

— Точно това искам да кажа. Обсъди ги с мен. Двете заедно можем да се справим с всичко.

— Не, не можем — Дженифър тъжно поклати глава.

— Да не е заради Брад?

— Донякъде — прокара ръка през косата си и червеникавите кичури блеснаха на ранната утринна светлина. — Тъкмо мислех да ти кажа, че смятам да се върна в Минеаполис.

— Джени... Дженифър — поправи се Шийла, — да не смяташ да се върнеш на работа при него?

— Не.

— Тогава защо ще си ходиш? Знам, че напоследък си нещастна, но в началото тук толкова ти харесваше. Децата просто те обожават. Без теб направо не ги виждам.

— Ще им мине. Тук се чувствам безполезна — Дженифър вдигна ръка и възпря протеста, който Шийла смяташе да отпрати. — Знам, че те облекчих от някои задължения за известно време, но пък похарчих толкова пари и отделих толкова време за учението си... Освен това сигурно няма да сгреша, ако предположа, че в живота ти скоро ще има друг човек, който постоянно ще се грижи за теб и децата — Шийла нескрито поруменя при точното попадение на думите ѝ. — А мен не ме бива да стоя в сянката на някой друг — опита да се засмее тя.

— Ако те притеснява намирането на работа, сигурна съм, че Лоугън би могъл да уреди...

— Не! — рязко я прекъсна Дженифър, преди да смекчи гласа си. — Мога сама да си намеря работа. Наистина смятам, че трябва да се върна в Минеаполис. Постъпих глупаво, като избягах оттам.

— Кога смяташ да заминеш?

— Още не съм решила окончателно — скоро, много скоро, изплака в себе си.

— Е, надявам се да поостанеш още малко — имам причина да те моля за това. — Шийла се усмихна широко, а искрящите очи издаваха тайния мотив за доброто ѝ настроение.

Дженифър не можеше да реагира искрено на това изказване и не каза нищо.

— Имам малко работа в града. Имаш ли нужда от нещо? — предложи вместо това.

— Не, не мисля. И не забравяй, че ще ходим на ски следобед.

— Няма — побърза да отвърне Дженифър, излизайки от кухнята. Отправи се към стаята си, за да се преоблече.

— Говоря сериозно — последва я Шийла. — Никакви извинения, недопечени сладкиши във фурната или други подобни номера, които използваше всеки път през миналата седмица, когато Лоугън заплануваше нещо.

— Не трябва да проваляме плановете на Лоугън — закачливата ѝ усмивка прикри сарказма в думите ѝ.

— Истина ти казвам, Джени, той организира всичко специално за теб, така че най-малкото, което можеш да направиш, е да дойдеш. Искам да ми обещаеш!

— Ще дойда — натърти Дженифър и изчезна в стаята си.

След няколко минути, облечена в екипа си за ски, Дженифър изхвъркна от къщата, а гласът на Шийла ѝ напомни да бъде на пистата в един часа.

Когато къщата се изгуби от погледа ѝ, Дженифър потиснато затътри крака през снега. Изминалата седмица бе непоносима — Лоугън постоянно я принуждаваше да играе ролята на четвърти човек в тяхната компания. В началото не бе толкова лошо. Дженифър почти се осмели да си помисли, че Дърк има някакви шансове, но човек трябваше просто да погледне лицето на Шийла, когато си разменяха тайни погледи с Лоугън, за да разбере тайната им близост. А снощи... Снощи бе дошъл ударът.

Децата вече си бяха легнали. Дженифър опитваше да се потопи в безметежността на съня, но той ѝ убягваше. Вместо това реши да поседи в тъмната всекидневна, като се стараеше да се пребори с депресията. Чу лекото поскърцване на снега. Една кола спря пред къщата. Щеше ѝ се да надникне през прозореца, но устоя на изкушението. Предпочете да се измъчва от въображаеми представи, отколкото да види с очи какво става навън. Най-накрая шумът от отварянето и затварянето на вратите, последван от смеха на Шийла, я накара да стане от стола си.

Ужасна болка прободеше сърцето ѝ, когато Шийла се хвърли на врата на Лоугън и го целуна по устните. После той я изпрати до

вратата с ръка през раменете ѝ. Дженифър сковано бе изтичала в стаята си, преструвайки се на заспала. А тази сутрин Шийла буквално бе разкрила, че с Лоугън ще се женят.

Дженифър въздъхна дълбоко и прекрачи от тротоара на улицата. Едновременно с това в ушите ѝ изпищя клаксонът на някаква кола, а една ръка я дръпна бързо назад. Колата мина само на сантиметри пред нея.

— По-добре внимавайте къде вървите! — скара и се мъж на средна възраст. — За малко да се убиете!

— Б-благодаря ви — заекна Дженифър. — Нещо се бях замечтала.

— Мечтаенето и пресичането на улицата не се съвместяват.

— Определено не — съгласи се тя с треперещ глас. — Благодаря ви още веднъж.

Мъжът докосна с ръка периферията на каубойската си шапка и продължи по пътя. За секунда Дженифър се замисли колко по-лесно щеше да бъде, ако колата я бе ударила. Но бързо пропъди тази мисъл. Това бе равносилно на желание да умре при катастрофа — форма на самоубийство, присъща за някой страхливец.

Единствената причина да дойде в града бе да остане сама. О, да, можеше да провери дали часовникът ѝ вече е поправен, да похарчи малко пари за някой парфюм или козметика, но това бе преди всичко форма на бягство от действителността. Направи гримаса при мисълта, че нямаше как да избяга от карането на ски, предвидено за днешния следобед. Ускори ход, когато разпозна табелата на бижутерийния магазин пред себе си.

Когато стигна до витрината, Дженифър погледна вътре. Разпозна Лоугън. Един продавач се суетеше около него. Държеше малка кутийка за пръстени, обвита в черно кадифе. Лоугън се усмихна одобрително, после взе кутийката и я прибра в джоба си. Когато се отправи към вратата, Дженифър побърза да се скрие в близкия магазин. Болката ѝ пречеше да диша. „Годежен пръстен! — изплака сърцето ѝ. — За Шийла!“ Като заслепена наблюдаваше как мина край нея.

Измъкна се от магазина и плашливо надникна в бижутерийния магазин. Сякаш искаше да се спаси от невидим преследвач. Продавачът, който току-що бе обслужил Лоугън, говореше с някакъв по-млад от него продавач.

— Диамантите винаги ми са се стрували по-подходящи за годежни пръстени — каза по-младият.

— Определено не можеш да обвиниш Лоугън, че е избрал нещо по-евтино. Този камък сигурно е струвал цяло състояние, а с тези малки диаманчета около него... Каза ми, че в семейство Тейлър имало традиция всички бъдещи невести да получават за годежен пръстен...

При тези думи Дженифър не можа да сподави тихия си вик. Човекът прекъсна изречението си по средата и загрижено се обърна към нея:

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожице?

— Не, не, благодаря ви — прошепна тя и изхвъркна от магазина.

Когато Дженифър се приближи до лифта, от пръв поглед разпозна фигурата, която крачеше към нея. Яркосиньо яке на черни шарки и черни панталони за ски.

— Даваш ли си сметка, че часът е един и половина? — попита я рязко.

— Дала съм часовника си на поправка. Не знаех, че е толкова късно — тъмните ѝ очила скриваха измъченото ѝ изражение от проницателния му поглед.

— Много неща не осъзнаваш напоследък — сграбчи я за ръката и я бутна пред себе си. Носеше два чифта ски под мишница. — Казах на Шийла да не те изпуска от погледа си днес, ако трябва да те доведе тук за ръка като децата.

— Обещах ѝ, че ще дойда. Тя знае, че ще удържа на думата си.

— Ако съдя по това как се измъкваш през последната седмица, нямаше да се изненадам изобщо, ако не се бе появила и днес — хвърли ските пред нея. — Тъкмо се приготвях да те търся. Ако трябваше, щях да те довлека насила тук.

— А сега си вбесен, защото дойдох и не можа да изпиташ удоволствието от това да знаеш, че си изцяло отговорен за развитието на нещата — язвително просъска тя, като си пожела наум острите ѝ думи да го наранят така дълбоко, както неговите нея.

— Не знам какво ти става — сви устни той. — Но, да, днешният ден е важен за мен и искам всичко да мине както трябва. Едно време си

мислех, че щастието на Шийла е важно за теб, но това май се е променило, а?

Дори през тъмните очила Дженифър не можеше да срещне погледа му. Наистина искаше Шийла да е щастлива, но не можеше да не си пожелава щастието ѝ да е другаде, не и в ръцете на човека, когото обичаше. Откакто излезе от бижутерийния магазин, си повтаряше, че има късмет, дето е разбрала със сигурност за предстоящата женитба на Лоугън и Шийла. Сега имаше възможност да асимилира новината насаме и да реагира подобаващо, когато бъде поставена пред свършен факт от официалното съобщение. Не бе толкова лесно.

Лоугън обуваше ските на краката ѝ, сякаш бяха някакви неодушевени предмети. Грубите му движения я принудиха да се хване за рамото му, за да не загуби равновесие. При докосването на ръката ѝ мускулите му се стегнаха. Тя бързо се отдръпна, сякаш бе докоснала жица, по която тече високоволтово напрежение.

— Къде е Шийла? — попита, когато Лоугън се наведе да закопчае собствените си ски.

— Оставих ги да се изкачат сами. Помислих, че трябва да те търся — отвърна саркастично той.

Така значи, с горчивина си помисли Дженифър, ето ни отново четиримата. А горкият Дърк, освен всичко друго, ще трябва да бъде свидетел на победата на Лоугън.

Постара се да избегне ръката му, сочеща към опашката за лифта. След минути вече се изкачваха към върха. Погледна крадешком към Лоугън — скиорската шапка с цвят на старо злато напълно покриваше косата му, а жълтите стъкла на очилата правеха очите му да изглеждат кехлибарени. Профилът му излъчваше все така мрачна арогантност.

Щом се озоваха на върха, се понесоха тихо по снега. Веселото бърбене и смеховете на скиорите сякаш се надсмиваха над сериозните им лица. Стигнаха до първия стръмен склон и застанаха на ръба. Дженифър заби щеките си. Едва издържаше на напрежението помежду им.

— Шийла ми каза, че си решила да се върнеш в Минеаполис — в спокойното на пръв поглед твърдение се прокрадваха нотки на острога.

— Точно така — Дженифър войнствено вирна брадичка.

— И ще приемеш... Как да го нарека?... Поканата на този мъж?
— унизителните му думи я пронизаха като с меч.

Вятърът сгъстяваше оловносивите облаци над тях, а снегът под краката им се завихряше и танцуваше по склона.

— Има ли смисъл да те моля да останеш още малко? — въздъхна Лоугън с раздразнение. — Заради Шийла, ако не заради нещо друго.

Дженифър сви горчиво устни. Колко типично за него — надменно да си въобрази, че трябва само да помоли и всичко ще бъде наред.

— Джени... — понечи да каже нещо, а гласът му прозвуча тъй нежно, че я лиши от всичкия самоконтрол, който бе успяла да събере.

— Не ме наричай така! — каза дрезгаво.

Грабна щеките и умело се завъртя, така че да застане с лице към стръмния склон. Преди протегнатата ръка на Лоугън да успее да я задържи, полетя надолу по пистата.

След секунди летеше с бясна скорост, дърветата се сливаха в плътна стена от двете ѝ страни, а другите скиори бяха безименни обекти, покрай които профучаваше. „Движиш се прекалено бързо“, прозвуча предупредителен сигнал в главата ѝ. Но свистенето на още един чифт ски зад нея я принуди да се бори за всяка секунда от скоростта си.

— По-бавно! — нареди ѝ Лоугън, когато се изравни с нея.

За секунда я поблазни мисълта да продължи с лудешката си бързина. Един счупен крак или врат не бяха ли за предпочитане пред разбитото ѝ сърце? Но после се изправи, започна да взима завоите поплавно и с по-широки движения, докато изви ските под прав ъгъл и спря на място.

— Какво се опитваше да направиш, да се пребиеш ли? — гневът на Лоугън се разрази бурно, когато застана пред нея.

Лицето ѝ бе бяло като платно, а коленете ѝ леко трепереха. Леденият въздух изгаряше дробовете ѝ.

— Значи няма да ми отговориш, както обикновено — промърмори ядосано, когато Дженифър продължи да избягва очите му. — Ако не се опитваш да ме ухапеш с проклетите си заядливи думички, тогава бягай от мен. Кога ще спреш да се заяждаш и...

— А, ето ги Шийла и Дърк! — възкликна Дженифър, останала без дъх.

Трескаво размаха ръка. Бе доволна да се отърве от присъствието на Лоугън. Шийла ги забеляза и весело махна в отговор. Дженифър усети, че Лоугън неохотно се предаде и прекрати спора. Единствените му думи бяха да се движи по-бавно. Когато се приближиха до другата двойка, Шийла и Дърк се спуснаха надолу по хълма към тях.

За част от секундата всичко се обърка. Шийла се завъртя като вихрушка от сняг, нададе вик на болка и се спусна по лице към Дженифър. Като в забавен каданс видя как червеният екип на Дърк се втурна към лежащата неподвижно жена. В същия миг Лоугън се устреми към двамата.

— Шийла! — неволно изхлипа Дженифър и устните ѝ затрепераха.

Докато стигне до тях, един мъж от спасителния патрул се бе присъединил към Лоугън, който проверяваше тялото на Шийла за евентуални счупвания, а Дърк упорито се мъчеше да изчисти снега от лицето ѝ. Дженифър остана мълчаливо встрани, наблюдавайки как Лоугън сваля ските от краката на Шийла. Сестра ѝ запремига с очи, а после тихо изстена.

— Изглежда, е пострадало само дясното стъпало — информира Лоугън човека от спасителния екип.

— Така. Ще отида веднага за шейната. Ще предупредя и колегите си да извикат линейка — мъжът бързо се отдалечи.

Дженифър се чувстваше странно откъсната от всичко, което се случваше, сякаш бе надникнала в нечий чужд кошмар. Тревожните ѝ очи не се отлепваха от лицето на Лоугън, който говореше с Дърк, стиснал устни. Не чу какво си казаха, почувства само как тялото ѝ се смразява при вида на неподвижната фигура на сестра ѝ. Сякаш времето спря. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди мъжът с шейната да се върне, да увие тялото на Шийла в одеяла и да я привърже към коша на шейната. Вероятно бяха изтекли само няколко минути.

Макар че бяха преполовили склона, ските им се движеха бавно към края на пистата...

Вече бяха в болницата, но Дженифър още не се бе отърсила от особеното вцепенение. Дърк кръстосваше насам-натам из чакалнята. Лоугън беше някъде из отделенията и попълваше безкрайните формуляри за прием. А тя седеше на зелената кушетка, здраво

стиснала чашата с кафе. Лоугън ѝ я бе подал скоро след като докараха Шийла, бе ѝ заповядал да отпие от кафето, бе останал достатъчно дълго, за да се увери, че го бе послушала, и след това се бе отдалечил. Останалото кафе отдавна бе изстинало. Една ръка докосна рамото ѝ. Дженифър подскочи.

— Така и не допи кафето — каза тихо Лоугън, махна чашката от ръката ѝ и я остави на масата. — Добре ли си?

Дженифър сковано поклати глава.

— А Шийла?

— Отведоха я горе за рентгенови снимки. Скоро ще я доведат обратно тук — отвърна Лоугън и проследи с очи Дърк, който нервно крачеше наоколо. — Пробила е стъпалото си с щеката. Докторът смята, че сигурно е счупила някоя кост.

В стаята влезе среден на ръст мъж, облечен в бледозелена болнична униформа. Придружаваше го жена в бяла престилка, която внимателно огледа групата, преди да му прошепне нещо на ухото. Дженифър дочу думите „сестра“ и „годеник“, мъжът кимна и се приближи към тях.

— Радвам се да те видя, Лоугън — мъжът сърдечно стисна ръката на Лоугън. — Бих предпочел да се срещнем при други обстоятелства, както и ти, предполагам. Вие сигурно сте госпожица Глен — обърна се мъжът към Дженифър, а после и към Дърк, който вече губеше търпение. — Господин Хамилтън... Аз съм доктор Марч.

Дженифър се опита да се съсредоточи върху думите му, когато започна да обяснява състоянието на Шийла, но успя да разбере единствено „прободна рана“ и „счупване на пищялната кост при глезена“.

— В момента е на леки успокоителни. Можете да я видите за малко, ако желаете — завърши спокойно лекарят.

Дженифър се вкопчи здраво в ръката на Лоугън, когато той ѝ помогна да се изправи от кушетката и я поведе по коридора към стаята на Шийла. Втренчи безмълвно поглед в сестра си. Беше бледа до неузнаваемост. Черните коси заобикаляха като ореол лицето ѝ. Клепачите ѝ потрепериха леко и тя отвори очи. Дженифър се усмихна на тази крехка порцеланова кукла, която винаги досега ѝ се бе струвала така неуязвима.

— Здравейте — каза Шийла с необичайно дебел глас. — Добре се подредих, а?

— Наистина — усмихна се Лоугън и запълни неловката пауза, когато Дженифър намери сили само да кимне. — Не можем да останем повече. Дърк е отвън и чака да те види.

— Децата? — Шийла немощно вдигна глава от възглавницата си.

— Ще се погрижим за тях, не се тревожи — успокои я Лоугън. — Ще дойдем да те видим по-късно.

Лоугън вече я водеше към вратата, когато Дженифър най-последно намери сили да каже едно треперливо „довиждане“ на сестра си. Заведе я обратно в чакалнята, настани я на кушетката и ѝ поръча да го чака.

Докато Лоугън го нямаше, Дженифър се опита с всички сили да се съвземе. Знаеше, че напрежението от изминалия месец бе разклатило нервите ѝ, но сега сестра ѝ се нуждаеше от нея повече от всякога. Трябваше да овладее нервите си и преди да се види с Ерик и Синди. Те толкова много зависеха от майка си, единствения им жив родител, че трябваше непременно да се погрижи да не се разстроят прекалено много. Не и колкото нея.

Де да можеше да изглежда спокойна като Лоугън, помисли си, докато наблюдаваше как уверено се приближава към нея.

— Готова ли си да тръгваме? — попита я. Дженифър кимна. Когато излязоха навън от болницата, Лоугън се пресегна и свали червеникавокафявата шапка от главата ѝ. Внезапният повей на зимния следобед действа като балсам за напрегнатите ѝ нерви.

— Защо го направи? — попита Дженифър и неволно тръсна глава. Студеният вятър се заигра със златисточервеникавата ѝ коса.

— За да се отърсиш от страха и шока, който преживя — усмихна се Лоугън. За миг Дженифър остана очарована от успокояващата топлина в неговия поглед.

Шийла. Трябваше да мисли за Шийла и да не позволява на личните чувства да се месят. Не сега, по-късно, когато останеше, сама, но не и сега, заповяда на себе си.

Въпреки че пътуването до къщата на Шийла премина в тишина, това не бе онази тишина, която я обвиняваше като непроницаема пелена след злополуката. Тази тишина бе споделена, и Дженифър почерпи

сили от нея. Когато Лоугън намали ход и спря колата, Дженифър започна да му изказва своите благодарности.

— Искаш ли да дойда с теб, докато съобщиш на децата? — прекъсна я Лоугън.

— А ти? — усмивката ѝ потрепери от облекчението, изпитано при неговото предложение. Въпреки извоюваното с усилие спокойствие, тя всъщност нямаше желание да се изправи сама лице в лице със Синди и Ерик.

— Разбира се. През целия път планирах да го направя — шеговитата му усмивка разтуптя сърцето ѝ. Той отвори вратата на колата и излезе навън. Тя го последва.

Те прекрачиха прага, когато двете деца ги обсадиха.

— Къде се изгубихте? — попита Синди престорено ядосано.

— Къде е мама? — гласът на Ерик издаваше притеснението, което Синди се бе опитала да прикрие.

Дженифър обясни какво се бе случило. Добре разбираше изпълнените с паника погледи на децата. Майките по правило трябваше да бъдат неуязвими за подобни неща. Но децата, благодарение и на успокояващото ги присъствие на Лоугън, успяха да приемат случилото се и даже — Дженифър благодари наум на небесата за това — да възприемат всичко откъм хумористичната страна. Отново благодарение на Лоугън. Той се бе намесил и бе превърнал инцидента в своего рода приключение. Преди Дженифър да усети, вече бяха убедили Лоугън да остане на вечеря, настоявайки за съгласието му за това, което първоначално може би бе негова идея.

Когато погледна часовника, остана изненадана от късния час. Побърза да се извини и се втурна към кухнята.

Когато Дженифър повика децата за вечеря, направи го не без известна гордост. Пригответното меню бе не само красиво поднесено, но и много вкусно — свински пържоли, задушен ориз с доматиен сос, хрупкави стръкове целина, напълнени със сирене, и за десерт ананасова торта.

Тази вечер около масата се носеше толкова много смях и весело бърборене, че Дженифър с усилие си спомни за Шийла, която лежеше в болницата. Едва когато Ерик я погледна с очите на сестра ѝ, се отрезви. Но не позволи на чувството на вина да помрачи вечерта. За Дженифър това бе един откраднат час на щастие — той слушаше с

внимание дългата тирада на Ерик, който обясняваше подробно какво не е наред с училището по принцип, а тя си представяше как седят на масата, заобиколени от две хлапета с кафяви очи и симпатични трапчинки на бузките... Един откраднат час, който щеше да помни и да вижда във фантазиите си...

Той я наблюдаваше с такава нежна интимност, сякаш бе проникнал в тайните ѝ видения. Разруши магията и прикри поруменелите си бузи с оживеното прибиране на чиниите и раздаване на десерта.

— Забравих да ти кажа, Джени — престорено сериозно я информира Лоугън, — принудиха ни да приемем една игра на дама.

— Момичета срещу момчета — вметна бързо Синди.

— И как точно „ни“ принудиха? — засмя се Дженифър.

— Лесно беше — каза Ерик. — Предизвиках го.

— Аз също повтолно го пледизвиках — присъедини се към брат си Синди.

— Сама виждаш — вдигна ръце Лоугън. — Какво друго ми оставаше?

— Именно — съгласи се ентусиазирано Ерик.

— Хммм. А какво ще стане, ако предизвикам всички ви да ми помогнете с чиниите? — Дженифър огледа ужасените изражения на детските личица.

— Не важи за това — преглътна Ерик.

— Но мисля, че става за прибирането на чиниите — постанови Лоугън. — Иначе Джени ще помисли, че повторното предизвикване не важи и за играта на дама.

С нечувана скорост децата събраха чиниите и ги подредиха в мивката. Извадиха играта и я подредиха на кухненската маса.

След две игри, като всяка страна спечели по една, Дженифър погледна към кухненския часовник и обяви, че е време за лягане. Молбите и протестите бяха заглушени, когато Лоугън обяви, че ако се приготвят за десет минути, ще им прочете приказка за лека нощ.

Наведена над мивката, Дженифър слушаше ритмичния му глас от съседната стая. Когато остави и последния тиган да съхне, я обхвана смътна умора. Мисълта за пълната невъзможност тази вечер да се повтори в бъдеще отне и малкото щастие, което бе изпитала. Съзнанието за почти греховното пожелаване на това, което

принадлежи на сестра ѝ, я смаза. Тя трябваше да лежи в онова болнично легло, не Шийла! Ако инцидентът се бе случил с нея! Две самотни сълзи се търкулнаха по бузата ѝ.

— Днес бе дълъг и напрегнат ден за теб, нали, Джени Глен? — Лоугън стоеше до нея и я гледаше тъй нежно и състрадателно, че сълзите, които Дженифър побърза да изтрие, бяха заменени веднага от други две.

Ако не беше произнесъл името ѝ с този мек и галещ тон, може би щеше да съумее да му се противопостави. Той я привлече в прегръдките си. Тя се остави ръцете му да я придърпат плътно до гърдите му. Въпреки че искаше да изплаче цели кофи сълзи, болката ѝ бе твърде дълбока и силна. Накара сърцето си да замлъкне, забрани му да се вълнува от начина, по който притисна главата ѝ към себе си, или от твърдите му като скала мускули. Но в най-необузданите си фантазии чувстваше как ударите на сърцата им се сливат в едно. После ръката ѝ, която бе положила на гърдите му, почувства формата на някакъв познат предмет. Квадратната кутийка опари пръстите ѝ и тя бавно се отскубна от прегръдката му. За момент потрепери не само защото бе познала изгарящата топлина на ръцете му, а защото годежният пръстен още беше в джоба му.

— Може би ще поискаш да видиш Шийла още веднъж тази вечер — каза и се примоли дрезгавината в гласа ѝ да не разкрие тъй издайнически скандалните емоции, които изпитваше.

— Времето за посетители вече е минало, но сигурно ще успея да вляза за няколко минути — съгласи се Лоугън, като я изучаваше напрегнато.

— Не трябваше да позволявам на децата да те убеждават да останеш.

— Не ме убедиха те — поправи я Лоугън. Пристъпи към нея, но се спря, когато Дженифър неволно се отдръпна. — Трябва добре да си починеш.

„Благодаря за това, че ми напомни колко зле изглеждам“, помисли си Дженифър, но после се укори за мнителността си.

— Ще те взема утре към девет и половина. Можем да отидем в болницата, когато лекарят минава на визитация.

Дженифър кимна, че ще го чака.

— Ще ми позвъниш ли тази вечер, ако се нуждаеш от нещо? — въпросът му прозвуча остро и укорително. — Ще бъда при майка си. Номерът ѝ е записан в тефтера до телефона.

Тя се съгласи и учтиво го увери, че няма да има нужда от него и че всичко е наред. Лоугън си тръгна почти неохотно, помисли си Дженифър, а после се присмя на тази идея. Може би изобщо нямаше търпение да стигне до болницата.

Обличайки нощницата си, Дженифър си каза, че едва ли ще успее да заспи, но стресът, напрежението и тревогите през деня я бяха уморили повече, отколкото предполагаше. Минути след като положи глава на възглавницата, се унесе в сън.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Лоугън и Дженифър излязоха от стаята на Шийла на другата сутрин, госпожа Тейлър бе в чакалнята. Сестра ѝ бе в прекрасно настроение — шегуваше се с инцидента и впечатляваше лекаря с уверенията си, че се чувства много по-добре. На пръста ѝ липсваше годежен пръстен, което накара Дженифър да предположи, че Лоугън е решил да изчака излизането ѝ от болницата, за да ѝ го връчи с по-голяма тържественост. Бе доволна, че не ѝ се налагаше да поддържа прекалено оживен диалог със сестра си. Достатъчно бе да отговаря на въпросите ѝ за децата. Дженифър ненавиждаше ревността, която я обхващаше всеки път, когато виждаше Лоугън и сестра си заедно. Побърза да прикрие изненадата си, когато видя майката на Лоугън. В края на краищата Шийла бе бъдещата ѝ снаха.

— Има едно нещо, което искам да обсъдя с теб, Джени — каза Лоугън и я настани на стола до майка си. — Снощи поговорих с майка ми за това и тя го одобрява, така че я доведох за морална подкрепа.

— За какво става дума? — леко се намръщи Дженифър.

Лоугън си пое дълбоко въздух и погледна почти тревожно към майка си. После подхвана темата.

— Доктор Марч каза, че ще изпише Шийла утре. През първите няколко дни ще изпитва значителни болки, а това, независимо дали ще го признае или не, би я накарало да се държи малко спрехаво с децата — Лоугън спря и се опита да прочете реакцията на Дженифър по лицето ѝ. — Предложих ѝ Синди и Ерик да останат у семейство Джефрис за една седмица.

— Мисля, че идеята ти е добра — Дженифър бе изумена от опита му да подходи толкова деликатно към предложението си.

— Това не е всичко. Трябва да се върна в ранчото. Доколкото познавам Шийла, тя ще се притеснява за хотела, защото няма да може да ходи на работа поне за седмица. Ако остане в града, изкушението да отиде и да поработи би било прекалено, силно, за да му устои. Ще ми се да дойде в ранчото за седмица, докато се възстанови.

— Разбирам — Дженифър се поколеба. Усещаше, че има и нещо друго. — Не виждам защо да не се съгласи. Мога да я заместя в хотела.

— Не, няма нужда — сви устни той. — Майка може да се погрижи за хотела. Ръководеше го в продължение на толкова години. Би ѝ доставило удоволствие да поеме юздите в свои ръце за една седмица. Ти ще дойдеш в ранчото с Шийла.

— Какво?! — Дженифър зяпна и втренчи поглед най-напред в Лоугън, а после в майка му. Не би могъл да говори сериозно!

— Това е единственото възможно решение, мила — проговори госпожа Тейлър. — Не би било уместно сестра ти да прекара там една седмица съвсем сама с Лоугън. Но ако и ти си с нея — е, в известен смисъл, двете взаимно ще се наглеждате.

— Това е невъзможно — извика Дженифър и скочи от стола си. Закърши нервно ръце. — Шийла може да си остане вкъщи. Аз ще се грижа за нея и ще я пазя да не тръгне на работа.

— Няма да стане — остро каза Лоугън. — Знаеш колко е упорита и своенравна. Ще те убеди да я заведеш там като на терапия, преди да изминат два дни. Не, решението е ранчото.

— Няма да отида! — декларира Дженифър, а очите ѝ дръзко се впиха в неговите.

— Ще дойдеш! — Лоугън протегна ръка и я стисна за китката така ожесточено, че сигурно ѝ бе оставил синини. Гледаше я с дива безпощадност, когато я придърпа по-близо до себе си. — Ще дойдеш, защото тя ти е сестра и сега има нужда от теб, от член на собственото си семейство. Иди си вкъщи, пригответи багажа на двете ви и утре ще те взема точно в единайсет. И, бог да ми е на помощ, Джени, по-добре бъди там и ме чакай!

След това освободи китката ѝ и се отдалечи с арогантна походка. Когато Дженифър се обърна към госпожа Тейлър, знаеше, че диша на пресекулки и лицето ѝ е зачервено.

— Трябва да се извиня за държането на сина си — каза меко госпожа Тейлър с разнежена усмивка на устните си. — Сигурна съм, че не възнамеряваше да се отнесе така рязко с теб. Страхувам се, че прилича на баща си, що се отнася до този негов темперамент. Когато моят Роб си наумеше нещо, бе способен да полудее от ярост, ако плановете му се объркаха.

— Не разбирам защо е толкова важно — Дженифър спря, преди гласът ѝ да затрепери.

— Джени... — колебливо каза госпожа Тейлър. — Нашето ранчо е много красиво и спокойно. Възможно най-идеалното място, където Шийла може да си почине и да се възстанови. Просто чувствам колко ще ти хареса...

— Сигурна съм, че ще ми хареса — съгласи се Дженифър и си каза, че всяко място, където бе Лоугън, би ѝ се сторило много красиво.

— Няма ли да се съгласиш да отидеш със сестра си? Сигурна съм, че тя не би разбрала твоята неохота да я придружиш.

Дженифър погледна светкавично Аманда Тейлър в очите. Бе сигурна, че в казаното от нея има някакво допълнително послание. Може би тя бе заподозряла Дженифър за чувствата, които изпитваше към Лоугън. Но очите ѝ невинно се усмихваха.

— Можеш да кажеш на Лоугън, че ще бъда готова в единайсет. А сега, ако ме извиниш, имам да свърша доста неща — съзнаваше, че гласът ѝ бе прозвучал с горчивина и може би саркастично, но току-що бе загубила още една битка с Лоугън Тейлър.

Дженифър прибави още една цепеница към огъня, който весело пламтеше в камината. Госпожа Тейлър се бе оказала права — тя наистина се бе влюбила в ранчото от пръв поглед. То се бе сгушило на завет до един планински склон; плътна стена от борове го пазеше от суровите ветрове. Хамбарите, конюшните и другите постройки бяха обградени с живописна ограда. Но къщата ѝ харесваше най-много — един истински дом, беше си казала. Не бе прекалено голяма и претенциозна, не бе боядисана в бяло и преднамерено елегантна. Двуетажна, с островръх покрив, който да не задържа снега при обилните валежи през зимата, с просторна веранда, от която можеше да се наблюдава залезът. Стените имаха естествения цвят на дърво и представляваха добро убежище срещу студените ветрове. Може би слънцето, което весело ѝ намигна от прозорците, ѝ бе дало чувството, че е добре дошла в този дом.

Когато Лоугън ги въведе, им обясни, че горният етаж, както и трапезарията и салонът бяха затворени и не се използваша през зимата. За да се запазва топлината по-добре, бе казал той, независимо от това,

че имаше парно отопление. Дженифър нямаше нищо против, не и когато разполагаше с уютната всекидневна, чиито стени бяха покрити с дървена ламперия и където можеше да си седи пред голямата каменна камина по цял ден. Хранеха се в кухнята, с изключение на Шийла, която през първите два дни пазеше стаята. Спеше в голямата спалня, а Лоугън се бе погрижил да поставят едно допълнително легло за Дженифър и така нямаше опасност кракът ѝ да пострада по невнимание. Лоугън спеше в малката стаичка до кухнята, която преди е служела за спалня на домашната помощница.

Като цяло не се оказа толкова трудно, колкото Дженифър си представяше. Лоугън го нямаше от сутрин до мрак. На първата сутрин се събуди от подрънкването на чинии в кухнята, а хлопването на външната врата потвърди излизането му. Лоугън прекарваше вечерите в къщата, като се хранеше заедно с Дженифър на кухненската маса. Това можеше да се окаже доста интимно преживяване, ако го нямаше безразличието му. Не точно безразличие, по-скоро липса на интерес. А това, което установи Дженифър, бе нещо, което можеше лесно да понесе. След вечеря Лоугън отиваше да види Шийла, а Дженифър се заемаше с чиниите, после гледаше телевизия. Спокойно можеха да минат за двама непознати, които живееха под един покрив.

Дженифър бе открила начин да притъпи болката от това да бъде толкова близо и при все това тъй далеч от него. Грижеше се за дома му, приготвяше храната му и вършеше всички онези малки неща, които би правела една съпруга. Понякога, особено когато Лоугън бе при Шийла, старата ревност, примесена с копнеж, нахлуваше в сърцето ѝ, но тя съумяваше да запази спокойствие, когато кафявите му очи срещнеха нейните. Дори изглеждаше весела и жизнерадостна, когато бе заедно с Шийла. Чувстваше, че трябва да ѝ се присъди награда за това, че успяваше да прикрие тъй добре страданието си.

Големият черен часовник с кукувичка обяви, че вече е два часът, и тя се надигна от мястото си до камината. Ставайки, приглади с ръка сините джинси. През отворената врата, която водеше към спалнята, Дженифър чуваше гласа на сестра си, която очевидно бе на телефона и говореше с Дърк. Откакто бяха пристигнали, той ѝ звънеше по два пъти на ден. Шийла, изглежда, нямаше нищо против и приемаше обажданията му със спокойствие, което учудваше Дженифър.

Въздъхна дълбоко, преди да се отправи към кухнята. Да опече десерт за вечеря — това поне щеше да я откъсне от нерадостните мисли. Шумът от стъпки в снега, последван от тропане по задната врата, я накара да спре на място. Там стоеше Лоугън и държеше нещо едро и черно в ръцете си.

— Дай ми няколко от онези големи хавлиени кърпи в шкафа за чаршафите — каза набързо, когато тя му отвори.

Безжизненото теленце в ръцете му накара Дженифър да се затича. Когато се върна, го завари до камината. Той взе една от кърпите в ръцете ѝ и започна енергично да разтрива черното телце.

— Какво се е случило? — попита Дженифър и коленичи до него.

— Родило се е в неподходящо време. Майка му просто го изостави — отвърна Лоугън. — Стопли му малко мляко. Вдясно от мивката, в шкафа, има няколко бутилки. Сипи го вътре.

За секунди тя стопли млякото, сипа го в бутилка, намери гумения биберон в едно чекмедже и се върна във всекидневната. В последния момент натопи една от кърпите в мляко и донесе и нея. Колкото и слабо да беше теленцето, можеше да се наложи да го убеждават да започне да суче. Краткият одобрителен поглед, който Лоугън ѝ хвърли, я убеди, че годините, прекарани във фермата на родителите ѝ, не са били напразни.

Направи ѝ знак да продължи с храненето, докато той масажираше теленцето, за да възстанови кръвообращението в полуизмръзналото му тяло. Наложил се Дженифър да отвори устицата му насила, за да постави напоената с мляко кърпа в нея и да позволи на животворната течност да потече в гърлото му. Най-после немощното му сукане ѝ даде възможност да премине към биберона и бутилката. Топлината на огъня, разтривките на Лоугън и топлото млекце, което проникна в стомаха му, накараха теленцето да прояви признаци на живот. Слабовато протегна глава и опита да получи повече мляко от бутилката.

При този малък, но обещаващ жест Дженифър погледна към Лоугън. Благодарната му усмивка за миг спря ударите на сърцето ѝ, което после се разтуптя още по-силно от вълнение.

— Не смятах, че ще оживее — щастливо, но с известно съмнение поклати глава Лоугън. — Просто не ми го побира умът как койотите са го пропуснали.

— Радвам се за това — тихо каза Дженифър и сведе поглед към малката черна главица, която спокойно почиваше в скута ѝ. Теленцето вече бе утолило глада си. — Ще оцелее ли сега?

— Има шанс. Ще го оставим да спи тук, край огъня, и ще го нахраним по-късно отново. Какво ще кажеш за по едно кафе?

— Добре — Дженифър стана, преди магията на усмивката му да я завладее отново.

Когато се върна с кафето, него го нямаше в стаята. Гласовете от спалнята сякаш я порицаваха за това, че се бе вкопчила във възможността да прекара няколко минути насаме с него. Остави чашата му на масата и прегърна коленете си на пода до камината. Когато се върна, Лоугън я завари да гали главичката на телето, което надничаше от хавлиените кърпи. За пръв път, откакто дойде в дома му, Дженифър изпита желание да избяга от него, от вълната мъжественост, която я заля с внезапната му поява в стаята. Но остана да седи на пода и да гледа в пламъците. Напразно се опитваше да не забелязва присъствието му.

— Току-що предложих на Шийла да те разведе из ранчото утре следобед — каза Лоугън и наруши тишината, която бе започнала да потиска Дженифър.

— Благодаря ти, но мисля да се въздържа — отвърна тя с овладян тон.

— Мога да те уверя, че имам един кротък кон, с който ще се разбирате чудесно — позна, че се усмихва, но не се обърна да срещне погледа му. — Защото аз ще бъда наблизко да се уверя, че няма да избяга с теб.

— О, аз яздя доста добре, макар че отдавна не съм го правила. Просто не ми харесва идеята да оставим Шийла сама.

— Няма да бъде сама — тихо каза Лоугън. — Дърк ще бъде с нея.

Макар че гласът му бе съвсем спокоен, Дженифър не можа да се въздържа да не погледне лицето му. Не можеше да си представи как би оставил Шийла сама с Дърк. Не и доколкото познаваше силно развитото му чувство за собственост.

Сякаш прочел мислите ѝ, Лоугън добави:

— Имат да обсъдят някои неща и е по-добре да бъдат оставени насаме.

— Аха — доста неадекватен коментар, помисли си тя, като се има предвид, че Шийла без съмнение щеше да съобщи на Дърк, че ще се омъжи за Лоугън. Ето още една причина, поради която пръстенът още не бе на ръката ѝ. Би трябвало да се досети, че сестра ѝ бе твърде деликатна, за да отхвърли Дърк тъй рязко. — В такъв случай, — колебливо каза Дженифър — ще се радвам да дойда с теб утре.

— Ако сме се разбрали, тогава да се връщам на работа — каза и излезе от стаята.

На следващия ден следобед Лоугън се прояви като идеалния домакин. И Дженифър, която в началото се чувстваше малко странно на гърба на коня, постепенно се отпусна и започна да се наслаждава на разходката. Въздухът бе свеж и ободрителен, а слънцето хвърляше шарени отблясъци през разкъсаното було на облаците. Въпреки че Лоугън и се стори малко далечен, не бе погълнат изцяло от мислите си, както Дженифър бе очаквала, като имаше предвид факта, че Дърк бе сам в къщата с годеницата му. Държеше се приятелски и любезно ѝ показваше как функционира ранчото.

Когато се понесоха в лек галоп обратно и видяха силуета на къщата в далечината, колата на Дърк тъкмо потегляше. Дженифър скришом огледа замисленото лице на Лоугън. Порази я суровият му профил под каубойската шапка. Мъжествената му красота не се бе изгубила, нито пък малките бръчици около очите му, но джинсите, якето от овча кожа и кафявата каубойска шапка му придаваха някаква стоманена твърдост. Осъзна с поразителна яснота, че Лоугън бе способен на жестока безкомпромисност, когато залогът бе онова, което искаше.

Един от синовете на управителя на ранчото пое конете им. Лоугън не принудено се усмихна на Дженифър и ѝ кимна да тръгне пред него към къщата.

Лицето на Шийла грееше от щастие, когато Лоугън и Дженифър влязоха през входната врата и я завариха удобно излегнала се на мекия диван. Отправи към Лоугън блесналия си поглед.

— Е? — попита Лоугън леко очаквателно.

— Извинете ме — прекъсна го Дженифър. — Ще отида да направя кафе.

Шийла, изглежда, не забеляза Дженифър, която излизаше от стаята.

— Не смятах, че ще се окаже толкова лесно — каза на Лоугън. — Дори не трепна, когато му обясних. Каза, че разбирал и ако аз съм щяла да бъда щастлива...

Вратата на кухнята се затвори и прекъсна думите на Шийла, а стомахът на Дженифър се сви. Горкият тромав, добричък Дърк, помисли си, като успя да задели малко жалост за него, вместо да я запази изцяло за себе си.

Дженифър се затвори в кухнята за остатъка от следобеда под предлог, че приготвя вечерята. Докато настане време храната да бъде поднесена, я измъчи жестоко главоболие. Изнурената бледност на лицето ѝ подбуди и Шийла, и Лоугън да настояят да полегне за малко и да почине. Горчивата мисъл, че те бяха доволни да прекарат вечерта необезпокоявани от нея, извика сълзи в очите ѝ.

Дженифър успяваше на моменти да подремне в тъмната спалня. Приглушените гласове от всекидневната бомбардираха съзнанието ѝ като с хиляди пробождания с нож.

Стрелките на малкия часовник показваха единайсет без петнайсет, когато Дженифър отново се събуди. Къщата бе притихнала и се чуваше само равномерното дишане на Шийла откъм съседното легло. Остана да лежи тихо, съвсем разсънена: главоболието ѝ си бе отишло, останала бе само онази безкрайна празнота. Най-накрая Дженифър бавно се измъкна от леглото, пъкна крака в бледозелените си пантофи и се наметна с късия сатенен пеньоар. Едва бе хапнала няколко залька от вечерята и мисълта за чай с препечена филийка ѝ се стори не само апетитна, но и способна да възвърне силите ѝ. Мина на пръсти през всекидневната и влезе в кухнята, като запали само малката лампичка над печката. Докато пълнеше чайника със студена вода от чешмата, помисли колко хубаво би било да изчезне някъде в нощта. Разсеяно постави чайника на котлона и запали пламъка на газта, като се опита да прецени дали страхът или куражът ѝ я убедиха да остане. Чувстваше се така, сякаш бе лишена и от последната капка воля. Сякаш и най-простото решение представляваше непосилно усилие за мозъка ѝ.

Каква дреболия, засмя се иронично в себе си, я бе накарала да избяга тук от Минеаполис... Препечената филийка изскочи от тостера.

Неудобният инцидент с Брад изглеждаше толкова незначителен, когато го сравняваше с разрушителната сила на несподелената ѝ любов към Лоугън. Чайникът изсвири рязко в притихналата кухня. Накара го да млъкне, като бързо го премести от огъня. Тъкмо когато наливаше горещата вода в чашата си, един глас прозвуча в тъмнината.

— Мислех, че спиш.

Лоугън стоеше до масата, облечен само в джинси. Голите му гърди с няколко снопчета къдрави кафяви косми накараха Дженифър да осъзнае с неудобство оскъдната дължина на бледозеления си пеньоар и скритата под него нощница. Беше сигурна, че Лоугън чува сърцето ѝ даже от разстоянието, на което бе застанал.

— Реших... да пийна малко чай с препечен хляб — едва успяваше да си поеме дъх.

— Внимавай! — възкликна внезапно Лоугън, когато ръката ѝ се разтрепери от усилието да вдигне чашата. Горещият чай се разплиска и заля опакото на ръката ѝ. Едва сподави вика си.

— Добре ли си? Дай да ти видя ръката — настоя Лоугън.

Опита да отдръпне ръката си от него, но не можеше да се мери със силата му. Цялото ѝ тяло пламна, докато той преглеждаше ръката ѝ. Погледите им се срещнаха. Неговото дишане бе също толкова неравномерно.

— Джени — прошепна. Ръката му отмахна златисточервените кичури от челото ѝ, а после конвулсивно се склочи: на тила ѝ. — Джени — прошепна отново и я притегли към себе си.

Устните ѝ потрепераха безсилно под неговите и слабата ѝ воля за съпротива скоро я напусна. Тялото ѝ немощно се притискаше в неговото. Дланите ѝ се плъзнаха зад врата му, а сетивата ѝ се възпламениха под страстното желание на целувката му. Дженифър се опиваше от докосването на голите му гърди до тялото ѝ, докато той я притискаше все по-плътно към себе си, сякаш също желаше да се слепят в едно. Тихо изстена, когато Лоугън впи устни в млечнобялата мекота на врата ѝ. През нея преминаха нови вълни на страстно желание.

Съзнанието ѝ опита да оспори реакциите на тялото, като ѝ заповяда да престане да отвърща на докосването му. Но тя знаеше, че му принадлежи и че нищо няма значение пред усещането за неговите устни върху нейните.

— О, Джени! — изстена той и продължи да залива лицето и устните ѝ с целувки. — Искам те. Как само те искам!

Тялото ѝ се скова в прегръдките му, а през нея премина светкавично ледена тръпка. „Колко си глупава — проплака сърцето ѝ. — Да не си мислеше, че те обича? Та той е сгоден: за сестра ти!“

— Шийла... Лоугън, спри, моля те — изхлипа тя и напразно опита да се съпротивлява. — Недей!

— Не ме отблъсквай, Джени Глен — тихо запротестира Лоугън и потърси отново устните ѝ, но тя се извърна от него.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци, които заблъскаха по гърдите му. Горчиви сълзи на унижение се затъркаляха по бузите ѝ.

— Какво ти става? — една бръчка проряза челото му, когато се втренчи в сълзите и свитите ѝ в юмруци ръце. — Какво съм направил?

— Веднага ме пусни! — гневно изхлипа тя. Прииска ѝ се да не се чувстваше тъй мъничка, докато го гледаше ядосано изпод брадичката му, една глава по-ниска от него. — Ах, ти, двулично животно!

— Да не си полудяла? — извика ѝ.

— Вече не съм! — кресна му в отговор, най-накрая успяла да освободи ръцете си от здравата му хватка. Когато ядосано направи крачка към нея, каза му с треперещ глас: — Не ме докосвай! Само да си посмял да ме докоснеш пак!

Сви се уплашено от яростта, която помрачи лицето му. Залитна назад към кухненския плот, а той заплашително пристъпи към нея.

— По дяволите, ще те докосвам когато си пожелаеш!

Протегна ръка и сграбчи лъскавия плат на пенъоара ѝ. Дръпна я към себе си и тя почувства как материята се разкъсва в ръцете му. Покри устата ѝ и проникна в нея с унизителна безпощадност. Целуваше я жадно, сякаш искаше да я изпие цялата. Тя заби нокти в раменете му и го издра до кръв. Но Лоугън не чувстваше нищо, само изгарящо желание да я притежава. Дженифър се бранеше като ранена тигрица, любов и омраза се сливаха в едно. Когато я остави съвсем без дъх, той грубо я отблъсна от себе си.

— Махай се! — дишаше учестено и накъсано. Стаената заплаха в гласа му я накара да се почувства като хлипащо нищожество. Успя да се измъкне от кухнята. Погледът му бе забит като стоманен кинжал в гърба ѝ.

— Дженифър! Какво правиш? — извика Шийла, която с накуцване влезе в стаята, опряна на патерици. Сестра ѝ мрачно и тържествено подреждаше дрехите в куфара.

— Какво правя според теб? Заминавам си — отвърна с равен глас.

— Заминаваш? Как така? Къде?

— Как ли? — Дженифър погледна нагоре към слисаните очи на сестра си. — Имам си крака, които ще ме пренесат заедно с куфара ми до джипа. После джипът ще ме отведе до летището, а самолетът — до Минеаполис.

— Лоугън знае ли? — попита Шийла, след като ужасено пое глътка въздух.

— Не. Ако искаш, можеш да го известиш. Нямам нужда от позволенията му, за да си тръгна — саркастично отвърна Дженифър. След снощи, вече не му дължеше нищо. Шийла продължаваше да я гледа смаяно. — Мисля, че чух някой да чука, Шийла. Защо не отвориш?

След секунди Дърк се появи на вратата на спалнята.

— Какво става тук. Джени? — попита я.

Дженифър затвори с трясък куфара, а после дръзко се обърна към него.

— Тръгвам си, ето какво! Да не възнамеряваш да ме спреш? — почти бе готова да се разхлипа. Знаеше, че ако Дърк се опита да застане на пътя ѝ, нямаше да го понесе.

— Наистина ли го искаш? — попита я тихо и се приближи към нея. Попи с поглед сенките под очите ѝ, подпухнали от плач.

— Да — прошепна едва чуто, а брадичката ѝ издайнически затрепери.

— Тогава ще те закарам до летището — каза мрачно.

— Дърк! — извика Шийла. — Не трябва! Дженифър, не можеш да си тръгнеш просто така. Ами дрехите ти, всичко останало е у дома...

— Изпрати ми ги по пощата — облече си палтото, подаде куфара на Дърк, пое дълбоко въздух и целуна леко сестра си по бузата. — Ще ти пиша и ще ти обясня всичко... Когато мога.

Със стоическо изражение последва Дърк към колата му. Опитваше да не забелязва обърканите протести на Шийла. Беше благодарна на Дърк, че разбираше нежеланието ѝ да разговаря. Нямахме да може да говори с него, без да се разстрои. Снощи, когато най-накрая с усилие се бе довякла до спалнята, бе разбрала, че няма да може да се изправи лице в лице с Лоугън никога вече. Не и след случилото се. Успокояваше я единствено мисълта, че Лоугън така и не бе разбрал за чувствата ѝ. Само да не беше казал, че я иска... Да, именно, ако бе казал, че му е нужна или че я обича. Но така бе прозвучало като че ли е някаква евтина проститутка, която можеше да има и да забрави. Обичаше го, да, много го обичаше, но не дотолкова, че да му позволи да я използва по този начин.

— Какво ти е направил?

Дженифър се стресна от въпроса му. Тишината бе продължила толкова дълго, че тя почти бе забравила за присъствието му. Осъзнаваше само нарастващото разстояние, което я делеше от Лоугън.

— Видях синините на ръката ти — констатира с равен глас Дърк, — ако искаш, можеш да ми кажеш какво се случи.

— Моля те, Дърк, не искам да говоря за това — запротестира с немощен глас, вперила празен поглед в града, който се простираше пред тях.

— Няма нужда да криеш от мен, че си влюбена в Лоугън. И аз съм изпитвал подобни чувства, забрави ли?

— Не беше кой знае какво.

— Ако не беше кой знае какво, нямаше да бягаш — колата леко маневрираше през градското движение.

— Звучи прекалено глупаво, за да се обясни — неловко сви рамене Дженифър.

— Все пак опитай.

— Той ме целуна. Аз се ядосах и той също се ядоса. После ме сграбчи за ръката малко по-силно, отколкото трябваше. Моля те, не казвай на Шийла — очите ѝ се замъглиха от напирещите сълзи.

— На Шийла ли? Какво толкова, ако Шийла узнае? — смръщено я погледна Дърк.

— Може да го възприеме погрешно — когато Дърк продължи да я гледа все така слисано и неразбиращо, Дженифър възкликна

раздразнено: — Много добре знаеш, че Лоугън и Шийла са сгодени. Известно ми е, че трябваше да ти съобщи вчера.

Дърк почти успя да сподави възклицанието си, когато спря колата пред летището. Тъмните му очи горяха с особен пламък.

— И как точно разбра, че са сгодени?

— Не съм сляпа, нито глуха — сопна му се тя. — Освен това видях Лоугън в бижутерийния магазин, когато купуваше пръстена, и чух как вчера Шийла му казва, че си понесъл новината доста добре.

— Видяла си Лоугън да купува пръстена? — замислено се втренчи в нея Дърк.

— Да — отвърна сприхаво Дженифър. — Няма нужда да видя нещо написано черно на бяло, за да повярвам.

— Сам виждам това — присмехулно отвърна Дърк. — Е, хайде, ето ни на летището. Ще си тръгваш ли или не?

— Да, разбира се — стресна се от внезапната острота в думите му.

— Мисля, че и двамата не си падаме много по сърцераздирателните сбогувания, така че можем да си кажем довиждане още сега. Освен ако не искаш помощ за багажа — Дърк ѝ се усмихна топло и съчувствено.

— Благодаря ти, няма нужда — отвърна тя. Сега, когато дойде време да излезе от колата, Дженифър вече не бе толкова сигурна, че иска да си тръгне. Наведе се и целуна леко Дърк по бузата. — Желая ти всичко най-хубаво, Дърк.

— И на тебе, Джени. Чао.

Помаха му храбро, когато потегли с колата. Вятърът безмилостно брулеше лицето ѝ, развяваше полите на палтото ѝ и свиреше неудържимо, сякаш ѝ се подиграваше за сълзите. Никога досега не бе се чувствала така самотна. Решително прекрачи прага на летището. Най-ранният полет от Джаксън бе чак в четири следобед. Цели пет часа чакане! Защо не беше проверила разписанието на излитащите самолети?

Купи билета си и се примири с дългото чакане, което ѝ предстоеше. Разходи се напред-назад из малката сграда, после спря край един прозорец и се загледа в празната писта. Почувства се като заека от онази приказка — тичаше ли, тичаше, а в това време бавната костенурка неудържимо вървеше към финала. Някакъв студен порив на

вятъра подуха около краката ѝ и тя се обърна да види дали не става течение. Замръзна на място. Лоугън влизаше през вратата, видя я и се отправи към нея. Всяка частица от тялото му излъчваше гняв и раздразнение.

— Не ти трябваше много време, за да се изнесеш, а? — изръмжа, когато стигна до нея.

— Явно не съм бързала достатъчно, щом ме настигна — остро му отговори тя и извърна лице към прозореца.

— Дърк ми се обади по телефона. Разказа ми някаква, небивалица за това как с Шийла сме били сгодени. Би ли благоволила да ми обясниш? — попита Лоугън с явно усилие да се владее.

— Да ти обясня? — невярваща на ушите си, Дженифър не можа да сдържи възклицанието си. — За бога, какво има да обясняваме! Знам, че още не си ѝ дал пръстена, поне не го видях на пръста ѝ тази сутрин, но знам, че ще се ожениш за нея.

В продължение на минута очите му я гледаха озадачено, докато се опитваше да проумее думите ѝ.

— Няма да се женя за Шийла — поклати глава, а очите му заблестяха. Бръкна в джоба си и извади познатата черна кутийка. Подаде и я.

Сега бе ред Дженифър да изглежда изумена. За миг на бузата на Лоугън се появи една трапчинка, после той извади цигара и я запали. Дженифър колебливо отвори капака на кутийката. Отвътре заблестя прекрасният нефритов камък, заобиколен с миниатюрни диамантчета. Ръцете ѝ затрепериха, когато подаде обратно на Лоугън кутийката.

— Не разбирам — промърмори, докато слисано се взираше в присмехулните му очи.

— Много просто, Джени Глен. Шийла ще се омъжи за Дърк. Никога не е имало и най-малката възможност да бъде другояче — завърши спокойно и издиша облаче синкав дим помежду им.

— Но аз чух как бижутерът... Той го нарече годежен пръстен — упорстваше тя.

— Наистина е такъв.

Дженифър закри с ръка зяпналата си уста. Наум ѝ идваха предположения, които просто не биха могли да бъдат верни.

— А вчера, онзи поверителен разговор между Шийла и Дърк... Тя каза, че приел новината много спокойно... — упорстваше тя.

— Новината беше, че няма да се откаже от работата си като мениджър в мотела, поне не и докато си стъпят на краката финансово — обясни Лоугън. — Няма ли да попиташ за кого е пръстенът?

— Този камък е нефрит — каза тя, когато Лоугън го извади от кутийката.

— Прекрасен е, не мислиш ли? Добиват го тук, в Уайоминг.

— А моето колие? Мислех, че е някакъв подобен на нефрит местен минерал... — Дженифър бе останала без дъх.

— Както ти казах, нефрит от Уайоминг. Точно същия цвят и състав като камъка на годежния пръстен.

— И за кого е този пръстен, Лоугън?

— Всички жени от семейство Тейлър носят пръстени с нефритов камък. Изненадан съм, че не си забелязала този на майка ми. Струва ми се, допреди Коледа майка вярваше, че нефритовото колие е подаръкът ми за Шийла — каза Лоугън. — Поръчал съм да гравират един надпис от вътрешната страна на пръстена — подаде ѝ го, за да може да прочете думите: „Cedant Arma Togae“.

— Какво означава? — внимателно попита тя.

— Това е девизът на щата Уайоминг: „Нека положим оръжието си в краката на жената“ — обясни Лоугън. — Но мисля, че в нашия случай ти трябва да се предадеш и да положиш оръжието си — престани да ме тормозиш с онзи тип от Минеаполис.

— Наистина ли ми предлагаш да се омъжа за теб, Лоугън? Не бих понесла, ако това е някаква шега — гласът ѝ затрепери и в него се доловиха плачливи нотки. Тя се взираше отчаяно в очите му и търсеше в тях истината.

— Предлагам ти да си признаеш веднъж завинаги, че ме обичаш — ръцете му докоснаха тъй леко раменете ѝ, сякаш се боеше допирът до кожата ѝ да не го изгори. — Искам да чуя как го казваш.

— Обичам те, Лоугън — прошепна тя. — Толкова много те обичам, че бих могла да умра.

— Снощи бях сигурен, че е така — усмихна и се Лоугън и силно я прегърна. — Но какво стана? В един момент беше в прегръдките ми и ме целуваше така, сякаш ми предаваше сърцето си, а в следващия ме дереше като котка!

— Помислих... — Дженифър се изчерви и се помъчи да скрие лицето си. — Помислих си, че само ме искаш. Така каза ти — извика,

когато той изстена и я притисна още по-плътно към себе ся.

— Ах, ти, щуро глупаче! Наистина те искам, защото те обичам! Защото съм луд по теб от мига, в който излезе от онзи самолет и влезе в сърцето ми. Но ти издигна стена между нас, толкова висока, че не вярвах да успея да я прескоча. Но си заслужаваше, скъпа моя. Заслужаваше си всяка една минута, прекарана в агония, само за да мога да те прегръщам: така — повдигна брадичката ѝ и се загледа в очите ѝ.

— О, Лоугън, държах се толкова глупаво — ъгълчетата на устата ѝ увиснаха тъжно. — От самото начало бях убедена, че си просто един плейбой, а после бях стопроцентова сигурна, че си влюбен в сестра ми Шийла.

— Никога не е имало друга освен теб, моя глупава червенокоске, скъпа Джени — каза Лоугън и я целуна така пламенно и всеотдайно, че когато свърши, на лицето ѝ бе изписана само блажена почуда. — Която много скоро ще стане Джени Глен Тейлър.

Дженифър впи поглед в очите му, съзнавайки, че никога няма да намери думи да изрази безкрайния копнеж в сърцето си. Вместо това повдигна устни към неговите и прошепна:

— Много, много скоро...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.